

Boris Golić

Barbarella

www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

Barbarella

www.digitalne-knjige.com

2024.godine

BARBARELLA

Boris Golić

Pripremio:

Boris Golić

Uredio:

Nenad Grbac

Stručni savjeti:

Greysi the Bokser

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

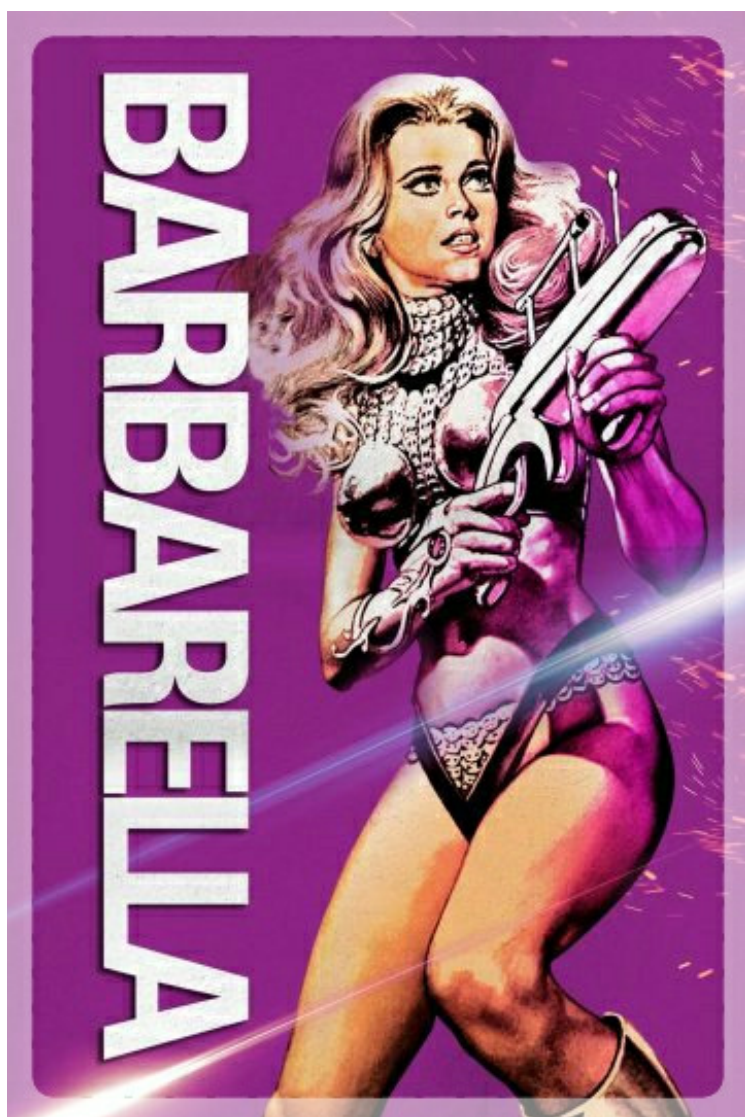
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*„Bože, daj mi snage da prihvatim ono
što ne mogu promijeniti, hrabrosti da
promijenim ono što mogu i mudrosti
da razlikujem jedno od drugog.“*

Carl Gustav Jung

Pripremio : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

BARBARELLA

„Bože, daj mi snage da prihvatim ono što ne mogu promijeniti, hrabrosti da promijenim ono što mogu i mudrosti da razlikujem jedno od drugog.“

„Sve ono što te nervira kod drugih može te dovesti do boljeg razumijevanja samoga sebe.“ - Carl Gustav Jung

„Tko nema seksa – govori o seksu, gladni razgovaraju o hrani, osobe koje nemaju novca – o novcu, a naši bankari o moralu.“ - Freud

Izgleda da sam ja totalno krivo odgajan. Do nedavno nisam bio toga svjestan, ali od nedavno jesam. Jer nikako me nije odgojio ni vrtić, ni osnovna škola, ni gimnazija, ni ekonomski fakultet, ni socijalizam, ni partijski sekretar, ni profesor iz fizike, a ni kapitalizam. I mogu reći da me nitko nije pripremio na drastične promjene koje su slijedile nakon našeg oslobodilačkog rata, nakon naše pljačkaške privatizacije i nakon naše famozne pretvorbe. Izgleda da sam ja ostao zarobljen u filmovima „Barbarela“ i „Posljednji tango u Parizu“. Izgleda da se ja ne mogu osloboditi tih filmova, pa nikako ne mogu prihvatiti naše predatorstvo, naš homoseksualizam, nebinarnost, biseksualizam i LGBTQ filozofiju. Jednostavno mi to ne ide od ruke. I pitam se zašto je to tako? Jesu li to atavizmi socijalizma, jer tada smo slobodno tukli homoseksualce u ime Che Guevare i Fidela Castra.

Pa sam tako i ja odlučio ići u Zagreb na povorku ponosa, a tamo ću naći nekog pedera kojeg ću izmlatiti na mrtvo ime, u ime Che Guevare i Fidela Castra. Samo ni to nije baš jednostavno, jer ja sam pod utjecajem: „Zločina i kazne“, pa me muči moja grižnja savjest, pa moram razgovarati s Perom, pa moram razgovarati s vračarom Leonidom. Jer želim se prilagoditi na mišljenje okoline, želim se prilagoditi na mišljenje javnog mnijenja, ali mi i sa tim ne ide od ruke. Jer ja se često pitam što istinski želim, a to nije u skladu s

mišljenjem okoline i sa mišljenjem javnog mnijenja. Želim ući u vlastitu rutinu, želim da sve ide svojim tijekom, ali mi to ne uspijeva, jer ovaj današnji život je pun iznenađenja. Ja nešto planiram, a dogodi se posve drugo. A ja želim nekakvu ravnotežu u životu. Ne želim ja ništa neplanirano. I želim ići u Paragvaj, zbog toga što kažu da su tamo žene najzgodnije.

Citat o našem trenutnom stanju:

Želim proučiti naše duhovne, mentalne i emocionalne nakaznosti, naše izopačenosti i naše nastranosti. Ustvari proučit ću naše balkanske običaje, tradicije, izopačenosti, nakaznosti i nastranosti, naše anomalije, naša zlodjela ili nedjela. Jer što nas može približiti, zbližiti ili udaljiti od naših bližnjih nego naš primitivizam, rasizam i šovinizam? Što nas može približiti, zbližiti ili udaljiti, nego naše društvene neprihvatljivosti, nego naše sočno psovanje i vrijeđanje drugih i drugačijih. Jer mi se nismo udaljili dalje od prve faze Maslovljevih potreba ili smo se tome približili. Nama je na umu zadovoljiti potrebu gladi i potrebu seksa i ne vodimo mi brigu o ničemu drugom. A u vremenima koja nam stižu sve smo više gladni i sve je manje seksa u našim životima. A zašto je to tako, ja ne znam, ali da smo sve više frustrirani, da smo sve više bolesni, jesmo.

I što Biskupska konferencija i Crkva čine da nam prikrati muke i da olakšaju našim dušama put na ovom svijetu ili u čistilištu? Oni poskupljuju svoju uslugu za 40 % i sada misa zadušnica košta 10 eura. Pa se ja kolebam hoću li što imati s njima ili neću. Ili ću imati nešto s onima koji masovno bičuju grješnike i razapinju ih na križ na Filipinima. Kažu da je to i naša krvava katolička tradicija, ako se traži blagoslov, onda se mora otrpjeti i bičevanje i pribijanje na križ. Jer ne vjerujem ja našem premijeru kada nam on govori da nam je dobro, da mi zadovoljavamo svoje potrebe i nagone, samo mi ne znamo za to. Da mi imamo standard koje bi neke afričke zemlje poželele. A mi smo toliko siromašni, da za ništa drugo mi nemamo ni novaca, a ni materijalnih dobara. A uvijek nam nešto nedostaje,

nešto materijalno ili nešto seksualno. Uz to, naš premijer širi svoju demagogiju i svoje isprazne fraze da nam je i više nego dobro, da nam ništa ne nedostaje i da imamo dovoljno. A ne kaže li se da je seks osnovna potreba, netko to kaže, a netko se toga stidi. Ali zato kada netko od HDZ - ovaca dođe u Austriju, odmah pita Austrijance:

„Gdje je ovdje najbliži bordel? Meni treba raspoložena žena. Ja imam potrebe i seksualne nagone.“

„A što je s nama ostalima, koji ne možemo ići u Austriju?“

„Baš nas briga za vas.“

BARBARELLA

POGLAVLJE 1

Želim proučiti naše duhovne, mentalne i emocionalne nakaznosti, naše izopačenosti i naše nastranosti. Jer naša država je postala država nakaza, čudovišta, monstruma, izopačenih i nastranih ljudi. Pitam se: je li za sve to krivo sveprisutno nasilje i mržnja? Je li to rezultat nekadašnje nakazne privatizacije, ratnih djelovanja ili je to rezultat današnje i vladajuće ideologije? Pitam se; kako vladajućima nije neugodno zbog svega toga? Oni bi po novom primali 6.000 eura na ime svog osobnog dohotka. Zbog svega toga ja svakodnevno doživljavam stres, osjećam se prevareno, siromašno, posramljeno i poniženo. Pa moja mirovina je 400 eura, a plaćam 150 eura za režije, 50 eura za lijekove i 150 eura razliku za mamin dom. Ostaje mi 50 eura. Pitam se: kako da od toga živim? Da li da nekog prebijem ili ubijem prije samog sebe? Jer u takvom sam emocionalnom stanju. Jer nisam ni u kakvom emocionalnom i materijalnom stanju. Trebao bih pronaći krivca i žrtvu za to moje siromašno i nedolično stanje.

Stoga dobro da se nisam ozbiljnije razbolio. Istina imam šećer, visok tlak, mokraća mi ne valja, imam česte probavne smetnje, proljeve, vrtoglavice, a ne valja mi ni cirkulacija u nogama. Svakim danom otkrivam da nešto ne mogu jesti, pa to povratim. Nedavno sam otkrio da ne mogu jesti krastavac. Pa, ću ja ustvari proučit naše balkanske običaje, tradicije, izopačenosti, nakaznosti i nastranosti, naše anomalije, naša zlodjela ili nedjela. Jer što nas može približiti, zbližiti ili udaljiti od naših bližnjih nego naš primitivizam, rasizam i šovinizam? Što nas može približiti, zbližiti ili udaljiti, nego naše društvene neprihvatljivosti, nego naše sočno psovanje i vrijeđanje drugih i drugačijih. Jer mi se nismo udaljili dalje od prve faze Maslovljevih potreba ili smo se tome približili. Nama je na umu zadovoljiti potrebu gladi i potrebu seksa i ne vodimo mi brigu o ničemu drugom. Ne vodimo brigu o drugima i drugačijima. A u vremenima koja nam stižu sve smo više gladni i sve je manje seksa u

našim životima. A zašto je to tako, ja ne znam, ali da smo sve više frustrirani, da smo sve više bolesni, jesmo.

I što Biskupska konferencija i Crkva čine da nam prikrate muke i da olakšaju našim dušama put u čistilište? Oni poskupljuju svoju uslugu za 40 % i sada misa zadušnica košta 10 eura. Uz to sve je manje autentičnih vjernika, pa se gase sjemeništa. Stoga se ja kolebam hoću li što imati s njima ili neću. Ili ću imati nešto s onima koji masovno bičuju grješnike i razapinju ih na križ na Filipinima. Kažu da je to naša krvava katolička tradicija, ako se traži blagoslov, onda se mora otrpjeti i bičevanje i pribijanje na križ. Jer ne vjerujem ja našem premijeru kada nam on govori da nam je dobro, da mi zadovoljavamo svoje potrebe i nagone, samo mi ne znamo za to. Da mi imamo standard koje bi neke afričke zemlje poželele. A mi smo toliko siromašni, da za ništa drugo mi nemamo ni novaca, a ni materijalnih dobara. A uvijek nam nešto nedostaje, nešto materijalno ili nešto seksualno. Uz to, naš premijer širi svoju demagogiju i svoje isprazne fraze da nam je i više nego dobro, da nam ništa ne nedostaje i da imamo dovoljno. A ne kaže li se da je seks osnovna potreba, netko to kaže, a netko se toga stidi. Ali zato kada netko od HDZ – ovaca dođe u Austriju, odmah pita Austrijance:

„Gdje je ovdje najbliži bordel? Meni treba raspoložena žena. Ja imam potrebe i seksualne nagone.“

„A što je s nama ostalima, koji ne možemo ići u Austriju?“

„Baš nas briga za vas.“

A ja tada shvatim da nikome ne trebam. Najbolje bi bilo da nešto učinim sa sobom. Pero na to podrugljivo kaže da i dalje traje:

„Snađi se družo.“

Pa se ja moram snalaziti kako znam i umijem, a mogućnosti su male ili nikakve. Nekad u socijalizmu je bilo mnoštvo mogućnosti, snalazili smo se na razne načine, a sada je svega toga netragom nestalo.

Dotle nam iz Crkve dodaju sol na rane i poručuju da se ne bi trebali vanbračno seksati, da parovi ne bi trebali voditi neobavezan seks, ako on nije u svrhu reprodukcije. Da to nije u skladu s našim moralom, da je to nemoralno, pa bi se partneri valjda trebali prvo vjenčati, a onda se tome odavati. Jer ima ih koji bi vanbračni seks proglasili kaznenim djelom i počinitelje bi poslali u zatvor na godinu dana ili na tri godine. Samo trebalo bi se tada izgraditi mnoštvo zatvora, jer ima i političara koji bi kažnjavali one koji se ne slažu s državnim ideologijom. Uz to, netko traži da se kažnjava i muški promiskuitet, slobodan muškarac više neće biti ženskaroš, neće mu se više tolerirati mačizam, a žene se neće proglašavati bludnicama, kurvama, kašikarama, radodajkama, nego vješticama i spaljivat će ih se na lomači ili kažnjavati na neki drugi primjeren način. To su ta naša dvostruka mjerila i naši dvostruki standardi. Jer još uvijek kod nas vlada ili se negdje govori:

„Ključ koji može otvoriti svaku bravu je dobar ključ, a brava koja se otvara svakim ključem je loša brava.“

Drugim riječima, ne začuđuje da je u nama prijateljskom Egiptu voditeljica na televizija dobila tri godine zatvora jer je govorila i diskutirala o vanbračnom seksu. Kažu da takvo njezino ponašanje podriva samo tkivo egipatskog društva. Da nije u skladu s kodeksom dobrog ponašanja. Netko iz naše Crkve bi na to dodao i rekao:

„Samo tako. Nastavite s time. Ne može se tolerirati neprihvatljivo i nakaradno ponašanje. Ne može se kršiti javni moral i pristojnost. Dosta je bilo nemorala i nepristojnog ponašanja. Vanbračni seks je grijeh zbog kojeg se ide ravno u pakao.“

Dotle, u Americi bivša porno glumica Stormy Daniels objašnjava kako je vodila ljubav s Donaldom Trumpom:

„Skinula sam odjeću. Mislim da je grudnjak ipak još bio na meni. Bili smo u misionarskom položaju i ne znam što se dalje događalo, ali nešto se ipak događalo. Sve je to bilo van moje kontrole. Ovisila sam o Donaldu Trumpu.“

.Uz to, mi smo za Europljane barbari ili barbarski se ponašamo, daleko smo mi od Srednje Europe ili Skandinavije. Barem tako negativno, pogrdno s predumišljajem ili bez toga to tvrde Nijemci, Austrijanci ili Nizozemci. Mi smo za njih razularene sirovine, jer tučemo i ubijamo svoje žene, stalno pričamo o ratu i svom PTSP – iju, skloni smo nepotizmu, zapošljavanju preko veze, rodijačkim vezama, pa smo mi oni koje treba omalovažiti ili obezvrijediti, pa mi stoga ismijavamo nekadašnji Centralni komitet. Na to ja kažem:

„Pa što ja imam s tim. To je HDZ – ovsko maslo.“

„Ali ti to podržavaš?“

„Ja to ne podržavam i uopće ne glasam. Ne sudjelujem ja u tim HDZ – ovskim lažima i prevarama. I često, kad mi se to zgadi, bježim iz zemlje.“

„Tako si išao u Meksiko?“

„Meksiko ste mi vi podvalili.“

Ne znam jesam li to čuo ili mi se samo učinilo da je netko odgovorio:

„Oprosti za to.“

Europljani nas žele uvrijediti i reći da je Balkan Conradovo europsko srce tame i nemorala i da tamo žive necivilizirani i neodgojeni ljudi.

A za nas je taj izraz Barbarin, bizantinac ili Balkanac najgora psotka. Oni na taj način liječe svoje komplekse manje vrijednosti, jer nisu svi Zapadnjaci akademici, imaju i oni kukolja u svom žitu. Jer kad oni vide naš primitivizam i prostakluk, da se netko ne uklapa u društvo, da taj nešto ruši, da je taj nekulturan, da je taj neciviliziran, taj je za njih Barbarin, Bizantinac ili Balkanac. Pogotovo ako taj puši kao Turčin, kasapi sve živo i mrtvo ili pije kao Bosanac. Naravno da to nije ništa egzotično.

Mi smo u Hrvatskoj zbog toga malograđani jer uporno pokušavamo pobjeći s Balkana na Zapad, mi pretačemo svoj novonastali identitet iz šupljeg u prazno. Pa neki pod hitno uče njemački jezik i bečke manire. A mene baš briga za to, no ne volim kada dođem na bečku zračnu luku, pa mi Austrijanci kažu Tschuschen, da sam neodgojen, lijen i prljav i da želim kod njih raditi prljave poslove i kao greškom me pošalju u Meksiko, umjesto u Japan. Jer tako se ponaša civilizirani Europejac. I još netko govori, iz tko zna kojeg razloga, da si ti balkanski vampir. Pa Transilvanija i Tepešev dvorac je od nas sigurno udaljen barem 1.000 kilometara. No zato netko kaže, ne znajući za naše Leptirice:

„Nisam balkanski vampir, ali sam možda Dr. Jeckill ili Mr. Hyde.“

„Nisi, ti si balkanski cigajner.“

Naravno da tada slijedi šaketanje.

Dobro je da su naše žene pod utjecajem Crkve ili partije, pod utjecajem ove nove ili stare ideologije i našeg novog morala ili nemorala nam ne šalju seksualne signale i one nam uskraćuju blaženstvo seksa. Je one ne znaju da je seks dublja poveznica između partnera. Jer one koriste seks kao nagradu ili kaznu za naše ponašanje prema njima. Briga njih za naše osjećaje i naše muške potrebe za seksom, briga njih za naše nagone i požudu. A za neke muškarce se kaže da misle s donjom glavom. A one ne odašilju

nikakve prave ili krive poruke i signale, one su jednostavno ravnodušne. Stoga smo mi jedva dočekali i objeručke prihvatili da nam netko prikazuje film s Barbarellom, gdje glavna junakinja gubi dio svog svemirskog odijela, da bi na kraju bila gola i gdje ju progone nadraženi i uzbuđeni muškarci i jedna žena, lezbijka. Jer u stvarnosti nam žene ne daju što nam se sviđa, one nam ne daju seks prije braka. Pa mi moramo to trpjeti i podnositi, mi moramo apstinirati, pa se to odražava na naše mentalno i seksualno zdravlje, a naše žene zbog svega toga postaju nervozne i histerične.

Još ako su nam žene dospjele u menopauzu ili klimakterij, pa nemaju plodne faze, ni ovulaciju, pa im se ne luče hormoni sreće, oksitocin i dopamin, pa ne osjećaju potrebu za seksom, onda nam nitko nije kriv, onda nam je bolje razvesti se od tih žena. Jer tko to može izdržati, tko to može otrpjeti? Jer su nas u takvo stanje doveli i naši političari. Briga njih za nas i naše potrebe. Jer su nas do toga doveli naši političari, naša pretvorba i naša privatizacija. Siromašni smo, pa primjenjujemo seljačke zabave. Od ondašnjih kakvih takvih normalnih ljudi i samoupravljača, današnji političari su nas doveli do životinja i do životinjskih potreba. Mi smo dno u Europskoj zajednici. Od nas su gori jedino Bugari, iako HDZ tvrdi da smo dostigli Mađarsku, Slovačku, Latviju i Grčku. Ali dobro je to što se Europska unija širi, pa primaju gore od nas, ali nikako da ih primi.

Egzorcisti, koji su se kod nas nenadano i nenajavljeno probudili, kažu da smo postali opsjednuti zloduhom, da zazivamo demone, da nam nasušno treba egzorcizam, a mi kažemo da smo samo nekoga strasno zavoljeli i da to nije tako opasno. No, ja kažem da ni naše žene nisu kao nekada, vjerne, odane i podatne, i one se, ne znam zašto, bune pod utjecajem tko zna čega, raznih ženskih udruga, B.a.b.a. i raznih feministica. Pa kažem da je vrag odnio šalu, ali ne želim egzorcistu i egzorcizam blizu mene. Jer ja se ne glasam poput bijesnog psa, ne grizem, ne pjenim se i ne škrgućem zubima. Nisam uznemiren, nisam neraspoložen, ništa me ne boli, ne probada me srce, ne povraćam, nisam pod utjecajem adrenalina, mozak mi

dobro funkcionira, ne plašim nikoga i nemam proširene zjenice. Kažem: osjećam se normalno. Uz to, svakako ide i naša licemjernost, jer mi se ne prikazujemo onakvima kakvi jesmo, nego kakvi nismo. Pa smo mi postali nakaze, poltroni, uhljebi, moroni, frikovi, psihopate, sociopate, monstrumi, čudovišta i manijaci. A mi smo to postali svjesno ili nesvjesno tijekom te naše bajne pretvorbe, pljačkaške privatizacije i tranzicije. Ja imam osjećaj da nekad u socijalizmu nismo bili takvi. Da je od tada: „prestalo cvasti cvijeće i u naše preduzeće.“ Jer prvo su nam oduzeli naše vlasništvo, pa naše poslove, pa našu dušu i onda smo mi postali takvi kakvi jesmo, siromašni, ružni, prljavi, zli i moralno ili nemoralno nakazni, izopačeni i nastrani.

U djetinjstvu su nas učili da budemo dobri, poštjeni i vjerni, da budemo vjerni pioniri, omladinci i partijci, a onda je nastupilo zlo vrijeme nepoštenja i nepravde. Onda je nastupilo vrijeme uništavanja ondašnjih socijalističkih vrijednosti. I tko se u tome snašao, postao je tajkun i kapitalista, a tko nije postao je siromah i Bogu težak. Netko je spavao i sa djecom i budio se popišan. Netko je zapadao u moralnu kaljužu, netko je doživio dno dna, takva nam je valjda sudbina. Valjda smo zaslužili to što smo dobili. Svakome po zaslugama, svakome onoliko koliko zaslužuje, to je bila krilatica socijalizma, no oni u HDZ – u, su to obrnuli i postalo je drugačije. Tko se više busao u domoljubna prsa, taj je postao podoban i taj je dobivao tvrtke za jedan dinar ili za jednu kunu. Takva je bila naša pljačkaška pretvorba i nakaradna privatizacija po nalogu HDZ –a i našeg predsjednika Franje Tuđmana. A danas se o tome može samo uzaludno pričati, jer prošla je baba s kolačima, pa se polako i ja okrećem drugim stvarima.

Ja, ako se već redovito ne seksam, redovito razmišljam o zgodnim i raspoloženim ženama, zatvorim oči i one su preda mnom, one mi se ukažu. Stoga redovito gledam pornografske filmove. Ustvari, ne gledam pornografiju, nego točnije gledam erotske filmove, gledam ono što me privlači i uzbuđuje. Više nisam rasplodni bik, alfa mužjak

i prpošni pastuh, možda je sve to primitivno i seljački, možda to nekoga ponižava, možda to zadire u moju intimu, ali da volim seks, volim. Stoga, kažem da se ja ne bih razvodio od moje snaša da nije došlo do problema u našoj komunikaciji. Naime, ja sam postao nezaposlen i bez ondašnjih primanja, i te moje financijske i materijalne neprilike su uvjetovale moje seksualne i nezdrave neprilike. Moja bivša žena se nije mogla uzбудiti na mene. Za nju sam postao star i neprivlačan. Njoj sam donosio tugu, nezadovoljstvo i nesreću. Kaže se: tko joj je kriv, nakon nje sam ja bio sa stotinjak žena i kod gotovo svake sam ja bio funkcionalan, sa svakom sam ja imao kvalitetan seksualni odnos i gotovo svaku sam ja zadovoljio.

Sjećam se ja da su me žene oduvijek izazivale i provocirale. Sjećam se da su se u mom društvu žene ponašale droljasto i kao kurve. Neke su bile starije od mene, ali nisu bile dame, nego drolje. Iz svog najranijeg djetinjstva se tako sjećam djevojčice Mirjane, ja sam valjda imao 12 godina, a ona je imala 10 godina. Naravno da se ne sjećam što se događalo u vrtiću kada bi mi lijegali pored djevojčica, a događalo se svašta. Ja se sjećam onoga što se sjećam, a to je da me je ona svjesno ili nesvjesno izazivala tako što mi je pokazivala svoje gaćice. Valjda zato i dandanas Jelena Rozga pokazuje svoje gaćice. Dovoljno je da netko na koncertu vikne:

„Rozgo kraljice, pokaži nam svoje gaćice.“

Pa je iz tog razloga i ta Mirjana pokazivala svoje gaćice, ona je očijukala sa mnom, a ja sam bio mali i neupućen, pa nisam znao što to znači, nisam znao što je moral ili nemoral, što je seks i seksualni grijeh, što je provokacija i što da radim. Nisam tada znao ni za ovulaciju, a ni za mjesečnicu. Nisam tada znao da ona želi izazvati u meni požudu, moje seksualne porive i moje seksualne nagone. Nisam tada ni znao da me ta djevojčica seksualno uznemirava.

Ali sam jednom bio slobodniji i krenuo na nju. Nisam tada ni znao da je ta djevojčica napaljena, da su joj proradili hormoni, da su joj se upalile bradavice, da želi seks, samo ne zna to reći. Ali da je bila uzbuđena, da je njihala bokovima i dublje disala, da je isturala svoje grudi, da je bila uzbuđena, njihala je bokovima i dublje je disala. Ali ja nisam znao da ondašnje žene, djevojke ili djevojčice ne vole da im netko skida padobranke, obične pamučne duboke gaćice. Sve može, ali ni za živu glavu nemoj skidati padobranke, to će one same skidati, a zašto je to bilo tako, sami Bog to zna ili ne zna. Jednako tako su se te djevojčice htjele osjećati svježije, čiste, mirisne i bez nepotrebnih dlačica. Tek tada je ta žena ili djevojčica spremna za akciju. Ali zbog prevelikog uzbuđenja, toj djevojčici se događaju mišićne konvulzije vagine i u zdjelici, ubrzano diše, šire joj se krvne žile, natiče joj vulva, klitoris i vagina. Dolazi do bubrenja genitalija i odjednom joj se bez mene događa sladostrašće. Kad se ona malo smiri, postidjeno, ali i zadovoljno, odlazi od mene.

Inače, meni je dugo trebalo da nanjušim seksualno uzbuđenu ženu ili djevojčicu. Ne znam jesam li izgubio, pa našao taj miris za žene. Što još mogu reći nego da ja ne volim horor filmove, a ni apokaliptične filmove, nego volim erotske filmove. Nisam ja kao moj prijatelj Pero, da sam se zapustio što se toga tiče i ja u svemu tome uživam. Istina je da ne uživam kao nekada kad sam bio mlad, ali uživam i sada. Jer neki kažu da to pomaže kod erektilne funkcionalnosti, jer to pomaže ako imaš seksualnu želju i nagon, jer to pomaže ako si još muško i osjećaš se kao muškarac. Uz to, to mi olakšava brojne zdravstvene probleme: nemam kardiovaskularne bolesti, cirkulacija mi je u redu, manje sam tjeskoban, manje sam razdražljiv i agresivan, nisam dobio rak prostate i nisam erektilno disfunkcionalan. Nemam povišene razine kortizola, nije mi došlo do pada razine testosterona, ne osjećam krizu srednjih godina i ne pati mi psiha. Pa nisam svadljiv, mrzovoljan, napet, tužan i nezadovoljan.

Kada zatvorim oči, ja imam seksualne fantazije. Kada krenem sanjati, ja sanjam seksualne fantazije. Briga me imaju li te seksualne

fantazije nekakvo dublje značenje ili nemaju, ja to radim i nije me stid. Pa se ja tako prisjetim nekadašnje pjevačice Samantha Fox: Nekad je ona bila dio mog sna, ali kako je više nema na televiziji, nema je ni u mojim snovima. Nemam ja nikakvo drugo objašnjenje, i briga me za mušku ili žensku dominaciju. Kažu da ima starijih ljudi kojima se ništa ne da, da imaju otpor prema akciji, a ja zato imam seksualne fantazije i ponekad mi naleti neka zgodna žena. Nisam ja sebi najgori neprijatelj, nisam ja bio emocionalno zanemaren. Ne može meni ništa učiniti retrogradni Merkur, ne može on meni donijeti pomutnju i kaos. Držim ja do zvijezda i astrologije, ali se ipak budim na desnu nogu i nemam posljedice na duhovnoj, mentalnoj ili fizičkoj razini od njegovog djelovanja. Stoga, pazim s kim ću se družiti. Osobito pazim na žene. Ne može mene očarati žena koja se bavi misticizmom, koja se bavi vraćanjem i koja je vještica. Ja od takvih žena bježim glavom bez obzira.

Pa tako volim pogledati film Barbarella, ne volim ja druge filmove naučne fantastike kao Ratovi zvijezda ili Izgubljeni u svemiru. Volim film Barbarella gdje glavna junakinja, Jane Fonda, uvijek gubi jedan dio svog uskog svemirskog odijela, da bi na kraju ostala gola. A nju progone nadraženi i uzbuđeni muškarci i jedna žena. Meni je to erotično, meni je to lijepo i uzbudljivo, meni je to u skladu s ondašnjom seksualnom revolucijom. Pa tako i ja volim uživati u tom televizijskom, medijskom i video silovanju. Moj kolega kaže:

„Nakon tog filma odmah se mogu zadovoljiti.“

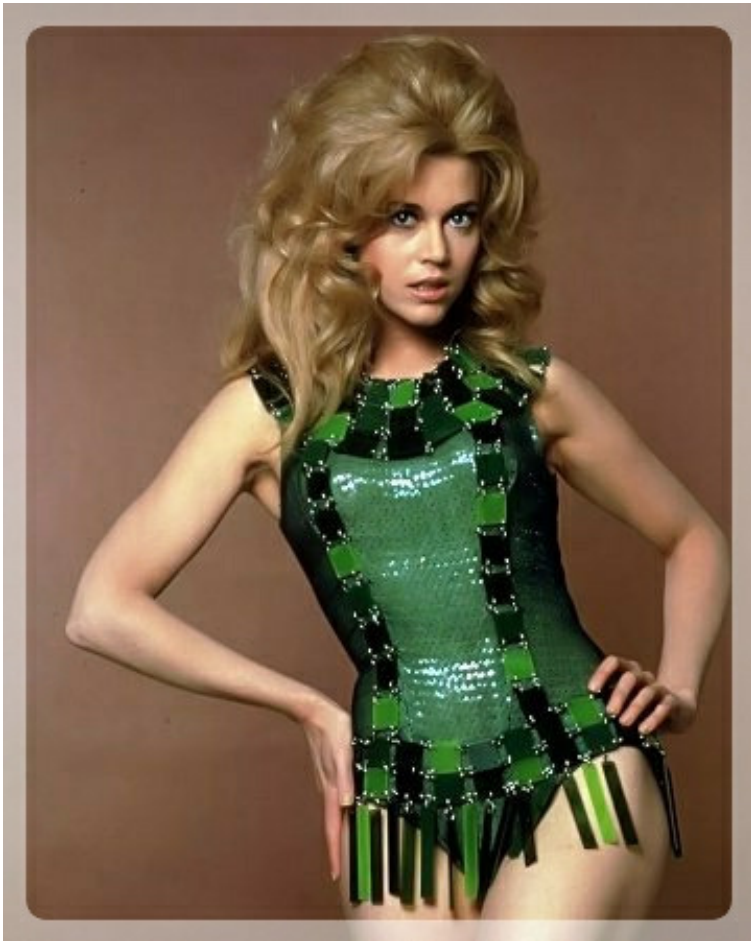
„Onda se zadovoljavaj koliko ti srcu drago. Ali zašto ne nađeš neku raspoloženu ženu?“ „Za žene je taj film traumatičan, počnem nešto s njima, a one viču da ih zlostavljam i silujem.“

„Onda odustani od žena.“

„Ne mogu odustati kad su one nabujalih oblina, nabreklih i otežalih dojki, kad im se vagina upalila.“

„Ne znam kako ti pomoći. Ili imaš žene za seks ili nemaš.“

Pa se tako i ja pridružujem nadraženim progoniteljima, uzbuđenim muškarcima i ženi lezbijki. I ja bih nešto htio, ali ne znam što. I ja bih htio skinuti svemirsko odijelo s Jane Fonda. I ja bih htio ošamutiti Jane Fonda i voditi ljubav s njom. Jer ja više volim gledati aluzije na seks, nego čisti nepatvoreni seks. Jer ja volim gledati zgodnu ženu koja postaje predmetom požude gotovo svih muškaraca, ali i žene lezbijke, koju tumači Anita Pallenberg. Stoga, ako ja otkrijem zainteresiranu ženu, ja joj želim pružiti užitak, seksualni vrhunac i sladostrašće. Ne želim ja nevolje i probleme u spavaćoj sobi. Ali što su žene starije, to su zahtjevnije i to ih sve manje doživi sladostrašće.

POGLAVLJE 2

Ja još i danas, prije spavanja, zatvaram oči uz kadrove filma o Barbarelli. Sjetim se uvodne scene u kojoj se Jane Fonda skida u nultoj gravitaciji i tada mi sve biva i bude dobro i lakše. Tada mi život biva lakši. Izgleda da mi je to potrebno jer ne sjećam se baš filma: „I bog stvori ženu“, ali se dobro sjećam filma „Barbarella“ i te uvodne scene. Jer je Jane Fonda zavodljiva i glamurozna i nakon tog filma bih se s njom upustio u tantrički seks. Jer je to meditativni oblik spolnog snošaja koji bi mi s njom odgovarao i u kojem bi uživao. Nisam ja seksualni manijak, ne moram se ja psihički liječiti, ali da imam olakotnih okolnosti i potreba, imam. Naime, ja svoje užitke i svoje snove ne upražnjavam na javi, nego potajice kada me nitko ne vidi, kada nitko ne zna za mene i kada sanjam. Stoga mene baš ne privlači film „Pakleni šund,“ ne razumijem estetiku i poetiku tog filma, stoga mene nije uzdrmao taj film. Ne slažem se s time da je čovjek nastao kao slučajna posljedica prirodnih sila. Ja bih tu ipak uključio Boga, ili ga ne bih uključio. Prvo ga trebam pronaći, pa trebam pronaći čovjeka kao božju sliku, a onda sve to uključiti u svoj svijet, u svoju životnu filozofiju i u svoj svjetonazor.

Uz sve to, trebam pronaći i raspoloženu ženu koja se dodatno ne raspravlja i ne svađa. Želim okusiti svoju ženu, pa ako je ona prava, ja je se neću zasititi. Ne želim ja ženu koja se seksa sa mnom radi mira u kući. Ne volim ja ženu koja ne pokazuje inicijativu. Ja želim zavodljivu i zanimljivu ženu sa visokom spolnom željom. Jer Barbarella je negdje daleko, pa se ja moram usredotočiti na ovdašnje, naše žene. Ali se ne želim dodatno raspravljati i svađati. Jer ako ja iskreno progovorim o svojoj seksualnosti: želim reći da ja volim jednostavne žene, a ne one komplicirane. Volim monogamiju, jer to je propisano društvenim normama, iako je nekad na ovim prostorima vladalo višeljublje ili poligamija. Ne volim homoseksualni pokret. Volim gledati je li žena tuširana i depilirana, je li lakirala nokte, je li skinula svoje i promijenila svoje donje rublje, skinula gaće padobranke i obukla erotske gaćice. Trebam gledati je li se žena

odjenula za seks ili nije? Jer ima žena koje će seksati pod dekama u parku, ima ih onih koje će se seksati na javnom mjestu, a ime ih i onih koje traže intimnu atmosferu.

A ja sam taj koji još uvijek razmišlja i uvažava 72 djevica u skladu s islamskom tradicijom. Naime, odavno su muslimani otišli od nas, ali njihovi mitovi su ostali. Više se ne sjećam njihovih harača ili danku u krvi, ali da oni vjeruju ako se raznesu, da će ih na drugom svijetu dočekati 72 hurija, 72 tamnokose djevice, inače rasne žene s izraženim oblinama. Ja se baš ne namjeravam raznijeti, ali u svojim snovima očekujem 72 neodjevne, pohotne i raspoložene djevice sa neutaživim seksualnim nagonom. Pa kad ne sanjam Barbarellu, onda sanjam te 72 djevice. Jer to je ušlo u naše umove, u naše mitove i u našu mašti. Jer kako se boriti protiv Turaka, ako ne vjeruješ u taj mit. Stoga bih ja ubio Turčina i uzeo njegove 72 djevice. Uz to mi je nekako lakše ubiti čovjeka, jer i Turci su ljudi, ma što god vi mislili o njima. No, bojim se da će te djevice biti stare i ružne, pa ništa ne poduzimam. Pa se bojim zla od ružnih i starih žena. Radije prihvaćam Sjeverno Korejskog diktatora Kim Jong – una. Jer on svake godine bira 25 djevica za svoj „Odred za užitak.“ On je svima poznati pedofil i razvratnik. Pa mu te djevojke služe za zabavu i zadovoljenje muških ili diktatorovih potreba. Pa su tako žene ili djevojke morale znati masažu, morale su znati pjevati, a treće su morale znati seksualno zadovoljiti diktatora. No pored onih koje to prihvaćaju, ima i onih koji to smatraju paklom, pa bježe iz Sjeverne Koreje. Jer nemaš se kome žaliti, jer si nezaštićen, jer tamo je samo zlo, glad i patnja. Tamo se samo ispiru mozak s bajkama o diktatorskom klanu.

Nakon toga ja moram reći da me film Barbarella podsjeća na Lewis Carrollovu: „Alisu u zemlji čudesa“. Jer „Alisa u zemlji čudesa“ je jednako otkačena i jednako se tako poigrava s logikom, ali nigdje nema ni u naznakama seks ili seksualni sadržaji. Pa tako ona propada u zečju rupu, putuje u nepoznato i svašta tamo doživljava. Dotle Barbarella, kao seksualno emancipirana žena, odlazi u Labirint

ili na planet Tau Ceti, tamo ostvaruje svoje erotske fantazije i tamo traži profesora Duran Durana i njegovo moćno oružje, pozitronsku zraku. Uz sve to upoznaje međuzvjezdani, moderan seks za koji treba imati usklađen psiho kardiogram, ali i starinski seks bez tog psiho kardiograma. Upoznaje i neku lezbijku koja navaljuje na nju. A ja sam se sjetio stare pjesme: „Living Next Door to Alice“ i sjetio sam se moje neprežaljene ljubavi prema Mirjani. Prema napaljenoj djevojčici Mirjani:

„Sally je zvala kad je čula. I rekla je: „Pretpostavljam da si čuo za Alice.“

*Kad sam potrčao do prozora, i pogledao van;
jedva sam mogao povjerovati svojim očima.
Velika limuzina se uvukla na Alicin prolaz.
Oh, ne znam zašto odlazi, ili kamo će otići.
Pretpostavljam da ima svoje razloge.
Ali jednostavno ih ja ne želim znati.
Jer dvadeset i četiri godine
živio sam vrata do Alice.
Dvadeset i četiri godine sam čekao priliku
da joj kažem kako se osjećam.
I možda dobijem drugi pogled.
Sad se moram naviknuti da ne živim vrata do Alice.“*

No, pustimo sada Mirjanu i Alice na miru. Mene brinu naše porazne statistike. Naime, neki seksolozi tvrde da kad žena pređe 60 godina, da njih 50 % uopće ne doživi sladostrašće, 25 % ga odglumi, 10 % ne zna je li doživjelo sladostrašće, a 15 % navodno tvrdi da je doživjelo sladostrašće. I može se reći da je to porazna statistika, ali što se tu može. Tako je, kako je, iz te se kože, ne može. A zašto se žene ne mogu opustiti, zašto ne mogu uskladiti hormone, zašto su nekompatibilne sa svojim partnerom, zašto im taj partner nedovoljno stimulira dražicu, zašto one nedovoljno meditiraju, i zašto one ne doživljavaju sladostrašća. ja ne znam i ne zanima me.

Ja se bavim sobom i svojim ranim životom. Bavim se svojom teškom naravi i teškim karakterom. Neke žene to podnose, nekima je to neugodno, neke to ignoriraju, a neke ne, pa se otvoreno sukobljavaju. Pa su grube, pa su agresivne, dok ja ne kažem dosta, ili češ me takvog trpjeti ili ništa od veze.

Jer kažu da sve proistječe iz odnosa s majkom, da su presudne te rane godine, da se tada kreiraju osnove za razvoj djeteta, a moja majka je imala gorko mlijeko i dobro da me iz tog razloga nije dala na posvajanje. Na tome sam joj ja zahvalan, da me je dala baki na čuvanje i odgoj, da sam imao kakvo – takvo djetinjstvo. A moja majka se nikad nije zapitala je li dobra ili loša majka? Jednostavno je njeno mlijeko bilo gorko i nije me dojila. A meni je to valjda trebalo i zato sam ja postao takav, kakav sam. Ali zato ne proglašavam svoju majku lošom majkom ili čudovište bez kajanja jer nisam sklon osudama. Jer tako je, kako je. Dobro da me moja majka nije dala na posvajanje, tada bih se sigurno gore proveo i nikad ne bih znao tko sam, koje je moje podrijetlo i odakle potječem.

Valjda stoga nisam postao predator ili pedofil, ali moja bivša žena je znala reći:

„Ti si ovisnik o seksu. Ti bi se valjda seksao 2 do 3 puta dnevno, kad bih ti ja to dozvolila. Trebaš kontrolirati svoju požudu i strast, trebaš se seksati 2 do 3 puta tjedno kao sav ostali normalni svijet.“

„Ne misliš valjda da sam ja psihopat?“

„Od kad si nezaposlen asocijalan si, agresivan si, sve ti je svejedno i nemaš osjećaj grižnje savjesti, a kad s posla dođem kući ti bi se samo htio seksati. Trebao bi nešto poduzeti, trebao bi se liječiti.“ I nije mi moja žena dala zeleno svjetlo za akciju. Njeno tijelo mi nije govorilo da želi seks, a njeni feromoni su utihnuli. Nije mi ona dala ni verbalnu, ali ni neverbalnu poruku, nekakav signal ili nekakvu gestu. Jer njene genitalije nisu nabubrile, nije se dogodilo širenje njenih

krvnih žila, jer ona se mogla samo uzбудiti ako bih do nje prosljedio svoje financije.

Uopće nisam Damir Škaro da bih nekoga silovao ili spolno uznemirio. Ne mogu ja na silu gurati svoje prste u njeno spolovilo, ne mogu ja dirati ženu po stražnjici i nogama, ne mogu ja gurati ženi ruku u njen grudnjak bez njenog pristanka, nisam ja takav. Nisam vjernik i baš zbog toga ili zbog nečeg drugog, ja to ne mogu. Ne volim nasilje, muka mi je od njega. Ne želim ja doživjeti nekakav sunovrat, možda volim grublji seks, ali volim i tišinu i ugašena svjetla. Naravno da volim ženu kojoj to odgovara, a ne da govori:

„Bilo mi je užasno i mučno prolaziti kroz sve to. Tužila sam ga i to je trajalo pet dugih godina. Pravda je spora, ali dostižna.“

A sve je tu pitanje onog tko što želi. Ima nas koji volimo doggy stil, a naše partnerice vole misionarsku pozu i neće od nje odustati. Jer navodno doggy stil, nije odobrila naša kršćanska komisija, a sve je to stvar naše seksualne prilagodljivosti i kompatibilnosti ili nekompatibilnosti. A dok ti ženi objasniš da je seks užitak, a ne obaveza, može proći mnogo vlakova.

Kažu da je Roger Vadim, redatelj Barbarelle, mnogim raspoloženim ženama i glumicama objasnio i demonstrirao da je seks užitak, a ne obaveza. On je od njih pravio taokinje, a on je bio njihov otmičar. Njemu je sve to bilo lako, jer tada se pojavila seksualna revolucija i žene su bile nekako slobodnije i otvorenije prema svemu, slobodno su pristupale u to njegovo ropstvo. Slobodno su ulazile u taj njegov Štokholmski sindrom i postajale su mu sklone i odane. Danas to svakako nije tako, danas me žene tuže da sam ih silovao, da sam im narušio čast i poštenje i da sam im nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. Danas te žene žele kazniti ma što im učinio i još se žele opariti. Pa ja vodim seksualni spor u vezi s ludom Micom. Nema tu evolucijskih opravdanja, da je žena spremna na otmicu, kao nekada u

prapovijesno vrijeme. Pa se tako ne zna tko je bio veći ljubavnik: Roger Vadim, barun Trenk ili Dikan Radeljak.

I ne znam jesu li oni lažljivci, manipulatori ili sve to oni rade svojim hormonima, svojim seksualnim mirisima ili svojim oružjem? Je li oni govore tim ženama da su one jedine s kojima bi oni vodili ljubav? Ili što je posrijedi? Nije lako biti dobar i uvaženi ljubavnik. I pitam se kako se ti ljudi ne umore od svega toga, jer nije lako svakoj ženi pružiti užitak. Jer seksualni mirisi kod nekih žena znaju biti neugodni. A ženama zna doći da one odu od svog muškarca u nepoznatom pravcu i odnesu bebu. Pa si ti misli, jer kod nas institucije ne rade svoj posao, i nitko na ništa ne reagira. I umjesto da naše institucije otkrivaju slučajeve i afere, oni to zataškavaju. Jedino ako naša javnost nešto otkrije, tada to bivaju slučajevi i afere. A nama samo treba svećenik da moli za nas i da nas blagoslivlja blagoslovljenom vodicom, da od nas otjera sotonizam, da obavi egzorcizam, da nas obrati na našu istinsku vjeru i što već treba. Jer nismo mi zahtjevni, jer nismo mi nastrani.

Ipak, nešto nas je slomilo, tužni smo i nesretni. Treba nam nešto što bi nas pokrenulo, a to nikako ne dolazi. Političari nam štošta obećavaju, ali to nije to. Rješenja nema, a ja od ovih novih političara ništa ne očekujem. Jer oni su nestručni i nesposobni. Trebaš imati vjeru u bolje sutra, a meni to nedostaje. Meni je to neizdrživo, pa sam se izolirao od ljudi. Jer ne mogu ja slušati svećenike i biskupe. Oni se u sve miješaju, pa se miješaju i u naše živote, ali ništa dobro i korisno ne donose ili govore. Bolje bi bilo da oni kontroliraju svoju pohotu. Jer u Sloveniji je svećenik svoje časne sestre nagovarao na „Sveto Trojstvo“. A jedna časna sestra je rekla: „Slovenski svećenik, zlostavljač, Rupnik, me natjerao na seks u troje s još jednom časnom sestrom i morala sam gledati pornografiju. To je on opravdao predanošću Presvetom Trojstvu. Tek smo obavili obred blagoslova Crkve nakon oskvrnuća i što su se nekakvi seksali u Crkvi, a sad ovo.“

„Kažu da se u Poljskoj dogodio nesvakidašnji seks skandal s napaljenim svećenicima koji su se odali seksualnim aktivnostima, ali ne sa ženama, nego s muškarcima. Pa su usput uzimali alkohol i Viagra, pa su organizirali orgije, a sad to. Nije čudno što su ljudi frustrirani i mračni.“

„Nisam čula za to.“

„Valjda je zato najpoznatija katolička aktivistkinja, Željka Markić ljuta i puna srdžbe, da ne kažem nešto gore ili nešto prosto. Valjda zato ona nije sretna i spokojna. Valjda zato ljudi u Istri pišu: „Bolje biti narkić, nego Željka Markić“. Valjda zato da bi ostali zdravi i normalni uzimamo tablete za psihološke probleme.“

Valjda zato je naša porno glumica „Sweet Mery“ skinula svoje gaćice i grudnjak i bacila ih u publiku, pa je u publici izazvana euforija, nakon toga je rekla:

„Još uvijek drhtim od uzbuđenja. Uvijek me traže ovu perverziju, to mi je najgore.“

POGLAVLJE 3

Nakon svih tih katastrofa, nakon svih tih ratova, raznih pokolja, nakon naše pretvorbe i našeg siromaštva, ne znam što je ostalo od nas. Uvijek smo mi na gubitku, uvijek smo mi gubitnici, a ne dobitnici. Izgleda da mi i kad dobivamo, gubimo. Sve je to bizarno, da ne može biti bizarnije. Jer što god se dogodilo, mi ne postajemo bogatiji, nego postajemo siromašniji. Zar Mile Kitić ne pjeva:

„Bio prosjak ili car, sluga ili gospodar,
život svima uzima, dio sreće, dio sna.
I ne kuni ovaj život, ne kuni ga ti,
život to je samo igra, u toj igri gube svi.“

Umjesto reda, događa nam se nered i kaos. I stalno moramo gledati na istok i sjever, da nam nešto ne bi doletjelo. Uz to mi stalno prijetimo i nekoga napadamo. I stalno govorimo:

„Jebem ti mater četničku, tebe ćemo prvog zaklati.“

Neovisno o tomu svemu, pitam se je li što ilirsko ostalo u meni, jer je Austro – Ugarska to osporavala i zabranila je ilirski grb s polumjesecom i zvijezdom, te se to zatrlo u nama, te se naš čovjek osjeća svakako, samo ne Ilirom. Nestalo je to među našim precima. Ustvari, sve je to nešto kontroverzno, jer mi ne znamo jesmo li došli s Kavkaza, iz Irana ili iz Ukrajine, jesmo li mi potomci Ilira, ili nismo. Nitko se time ozbiljno ni ne bavi i naši povjesničari lutaju, pa nekud zalutaju i donesu nam svježije vijesti. Stoga razumijem Austro – Ugarsku da je to ona nama tajila i zatajila, jer oni su to smatrali bogohulnim, neprimjerenim i nepoćudnim. I učinili su nam to iz posve pragmatičnih razloga i iz sebi razumljivih razloga. Oni su radili na tome da ospore Ilirizam na ovim našim prostorima i proglasili su nas barbarima i doseljenicima s Karpata, iz Irana, ili iz Ukrajine, a oni da su tu odvajkada. Učinili su to da bi lakše vladali s nama. U biti radili su s nama što su htjeli i govorili su da je to njihova zemlja, mi

njihovi kmetovi, a naše žene njihove ljubavnice. Stoga su uveli običaj: pravo gospodara i pravo prve bračne noći.

Oni su se oni koristili pravom upražnjavati seksualne odnose sa ženama koje pripadaju nižim klasama i koje im trebaju biti podčinjene. U arhivama u Pečuhu i u Budimpešti piše da su se ti naši vlastelini striktno ponašali i ono što im je pripadalo po tom zakonu, to su koristili. A to je nas jako ljutilo, pored toga što nismo znali tko smo, što smo i odakle potječemo. Nedavno sam pročitao, iako se niko iz ondašnje Austro – Ugarske ne slaže s tim, da se odustaje od teorije da smo doselili iz Irana, sa Kavkaza ili iz Ukrajine u 7. stoljeću, da smo mi unatoč svemu Iliri i starosjedioci na našoj zemlji. A pored kmetovih nameta još je pravo gospodara i pravo prve bračne noći izazivalo bijes u naših seljaka i to je opisano u djelima naših književnika koji su znali za to, pa je to bio razlog za naše bune i pobune. Tako je valjda počela: „Velika Seljačka buna“ ili neka druga buna. Najgore je kad te Nijemci ili Mađari gledaju mrko i poprijeko, jer ti govoriš drugačije od njih, ti im tada odmah automatski neprijatelj, jer se oni pitaju: „Što si rekao? Što si rekao? Imaš li ti nešto protiv mene?“

Počnu tada njihove diskriminatorne mjere i njihova socijalna pravda ili nepravda. Oni se drže svoje ideološko svjetonazorske misije, oni su svojevrsni talibani i drže se oni svoje kulturne revolucije. Odmah ti šalju dodatne poreze, odmah ti šalju financijske obaveze, odmah te šalju u rat s Turcima, odmah te šalju u vojsku, na srpski ili ukrajinski front. Zabranjuju ti školovanje na svom jeziku, nego se moraš školovati na njemačkom jeziku. I iako si većinski narod, ne osjećaš se pripadnikom tog većinskog naroda. To je to naše tragično i kompleksno povijesno naslijeđe. Oni bi da ti živiš u njihovom čeličnom zagrljaju, stegnutog grkljana, po njihovim pravilima i zakonima, da te oni kontroliraju, da potoneš u crni mrak, da živiš u noćnim morama i pod kaznama, a ti bi htio živjeti u slobodi. Valjda zato nastaju žestoki sukobi, bune i pobune. Valjda se mi ne možemo riješiti naših sjena, naših magli i naše prošlosti. Zato je naša

sadašnjost i budućnost neizvjesna. Zato mi živimo na rubu žileta i zato smo mi u potrazi za našim krhkim identitetom.

I kod Turaka je pravo prve bračne noći postojalo kao pravilo. Uz to, gdje su muslimani većina oni provode islamski radikalizam, nema mira s njima dok ne istrijebe kršćane, oni žele umrijeti kao islamski mučenici. Uz to su homofobni, zaustavljaju homoseksualne festivale i na njih bacaju jaja. I izvjesili su transparent:

„Nije sramota biti bolestan, nego ne liječiti se.“

Zato su oni nekad bili opasni našim ljudima, jer su nametali svoje pravo, svoje poreze, harač i danak u krvi, jer vrijeđaju kršćane, jer govore svoje zlokobne propovijedi, jer su zbog svega toga mentalno poremećeni. I ne znaš tko je gori, oni koji su nedavno prešli na islam, džihadisti, vehabije, islamski teroristi, islamski militanti, janjičari ili iskusni Turci. Oni bi najradije ubijali kršćane, svećenike i silovali časne sestre. Svi su oni prijatnija nacionalnoj sigurnosti i uz to traže svoj kalifat, poštivanje šerijata i govore da je islam religija mira. Nijemci im stoga govore da se iseše, jer im je dosta plaćati socijalne doprinose i dadžbine za njih.

Ma koliko se mi sramili i stidjeli zbog toga, ma koliko mi to gurali u našu podsvijest i daleko od sebe, u srpskoj povijesti se spominju nekakvi begovi, paše i age koji su prakticirali pravo prve bračne noći. Pa se spominje nekakav Kučuk Alija koji je to prakticirao. Djevojku bi obukli u muslimansku nošnju, u dimije i doveli agi ili begu da s njom radi što želi. Zbog toga je naš narod bio divlji i brutalan prema Turcima, kao u djelu „Smrt Smail - age Čengića.“ Zbog toga je naš narod ubijao djecu začetu s Turcima i zbog toga je govorio:

„Neka se zatru sjeme poganih i nekrsta.“

Zbog toga su nastajali i postojali hajduci i drugi otpadnici. Ostali su prihvaćali muslimansku vjeru, pravila i običaje. To je tako ostalo do dana današnjeg, s tim što su se kršćanke tetovirale. Tetovirale su križ, a djecu s Turcima su bacale u jamu. A ni Hasanagica baš nije najbolje prošla, nju je Hasan aga istjerao iz kuće. Rekao joj je:

„Idi s milim Bogom, meni više ne trebaš.“

Tako je to bilo u srednjem vijeku i tamnom vilajetu.

Danas je malo bolje, ima ih koji zazivlju srednji vijek i tamni vilajet s naše strane, ali i od strane migranata. Naime, u Njemačkoj islamski prosvjednici migranti traže uvođenje šerijata, a to znači da treba slušati što je Alah naredio, što je preporučio, što je izričito zabranio. Netko preporučuje da treba poštivati kuran, ritualno čišćenje, nositi hidžab, moliti se, postiti i barem jednom u životu ići na hadž u Meku. Samo, ja se pitam hoće li se onda uvesti i javno bičevanje nevjernika na glavnim trgovima, hoće li se tući homoseksualce i lezbijke, hoće li se ženama dozvoliti da se školuju i da sudjeluju u javnom životu? Pitam se: hoće li se promicati grijeh i razvrat? Inače, jihad ili vjerski rat. Jer isti taj šerijat dozvoljava da muškarac legalno živi i spava sa pet ili deset žena ili da muškarac oženi djevojčicu od 8 ili 9 godina. Pa nije to barbarizam, grijeh i razvrat? Nisu li to dvostruki moralni standardi?

Nije li takav bio i poznati ženomrzac Pablo Picasso? On je imao mnogo žena i djevojaka. Mnoge su mu bile odane i vjerne. Takva je bila i Dora Maar ili Theodora Markovich, koju je Picasso iskoristio i emocionalno slomio. Naime, on je bio kontroverzan sam po sebi, a za njega su u jednom trenutku žene bile muze, a kada bi ih opčinio, kada bi ih progutao, tada bi ih i okrutno odbacio. Jer što je žena ako ona ne može u tebi proizvesti životinjski nagon? Stoga je on govorio:

„Svaki puta kad promijenim ženu, trebao bih spaliti prethodnu. Tako ću ih se riješiti. Ubiješ ženu i izbrišeš prošlost koju ona predstavlja.

Za mene postoje dvije vrste žena: boginje i otirači.“ Izgleda da su i muslimani takvi, oni imaju 10 žena, a žena traje dok traje, a onda ih se odbacuje.

Jednostavno, naše žene nisu mogle podnijeti da ih se vodi u harem, u mjesto za zarobljene žene, u zatvoreno i čuvano mjesto za robinje koje čuva sultanova majka ili svekrva ili eunusi. U mjesto privatnih sultanskih odaja gdje više žena živi u poligamijskom odnosu s jednim muškarcem, sultanom. Jer tamo vladaju pravila koja odredi aga, beg, sultan, šaik, Salamon, faraon ili Hugh Hefner, vlasnik Playboja. Jer nikad se ne zna tko će postati sultanova konkubina, miljenica ili islužena žena. I dobro da nam je to opisao Peter Frange. Naime, on je suprotstavio dvije prijateljice, Fatimu i Elisuu. Jedna je bila za harem, a druga nije. To se događalo u vrijeme raspada Osmanskog carstva, nakon najdugovječnijeg sultana Sulejmana Veličanstvenog i njegove konkubine Hurem, pa su one jednog dana izbačene iz harema i doživjele su to kao noćnu moru. Jer ovdje u haremu su one doživjele silovanje, seks protiv njihove volje, a sada društvo izražava velikodušnu čovječnost i oslobađa ih iz harema. I što je iz toga nastalo? Nastalo je to da su Srbi postali još veći grabežljivci, zlostavljači i mučitelji. Oni misle da će sve to biti moralno opravdano, nekažnjeno, oprosteno i zaboravljeno bez kazne i katarze. A nama se opet vratila Austro – Ugarska, njihova civilizacija ili necivilizacija i pravo prve bračne noći.

Stoga se mi moramo osloboditi svojih trauma i svoje potisnute prošlosti. Stoga mi moramo osloboditi svoju amigdaluu. Neki od nas imaju problema sa svojim usporenim metabolizmom, zatvorom, nadutosti, pa im je najbolje da piju toplu vodu, ne bi li potaknuli usporenu probavu, pokrenuli rad crijeva, detoksicirali organizam i išli na toalet. Neki od nas imaju problema sa stalnim nagonom za mokrenjem, pa i to trebaju dovesti u normaluu. Stoga neki imaju problema dovesti u red svoje fiziološke potrebe. Stoga neki moraju paziti na razinu svog popijenog kofeina, neki moraju paziti na infekcije mokraćnog sustava, a neki moraju posjetiti liječnika zbog

svega toga. Međutim, naš čovjek ne ide k liječniku čak ni onda kada je izgubio svoj libido, kada je izgubio spolni nagon, kada je prerano otišao u menopauzu ili klimakterij. Lako je ženama, one pročitaju „Vaginine dijaloge“ i odmah puno toga znaju. Za muškarce nitko nije napisao „Dijaloge s penisom“, ili Dijaloge s mlohavom čunom“, pa se ja na to odlučujem, ali nikako da se odlučim, jer naše društvo i moja okolina su konzervativni i tko zna što bi mi učinili.

Međutim, muška intima i zdravlje su svima važni, pa se ja možda odlučim za pisanje tog dijela. Jer ipak naše suprotnosti sa ženama nisu toliko velike da bi se morali psihički ili fizički tlačiti, učiniti jedno drugome horore ili ubijati se. Nema potrebe vikati:

„Ubit ću te, zavrnut ću ti vrat, zadavit ću te, zatrt ću ti sjeme, kurvo, gaduro i vještice jedna, jebem ti majku. Gusko, krmačo, smrade i prdilice! Droljo, kujo, fufo i radodajko! Više nikad nećeš biti moja princeza. Zajedljiva si i stalno me za nešto, opravdano i neopravdano, optužuješ. Mama ti je bila takva grozna, a baka još groznija. Marš i odjebi! I ostavi me na miru. Znaš li da sam nekad bio strašno zaljubljen u tebe i znaš li da si bila moja tiha, gimnazijska patnja. Nekad si bila napuhana i nisi me htjela ni pogledati, a znala si da sam bio opsjednut tobom. Nekad si bila i duhovita i imala ono nešto, a danas to nemaš. Mene si smatrala da sam neki bezvezni klinac i balavac i da te nisam dostojan. Idi od mene i ostavi me na miru.“

Ali kako nekoga otjerati od sebe kada nam dolaze traume komunizma, traume naše tranzicije i pretvorbe, grabež, financijske blokade, likvidacije i kolaps. Kada nam dolaze ratne traume sa Srbima, kada nam dolazi njihov kanibalizam? A ja nisam izliječio ni atavizme iz doba Austro – Ugarske, iz vremena Turaka, a već me je sastavio atavizam iz komunističkih vremena. I dosta mi je istina naših komiteta, UDBE, socijalističke ideologije, klasnih neprijatelja, titoizma, diktature svjetonazora, naših antifašista i radničke klase. Izgleda da sam se toga oslobodio, da su mi zacijelile rane, ali imam

noćne more tranzicije i ratne noćne more. Naime, ja imam post traumatski stresni poremećaj i siromašan sam, ali nikome o tome ne govorim i ne pokazujem to. Živim u paklu tranzicije, snalazim se kako znam i umijem, nisam u mentalnom i psihičkom ponoru i ne pomišljam na samoubojstvo. Ali da me Srbi znaju razljutiti, znaju. Sada oni, uz pomoć Rusa traže od Hrvatske da se ona vrati na pozicije prije akcije Bljesak i Oluja. Pa gdje bi mi došli, kada bi im to stvarno vratili? Ne mogu to ni zamisliti.

Ali još se ne mogu riješiti traume sa Srbima, još me zbog toga boli duša. Jer oni su donedavno bili nama prijateljski narod, s njima smo njegovali bratstvo i jedinstvo, a sada svako zlo nam dolazi s Istoka. Stoga ja propitkujem njihove postupke, sumnjam u njihove dobre ili zle namjere i slušam njihove laži. Pa se ja i tako želim riješiti trauma iz prethodne naše prošlosti. Ali bez priznanja krivnje, bez odustajanja od velikosrpske politike, bez iskrenog izražavanja kajanja, nema oprosta i nema pomirbe. U pitanju je i ratna odšteta i odšteta našim logorašima. No, Srbija to odbija i ne želi o tome govoriti. Oni govore o Jasenovcu i odšteti za Jasenovac. Stoga se oni protive usvajanju rezolucije o genocidu u Srebrenici jer boje se da će morati isplatiti ratnu odštetu Hrvatskoj, ali i Bosni i Hercegovini. Jer Srbin laže čim zine, jer laž je u samom biću Srbina. Jer njihov Dobrica Ćosić kaže:

„Mi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugoga, lažemo iz samilosti, lažemo iz stida, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju bijedu, lažemo zbog poštenja, lažemo zbog slobode. Laž je vid srpskog patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno. To je naša povijest, sadašnjost i budućnost srpske politike.“

Stoga ih ja pitam:

„Zašto toliko lažeš?“

„To mi je u krvi.“

„Zašto se ne liječiš?“

„Stid me je.“

„Nekad i mene prevariš.“

„Ako te gledam u oči, onda ne lažem, ako te ne gledam, onda lažem.“

„Ima li još drugih znakova ili nuspojava?“

„Znam biti nervozan, ne mogu se koncentrirati i ne mogu mirno sjediti.“

„Zato radiš cirkus u Vijeću sigurnosti.“

„Kad oni ne žele uvažiti naše argumente.“

„Koje argumente?“

„U Srebrenici se nije dogodio genocid. Odbacujemo predloženu rezoluciju jer će ta rezolucija dovesti do novih tenzija u našoj regiji.“

„A što se tamo dogodilo?“

„Dogodilo se nekoliko zločina. Bio je rat, a tada se svašta događa.“

„Dogodilo se 8.000 ubijenih.“

„To kažu Balije.“

„A vi kažete.“

„Mnogo manje. Balije izmišljaju i obmanjuju narod i svjetsku zajednicu. Zašto nema rezolucije o Jasenovcu ili o Kragujevcu?“

„Koliko je pobijeno Srba u Jasenovcu?“

„Preko milijun. Nešto manje nego je Mijanmarska vojna hunta ubila Rohindže. Zbilja su ljudi odvratni.“

Ja ne znam je li ta srpska destruktivnost, rasizam i ksenofobija uzrokovana tim lažima ili je ona posljedica tih laži. Ja znam da je u završni proboj iz Jasenovca krenulo 500 do 600 zatvorenika i da ih je valjda bilo još toliko, a sada Srbi govore o milijun ubijenih Srba. Je li sve to nekakvo srpsko praznovjerje, nekakva srpska vradžbina, srpski nagon za smrću ili nekakvo sujevjerje. Ne znam što je tu korijen, je li korijen u povijesti, u arhajskom doživljaju svijeta, ili u povijesnim nepravdama, osvetama prema Turcima, drugim povijesnim osvetama ili je sve to posljedica toga svega? Jer ja ne znam da li od tada ili od ranije imamo posla s patološkim lažljivcima, psihopatima, sociopatima ili sa narcistički poremećenim osobama.

Oni su nama donijeli turski trbušni ples, ples Čoček, Žikino kolo i cajke i ništa više. Barem ja ne znam za ništa drugo. A mi se toga stidimo i sramimo. Ipak smo mi Europejci ili to želimo postati. Pa kažemo da je najbolje takve srpske osobe ignorirati, najbolje je ne znati za njih. Jer kad netko od srpskog rukovodstva želi ići u Jasenovac, treba ga ignorirati i ne dozvoliti mu tamo da nešto govori i manifestira. Jer on govori o milijunskim žrtvama, a mi smo otkrili nekoliko tisuća. Stoga ako Srbin govori protiv oslobodilačke akcije „Oluja“, ne treba mu to dozvoliti. Ako netko želi zaplesati trbušni ples, Čoček, Žikino kolo i zapjevati cajke, treba to zabraniti. Treba se prema njima adekvatno postaviti, jer oni odmah preuzimaju uzda i vlast, jer oni smatraju da su nad nama ovladali. A mi smo katolici, nama je Isus zapovjedio da se volimo i uvažavamo. No mi smo i dalje rasisti, jer ne volimo ili mrzimo Srbe.

Ali takav je ili nije i naš premijer Andrej Plenković. On je meni nerazumljiv jer nas on tretira nedovoljno zrelih ili u krajnjem slučaju maloumnim. Jer kako da ja živim s 400 eura mirovine, a režije su mi

veće od 200 eura. Ja čak ni ne vjerujem državnim tvrtkama koje mi šalju račune, pitam ih: kako ja mogu imati potrošnju 9 kubika vode, a nekad se i ne kupam ili to činim jednom mjesečno. Ili se pitam: kako ja mogu imati račun za telefon od 40 eura, a nikoga ne zovem i nitko mene ne zove. I još bi mi Telemach povećao ratu. Uz to mi je račun za plin 50 eura, a ja plin ni ne trošim ili ga rijetko trošim. Što još reći za komunalije, one su tako visoke da je to neizdrživo. Pa zaključujem da bi mi bilo najbolje i najisplativije nekuda se odseliti. Jer ne mogu ja podnijeti taj materijalni i psihološki teror. Ne mogu ja podnijeti razne najave povećanja moje prijevremene mirovine, koja je postala stalna i trajna.

Inače Andrej Plenković ima nedefiniran svjetonazor, netko kaže da je to neprijateljski svjetonazor, a ja ne znam kakav je to svjetonazor da on unatoč i usprkos svemu surađuje s SDSS- om, da on ne štiti nadzor naše državne granice i tolerira ilegalni ulazak migranata u Hrvatsku. Uz to, govori lažne statističke podatke i stalno govori da mi dobro živimo. Inače, on mi priča da mi živimo bolje, a ja kad zbrojim što dobivam umjesto prijevremene mirovine, odmah se uhvatim za glavu. Dobro da nisam uzimao kredite, dobro da nisam uzimao kredite u Švicarcima. Naime, ja dobijem 400 eura, dok platim režije 150 eura, dok platim lijekove 50 eura, dok platim razliku za mamin dom 150 eura, ne ostane mi gotovo ništa, još sam u dugu. Dobro da sam imao djedovinu, očevinu i apartman na moru i dobro da sam to prodao. Stoga, Plenkovićeve riječi zvuče predobro, da bi bile istinite, jer u međuvremenu je nastupila i recesija i inflacija od 100 i više %. Jer on barata sa nekakvom globalističkom statistikom, interesima i brojkama koje se ne slažu s stvarnošću.

Za mene je on ekonomski autsajder, ekonomski marginalac, netko tko ništa ne zna, ali tko nam je kriv što on vlada našim gospodarstvom i našim javnim poduzećima, što je on gospodar naših života i smrti. On nam organizira život koji mi ne bi htjeli i provodi svoju destruktivnu energiju. On uništava naša poduzeća, obiteljska gospodarstva i našu poljoprivredu, a mi mu ništa ne

možemo. On je kurva koja govori o svom poštenju, a poštenja nema ni u tragovima. Stoga se mi ponašamo kako znamo i umijemo. Stoga neki od nas ne mogu kontrolirati svoju pohotu i požudu. Dobro da nam žene nisu pohotne i ne seksaju se sa mladićima. Ameriku tresu afere s pohotnim nastavnicama. Pa ja kažem da je dobro što to nije došlo i do nas, što naše žene nisu zastranile, što nisu zlostavljale maloljetnike, što se nisu upustile u neprikladne i nedolične spolne odnose i što nisu zlorabile svoje moći i položaje. Stoga ja proučavam naše odvratnosti, naše perverzije i naše gnjsnosti. Jer mi smo u stanju zaskočiti maloljetnice, jer one nas navodno seksualno izazivaju.

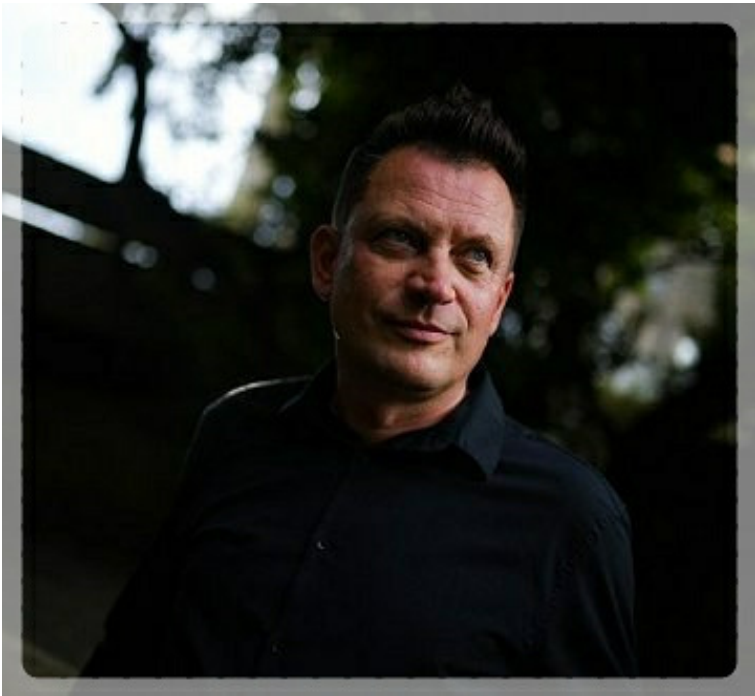
No to se ne odnosi na naše moćne muškarce, za njih se glasno govori da su preuzeli srpsku krv, da su psihopate, njih nitko ne prijavljuje policiji, pa vole ucjenjivati i zastrašivati ranjive žene, žele ih slomiti i podčiniti, žele im slomiti dostojanstvo. A prilikom tih bestijalnih i bestidnih napada žene se brane, pa znaju zadati i neki udarac muškarcima. Pa neke žene tuže muškarce zlostavljajuće. Jer ne vole one da ih netko mami, da zadovoljava svoje spolne potrebe, da ih hvata za grudi, stražnjicu i da se netko trlja o njih. Ne vole sve žene bludne i neprimjerene radnje i ne vole one da im netko povređuje seksualna prava. No sve je to u redu, ali kad žena naleti na zloglasnog krvoloka, tada zna biti svašta, tada se događa razno nasilje, zločini i ubojstva. Ali sve je to za ljude i žene, sve to tolerira Europska unija. Mi ne zanimamo Europsku uniju, a ni Europska unija ne zanima nas. Europska unija je za nas kasica – prasica, izvor financijskih sredstava i ništa manje i ništa više. Jer mi sve mrzimo, izgubili smo pamćenje, i poznati smo ksenofobi.

A da li je naša povijest i naša prošlost naš usud ili naša kob, ja ne znam. Jesmo li se mi poturčili, pomađarili, pogermanili ili posrbili, ni to ne znam. Da li smo mi takvi kakvi jesmo, zbog te naše nesretne sudbine, povijesti i prošlosti, to također ne znam. Ali da odlazimo iz ove naše zemlje, odlazimo. Jer ne možemo slušati naše hrvatske domoljube, ali ni Srbe koji kao papagaji govore svoje laži:

„Svijet je zaboravio genocid nad srpskim narodom.“

Stoga mi anksiozni i depresivni bježimo glavom bez obzira u Njemačku ili Irsku, jer nam je ovdje krenulo loše i nizbrdo. Ništa se ne mijenja, političari pričaju uvijek iste priče. A mi se bojimo da nas ne sustignu naši materijalni i duhovni dugovi. Jer Nijemci tvrde i prognoziraju da za 20 godina u Hrvatskoj neće biti nikoga, jer mi imamo zloćudne i potkapacitirane političare koji sve upropaštavaju. Stoga, 70 % naših mladih razmišlja o odlasku iz Hrvatske, barem to tvrdi institut za istraživanje migracija. Pa tako naši razočarani mladi konstantno pregledavaju natječaje za posao u inozemstvu. Uskoro nas više neće biti 3 milijuna, nego dva.

POGLAVLJE 4

Pitam se da li više naš odgoj, naša tradicija, naše preokupacije ili naši geni utječu da postanemo ono što jesmo ili što nismo? Jer ako netko voli u svojim filmovima kritizirati patrijarhalnu kulturu i nasilje, ako želi prikazivati balkansku okrutnost, ako voli prikazivati homoseksualce, predatore, kurve i lezbijke, ako voli prikazivati nastrane scene o užasnom zlostavljanju i ubojstvima mladih djevojaka, onda valjda nešto nastrano postoji u njemu i onda će valjda i on to jednog dana pokazati i praktimirati. Jednog dana će to isplivati iz njega. Jer neki Židovi kažu da je nakon Aušvica umjetnost izgubila svoj smisao. A ovdje je zlostavljanje žena postalo ceremonijalno ratište, pobjeda jednog muškarca nad ženom, paradna staza pobjednika i moćnih ljudi. Jer tko zna nije li se taj muškarac držao srpske devise:

„Bolje je osveta, nego posveta.“

Ma što to bilo i ma što to značilo.

Jer najlakše se osvećivati nad nevinim i bespomoćnim žrtvama. Jer najlakše se ceremonijalno osvećivati nad nedužnim i bespomoćnim žrtvama. Ako nešto ne ide milom, onda ide silom. Sve je to ruganje kršćanskoj etici. Jer ima nas emocionalno zrelih i stabilnih, ali i emocionalno nezrelih i nestabilnih. Ima nas mentalno zdravih, ali i mentalno bolesnih. Ima nas svjesnih, ali i nesvjesnih svojih postupaka. Ima nas onih koji drže do svoje emocionalne intime, a ima nas i onih koji ne drže do svoje emocionalne intime. Ima nas objektivnih, ali i neobjektivnih. Ima nas s Alzheimerom i bez Alzheimerom. Ima nas koji mislimo da zaslužujemo zbog vrijednosti svojih filmova maltretirati svoje suradnice, a ima nas koji to ne činimo. A za mene su ti filmovi nakaradni, hladni i prazni i ne pridajem im neku veliku pažnju.

Zbog toga netko proučava naše dodire, naše osjećaje, naš adrenalin, naše zrcaljenje, pa netko proučava naše leptiriće u stomaku, naše iskre i naše seksualne signale i iz toga svašta izvlači, ono dobro, ali i zlo. Mi od nekog očekujemo primjereno i prikladno gospodsko ponašanje, a doživimo neprimjereno kočijaško ponašanje i psovke. Mi od akademskog intelektualca očekujemo gradsko ili gospodsko ponašanje, a ne populizam i primitivizam. On kaže:

„Blagoslovi me Oče, griješio sam. Pušio sam drogu i pio alkohol, malo sam se oslobodio, pa se mogu ponašati kako ja hoću. Pogotovo što imam mnoštvo napasnih i nasrtljivih obožavateljica, pogotovo što postoji nekakva energetska i verbalna interakcija između mene i obožavateljica, pogotovo što sam ja zgodan, neodoljiv i zavodnik, a muškarci cijene moj umjetnički rad.“

Zaboravio sam reći da je u Beogradu uhićen srpski glumac Sergej Trifunović. Nije on optužen za seksualno nasilje, nego za nešto drugo. On se opirao i nije se dao, ali policija je revno obavljala svoj posao. Naime, on je kupio 5 grama marihuane, a srpska policija ga je zbog toga uhitila. I on kaže da ga je policija preodgojila, i pustila iz zatvora, samo ja ne znam zašto i kako. Također je uhićen i sproveden na ispitivanje u Parizu glumac Gerard Depardieu. I on je optužen za seksualno napastovanje, da je napao ranjivu osobu i zloupotrijebio svoj položaj. Glumice ga tuže da ju je seksualno napao i dirao njihove intimne dijelove, grudi, bedra i stražnjicu. A mi smo se jedva oslobodili Weinsteinovog slučaja, a sada se pojavio novi slučaj. Stoga bolje da je Dalibor Matanić rekao:

„Bojim se karcinoma prostate, zato trebam mlade žene. Kažu da su za karcinom prostate najbolje mlade žene. Uz to, proučavam intimno zdravlje i psihi mladih žena. Proučavam kakvo donje rublje one nose i preporučujem im pamučno donje rublje, ono je najbolje.“

„A čipka?“

„Za zdravlje intimnih područja kod žena može poslužiti i čipka.“

„Rusi to zabranjuju.“

„Oni su svijet za sebe.“

„Pamuk je dobar zimi, ali ljeti, kada je znojenje češće zna pamuk biti štetan. Može dovoditi do vaginalnih infekcija.“

„Neka onda žene odluče što će nositi, od volje im.“

Ja kažem da je bolje poslušati savjet jednog našeg svećenika koji mu je rekao:

„Posudi ili kupi krunicu i svaki dan idi na misu u katedralu. Ispovijedaj se i primi svoju pokoru. Zahvaljujući vjeri spasi se pakla droge i alkohola. Doživi intimni susret s Bogom. Uskrсни kao Isus Krist. Nemoj živjeti s krivim uvjerenjima, dobit ćeš ukor i vjerničku kritiku.“

Stvar je u tome da se mi moramo osloboditi naših krivih uvjerenja i onoga što nas čini nesretnim. Ako u tome ne uspijemo, ne trebamo se nervirati, jer nas zbog toga mogu optužiti za demagogiju i populizam. A problem je taj što mi nismo razriješili ključna pitanja u svom životu, nismo razmotrili razne i eventualne kompromise, pa smo stalno u nekakvoj kušnji. Takva je valjda bila i dama koja se susrela s Daliborom Matanićem pa je rekla:

„Nakon njegovog seksualnog uznemiravanja, izašla sam s njegovog ispita i povratila. Drugi dan sam se ispisala s tog fakulteta.“

Na što je ovaj odgovorio:

„Tko joj je kriv, mogli smo bez krivnje i grizodušja imati uzbuđujuću seksualnu avanturu. Ako joj je to božja kazna, onda neka joj je, ja ću nastaviti sa svojim životom, ma kakav on bio.“

Mi ostali smo sada stari, bolesni i siromašni, nije nam ni do čega, očekujemo da će nas drugi ostaviti na miru, pa brinemo svoju brigu. Briga nas za ideologiju, za tvrdu ili meku kohabitaciju. Briga nas što naša policija želi zataškati seks aferu u vezi podvođenja djevojčica od 13, 14 ili 15 godina iz tamošnjeg Doma za odgoj djece i maloljetnika. Briga nas za Dragana Pocrnića, čovjeka kojeg su zbog toga zatvorili na psihijatriju, a bio je zdrav i samo je istjerivao svoju pravdu. U sjeni toga se odvijao proces protiv braće Mamić. No, kažu da se naši sukobi odvijaju po kafićima i noćnim klubovima. Međutim, tu nije takav slučaj, pa se nešto loše dogodilo s našim režiserom Daliborom Matanićem, on je konzumirao drogu ili alkohol, ili je doživio bipolarni poremećaj, pa mu se dogodilo to da je zastranio ili se neprikladno ponašao ili da se ponašao izvan zakona i kršio je granice prikladnog ponašanja. Jer razni umjetnici ili oni koji se takvima zovu, nisu takvi. Oni ne prakticiraju i ne rade stvarnost koja sličići umjetnosti koju rade. Međutim, Dalibor Matanić nije takav, pa kažemo ili on nije umjetnik, ili je on smrtnik kao i mi. Jer on je pokazao svoje lice zlostavljača. A to što je to trajalo više od deset godina nije ni zasluga, a ni krivnja nikoga, nego toga što žrtve zlostavljača nemaju povjerenja u sustav i ne prijavljuju seksualne zlostavljače.

Pa tako nitko do sada nije prijavio Dalibora Matanića kao zlostavljača. Prije bi se moglo reći da su ga smatrali ljubavnikom. Jer nitko nije prijavio da je on mladu damu planirano ili neplanirano dirao po intimnim dijelovima, da je on nekoga pipao po grudima ili dupetu, pljusnuo po dupetu ili je to dupe namjerno ili nenamjerno štipnuo. I ona se u početku nije bunila, jer bila je uvrijeđena i iznenađena. Nije joj to bilo nešto odvratno, zarazno i neizlječivo, nije joj to bila neka velika stigma, nije joj to bila nekakva zabluda. Nije bilo tu puno predrasuda i kontroverzi. Nije to mlada dama smatrala

uzrokom nadnaravnih sila. Nije znala kuda će sa sobom i kada se pribrala, naravno da je nekome prijavila seksualno uznemiravanje. Pa je to nekim feministicama bilo sumnjivo. Jer nisu one uzele u obzir da je sve to bilo neprijatno za žrtvu, a na sudu bi morale one morale još jednom prolaziti kroz sve to. Jer odvjetniku obrane je zadatak degradirati žrtvu. A žrtva bi rekla:

„Smogla sam snage pobjeći od psihopata, što bi vi htjeli više? Pa on se ponaša kao ranjena zvijer. On je kao oni naši nogometaši, koji misle da je njima sve dopustivo i dozvoljeno. Briga mene hoće li on biti osuđen, želim da me ostavi na miru.“

Tada se Dalibor Matanić zabrinuo zbog neprimjerenog ponašanja i rekao;

„Bio sam drogiran i u alkoholiziranom stanju ili mi se dogodio bipolarni poremećaj, ma što zo značilo i ma što to bilo. Nisam se mogao kontrolirati, nisam mogao kontrolirati svoje postupke, ali liječim se i molim da mi se to oprost i zaboravi. To nema veze s mojim senzibilitetom i uvjerenjima. Pa ja sam poznat po tome što štitim žene, ja ih uvažavam, a nikako ih ne ponižavam.“

U ovom našem Domovinskom ratu otkrilo se da neki ljudi imaju ratnički gen, monoaminsku oksidozu, pa su takvi kakvi su i u mirnodopskim prilikama. Drugi valjda imaju kukavički gen. A ovima prvima se nešto zlo aktivira i oni postaju zli prema svojim bližnjima i prema svojoj okolini. No naša policija i naše državno odvjetništvo ne smatraju to ozbiljnim kaznenim prekršajem, ne vode nikakve istrage, jer ipak se radi o našim braniteljima, a oni su zaštićeni kao lički medvjedi. Navodno oni kažu da nisu zaprimili nikakvu prijavu, a ja ne znam što je sa tim ratobornim braniteljima, ali znam da se navedeni redatelj ispričao tim mladim damama, od njih je tražio oprost i rekao da se kaje, a njegova isprika i kajanje puno im znači ili im ne znači. No to je uzburkalo našu javni scenu, koja kao da je

samo čekala taj slučaj. Da jednog zaštićenog ličkog medvjeda otkriju i razotkriju.

Slično iskustvo imam ja i sa Ludom Micom. S njom me je upoznao moj bivši prijatelj Zdravko, koji me se izgleda odrekao, a koji je prodavatelj tantričnih masažera i on mi je, ni krivog, ni dužnog, predložio Ludu Micu pri upotrebi tantričnog masažera. A ja sam rekao sebi:

„Zadovoljit ću tu životno zakinutu ženu i učinit ću je sretnom.“

Sada ni ne znam je li ona imala gaćice, jer sve je bilo lako i dostupno i mi smo obavili što muškarac i žena obavljaju. Ne znam da li je sve bilo po pravilima tantre, ali ona se uzбудila i doživjela vrhunac. Pustimo sada na miru to što je ona htjela višestruka sladostrašća, a ja nisam na to bio spreman. A onda joj je jednog dana došlo iz te njene široke stvari ili seksualnog otvora, došlo do mozga da bi se ona time mogla okoristiti. I u skladu s današnjim vremenom, gdje vladaju zadrte feministkinje, Željka Markić i b.a.b.e. me ona tužila i u dogovoru sa sutkinjom Jagodom je navela da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. Neće ići, kažem, kako kažu Srbi.

A ja se pitam: što je to redatelj Dalibor Matanić radio tim mladim damama? Jer ja kad vidim ženu da ne nosi gaćice, a one to često čine, pomislim da je raspoložena za seks. A to što ne nosi gaćice bez osjećaja uznemirenosti i nelagode, je zbog toga da olakša trud raspoloženom muškarcu. I nitko tu nikoga ne uznemirava i ne zlostavlja. Nitko tu ne obavlja neprimjerene radnje i nikome nije neugodno. Tako je bilo i tako će valjda biti i dalje. I sada ja ne razumijem našu javnost koja želi Dalibora Matanića staviti na stup srama, a nekakve institucije pokreću istragu protiv njega. Žele ga isključiti sa Akademije dramskih umjetnosti, kao što su to nekad učinili ili nisu učinili s Ozrenom Prohićem. Stoga netko kaže:

„Naša Crkva nema problema s pedofilijom, a naša sveučilišta jedina na svijetu nemaju problem sa seksualnim uznemiravanjima, a nama vladaju bez posljedica bahati seksisti.“

Stoga smo mi i dalje Balkanci. Mi razmišljamo tako da žene usrećujemo s našim oružjem. One to ne zaboravljaju, a mi im nudimo lijek od upale uha do raka mozga. Ne kaže li se stoga: „Muškarci se boje da će im se žene smijati, posebno nakon loše izvedbe, a žene se boje da će ih muškarci ubiti.“

Jer čak su i dobri, stari Rimljani nekad govorili:

„Dobar penis, mir u kući.“

A Dalibor Matanić odavno nema nikakav odnos s našom stvarnošću, našim lažima i neistinama. On nam sve priča zbrkano, uvodi nekakve ukrajinske prostitutke kojih u toj priči nema i sve zamagljuje nekakvim ubojstvima i razrješenjima kojih također nema. Jer ako on ignorira postojanje Glavaša, Šeksa, Šišljagića, Bubala, Vekića i Đapića u ondašnjem Osijeku i u ondašnjoj svojoj seriji Šutnja, onda se on ne želi zamjerati političarima. I ako on kaže:

„Kladim se da su ljudi koji su iskorištavali te klinke redovno išli na mise sa svojim ženama.“

Ja kažem:

„Ako je to tako, kako kažeš. Zašto nisi progovorio o njima, nego si nerazumljivo ubacio Ukrajinu i ukrajinske prostitutke u tu svoju priču. To je isto kao tvoj seksualni skandal, prvo si ga pokušao zaniijekati, a kada su ti novinari nešto pokazali, kada su ti pokazali tvoje nepristojno ponašanje, onda si se slomio.“

„Želim da mi se sve oprostí i da nastavim živjeti dalje. Ako su Mamići, Kerum, Kutle i Glavaš prošli bez kazne, zašto bi netko mene kaznio?“

„Dakle, želiš da se to zaboravi i da ti nastaviš dalje raditi?“

„To je u skladu s našim bolesnim društvom. Roger Vadim je mogao raditi što je htio, a ja sada ni drogiran, a ni pijan to ne mogu.“

„Sada su izborne aktivnosti pa će se angažirati policija i DORH, pa će se angažirati stranka na vlasti, pa će ona raditi svoje izvide. Nemaš sreće, inače bi se to zataškalo, kao ostale naše afere, naš narod voli nasilnike. Reci da su se te mlade dame pojavile polugole, bez gaćica i da si se ti zbog toga odlučio za pedofilski skandal.“

„Misliš da će to netko uvažiti?“

„Reci da su te mlade dame zaboravile svoje gaćice kod kuće, da su otvoreno pokazivale svoje spolne organe.“

„Pa nisu sve?“

„Ali jesu one koje te tuže, uz to moraš od Crkve tražiti odrješenje.“

„Što ti je to?“

„Teško si sagriješio, moraš izgovoriti kanonsku pokoru. Moraš biti religiozan čovjek i član zajednice.“

„Reci ti tu pokoru, pa ću je ja izreći!“

„Ne znam je li to dovoljno, da ja to kažem.“

„Reci, pa ćemo vidjeti. Želim se ja u javnosti pojaviti preobraćeni i preporođeni.“ „Dakle: Bože, uzvišeni stvoritelju, milosrdni tvorče

ljudskog roda, ti koji si krvlju jedinca Sina otkupio čovjeka kojeg je od početka nadjačala đavolska zavist, daj život ovome grešniku, ti koji ne želiš da on umre. Ti koji nikad ne ostavljaš grešnike u bespuću, prihvati ga usprkos njegovim bezakonjima.“

Tada se ja zagrcnem, a on kaže:

„Ima li još čega?“

„Ima.“

„Onda i to reci!“

„Neka te ganu, Gospodine, uzdasi i suze ovoga sluge, izliječi njegove rane. Prihvati svojom rukom onoga koji je pao. Neka tvoja Crkva ne trpi nikakve štete u bilo kojem svom dijelu, niti tvoje stado krvarenja. Neka se neprijatelj ne raduje zbog zla počinjenog tvojoj obitelji i neka druga smrt ne ubije onoga koji je bio prepороđen spasonosnim krštenjem. Pred tobom, Gospodine, uzdižemo svoje molitve i izlijevamo svoje suze. Poštedi one koji se uzdaju u te, da ne bi pali pod osudu budućeg suda. Zaboravi zauvijek strašne tmine i vapaje koji dolaze iz plamena. Neka on ne bude pogođen novim ranama sada, pošto se povratio s grešnog puta da hodi putem pravednosti. Neka mu se zauvijek cjelovitima sačuvaju milosni darovi i dobročinstva tvog milosrđa. Po Kristu, Gospodinu našem.“

„Nisam baš puno shvatio iz svega toga. Ali misliš li da će sud donijeti oslobađajuću ili uvjetnu kaznu?“
„Sud može donijeti svakakvu nepravomoćnu ili pravomoćnu presudu za tvoje bludničenje. Da si ti branitelj, oni bi te oslobodili. Pronašli bi niz olakotnih okolnosti, ali ti to nisi. Uz to kažem ti sada je predizborno vrijeme, pa su kod oduzeli dozvolu za rad tvrtki Livit u vlasništvu Ivana Vrdoljaka. Naime, oni su krivi zbog neugodnih mirisa i onečišćenja zraka.“

„Što to ima veze sa mnom?“

„Kažem ti: sada je predizborno vrijeme i institucije moraju dokazati da rade.“

„Znači, moram se pritajiti.“

„Najbolje je da se pritajiš, jer otkrili su da Ozren Prohić radi u Osijeku, a i on se nasilnički ponaša i uznemirava studentice. A te moraju imati visoke standarde. Moraju imati mjere 90 x 60 x 90.“

„Njemu je to od Tonka Lonze, on je valjda bio začetnik toga svega. On je valjda prvi zlostavljao mlade studentice.“

„Ili nam je to posljedica represija Golog otoka, tamo se provodilo političko i ideološko nasilje. To nam je valjda sjećanje na te totalitarne i autoritativne režime. Samo ne razumijem zašto djevojka mora imati mjere 90 x 60 x 90.“

A ja ne znam što je uvjetovalo našu kulturu nasilja i takve standarde. Jer kažu da kod nas u Osijeku radi i dalje pravomoćno osuđeni silovatelj osječki ginekolog Zlatko Topolovec. On je osuđen na četiri godine zatvora, ali on i dalje pregledava žene unatoč kazni zatvora. Valjda ginekolozi rade dok im se to ne ogadi, jer im pravosudni sustav ništa ne može.

Tome se nada i Dalibor Matanić, unatoč tome što je zastranio, unatoč tome što je pravobraniteljica podnijela našem DORH –u kaznenu prijavu protiv njega, on se nada da će raditi i dalje. Njega ne brine ta sarkastična nadrealna i nestvarna priča o njegovom zlostavljanju mladih studentica. Jer on je navodno ipak promicao liberalan svjetonazor, za razliku od našeg konzervativnog svjetonazora. On je lučonoša dobrog u našem društvu. Nije on promicatelj razvrata i nemorala. Neće on više prakticirati svoj bahati i perverzni životni stil. Neće on više biti predator, Weinstein,

psihopat i član zločinačkog pothvata. Neće on biti Gerard Depardieu. Neće on više zlouporabljati moć svog položaja i obavljati seksualno nasilje. Neće on širiti tradicije Akademije dramskih umjetnosti, Ozrena Prohića i Tonka Lonze. I što još mogu reći: mene Dalibor Matanić nije razočarao, meni se njegov rad nikad nije sviđao, meni se njegov humor nije nikad sviđao. Mislim da je on dosadan i Bogu i vragu. Sada je on predmet zgražavanja, ismijavanja i osude, ali može se on pojaviti preobraćen i preporođen, a što ćemo mi onda s njim.

Također tome se nada i Dalibor Matanić, unatoč tome što je zastranio, unatoč tome što je pravobraniteljica podnijela našem DORH –u kaznenu prijavu protiv njega, on se nada da će raditi i dalje. Njega ne brine ta sarkastična nadrealna i nestvarna priča o njegovom zlostavljanju mladih studentica. Jer on je navodno ipak promicao liberalan svjetonazor, za razliku od našeg konzervativnog svjetonazora. On je lučonoša dobrog u našem društvu. Nije on promicatelj razvrata i nemoralna. Neće on više prakticirati svoj bahati i perverzni životni stil. Neće on više biti predator, Weinstein, psihopat i član zločinačkog pothvata. Neće on biti Gerard Depardieu. Neće on više zlouporabljati moć svog položaja i obavljati seksualno nasilje. Neće on širiti tradicije Akademije dramskih umjetnosti, Ozrena Prohića i Tonka Lonze. I što još mogu reći: mene Dalibor Matanić nije razočarao, meni se njegov rad nikad nije sviđao, meni se njegov humor nije nikad sviđao. Mislim da je on dosadan i Bogu i vragu. Sada je on predmet zgražavanja, ismijavanja i osude, ali može se on pojaviti preobraćen i preporođen, a što ćemo mi onda s njim.

POGLAVLJE 5

Kad je nastupila privatizacija i naš bajni liberalni kapitalizam, pored svih katastrofa, pored naše nezaposlenosti i loših poslovnih rezultata, nestao je i naš seks svakidašnji. Nema nigdje seksa, ni onog bračnog, ni onog vanbračnog, ali ni pornografije, ni u povojima. Sve je to netragom nestalo, kao da nikad u socijalizmu nije ni postojalo. Nema seksa ni u tragovima. Nema ga u filmovima, nema ga na kiosku, a nema ga ni na televiziji. Nekad dođeš na kiosk, a tamo više nema slika razgolićenih i raskrečenih žena, razočaraš se i odeš kući i naravno da više ne paseš kao krava po kiosku. Više ti nije sve lijepo i ugodno. Danas ti je sve uređeno i znaju se pravila, ali nema slika golih žena. Više nema ni slika ondašnjih razgolićenih lezbijki, jer u ondašnje socijalističko vrijeme, lezbijke su se tolerirale i prikazivale po kioscima. Nisu se tolerirali homoseksualci, oni su bili nešto zabranjeno i neprirodno, oni su bili protuprirodno bludni, i njihovo djelovanje se kažnjavalo zatvorom od dvije godine. Jer oni su vrijeđali naše dostojanstvo, naš sustav i naš socijalistički moral.

.Od tada, nakon te naše bajne privatizacije, ničeg nema, pa ni pornografskih slika. I nije čudo da nas onda prerano snađe kriza srednjih godina. Naši političari uopće o tome ne vode brigu, oni brinu za sebe i svoj džep. A mi smo i dalje skloni sumnji, nezadovoljstvu i preispitivanju tko zna čega. I u svemu tome dolazimo u krive godine i gubimo posao. Pa nalazimo i ne nalazimo novi posao. Za nove poslodavce smo stari, preko 50, a ni stari poslodavci nas ne trebaju. Slično prolazimo i s našim ženama, jednostavno smo za njih stari, a one kao da su postale mlađe, pa vole mlađe. Pa je naš neuspjeh i razočarenje dvostruko. Pa mi idealiziramo prošla vremena i našu prošlost. Jer mi nismo spremni transformirati svoj postojeći socijalistički svjetonazor i kročiti spremno u nova vremena. Iako smo nekad ili do nedavno čitali Immanuela Kanta, i njegove moralne sudove, ništa nam to ne pomaže, vrijeme i stvarnost su nas pregazili. Nikako ne možemo donijeti sud što je pravo, a što je krivo. Nikako se ne možemo

uklopiti u ova nova načela, ove nove mitove, religije, ideologije i moralna uvjerenja.

Uz to, pored političara, Crkva i katoličke udruge žele nametnuti svoj svjetonazor svima oko sebe. A mladi kada vide da nas to vodi u srednjovjekovni mrak bježe glavom bez obzira u inozemstvo. Stoga ja kad prolazim pored kioska, a tamo mi se smije Andrej Plenković, također bježim glavom bez obzira. Jer meni je njega dosta za svagda. Ja sam zbog njega nesposoban i za ono što sam znao, ali i ono što nisam znao. Meni je on neizmjereno antipatičan. Odmah kažem:

„Bljak. Ne želim to više doživljavati.“

I produžim dalje, ne kupivši nikakve novine s Andrejom Plenkovićem. Jer nama potentnim muškarcima nedostaju slike razgolićenih i raskrečenih žena. Inače se to odmah odražava na naš nagon i naš libido. Jer mi odmah postajemo impotentni, jer mi postajemo nesposobni obaviti seksualni odnos.

Kažem da je uzrok tome organski, ali i psihološki. Jer mi potentni i sposobni muškarci bi nekad dolazili na kiosk da bi vidjeli zgodnu trgovkinju, a od tog prizora bi se odmah uzbudili, ali kad bi još vidjeli i slike razgolićenih i raskrečenih žena, to bi nas dodatno napalilo. A sada doživimo šok jer nas dočeka neka dosadna baba u kiosku i grozomorna slika Andrej Plenkovića u novinama i odmah smo impotentni, odmah nam se ošteti centar za erekciju, odmah postajemo nesposobni obaviti seksualni odnos, odmah postajemo nezainteresirani za svoju partnericu, odmah izgubimo vještinu ophođenja s ženama, odmah bivamo neplodni. Od normalnih i zdravih muškaraca, mi postajemo šokirani, negativni, neuspješni, impotentni i bolesni muškarci. A ako uz to još naletimo na nekakvu pasivnu ženu, ako naletimo na nezainteresiranu i ravnodušnu ženu, najbolje je da tada odmah odemo do seksualnog terapeuta, mada i

od njega nikakve koristi. Jer on ne zna našu situaciju sa kioskom i Andrejom Plenkovićem.

Jedino ne znam kad smo mi ukinuli društveno vlasništvo, kad smo usvojili privatno vlasništvo, kad smo proveli pljačkašku privatizaciju i pretvorbu, zašto nismo dekriminalizirali prostituciju i raspoloženim ženama omogućili rad s muškarcima. Jer naš čovjek kad dođe u Austriju, odmah pita:

„Molim vas, gdje je tu najbliži bordel? Gdje su raspoložene žene za seks? Kod nas je to zabranjeno, a kod vas sam čuo da je dozvoljeno.“

Ujedno se pitam gdje su nestale žene kao što je bila Majka Omladina. Pa tako pitam Peru je li se on sjeća Majka Omladine i znali što o tom seksualnom vodiču, a on mi kaže:

„Naravno da znam za Majku Omladinu. Ona je bila naš talent ili talentirana za jahanje sa našim omladincima. Najviše je voljela zajahati nekog našeg omladinca. I ja sam svojevremeno bio omladinac i išao sam kod nje. Išao i kod nje učio prve seksualne korake, a iz tog „Seksualnog vodiča za ruralne barabe“ sam učio ono što nisam naučio kod Majke Omladine.“

„Majka Omladina mora da je ostarjela i umrla, ali pitam se zašto druge žene nisu preuzele njenu ulogu? Zašto nema žena koje bi obučavale naše omladince?“

„Druga su vremena, sada vlada konzervativni HDZ i represivnije je što se seksa tiče, nego ikada. Kažu da smo mi posljednja zemlja u EU u kojoj se sankcionira seksualni odnos za novac. Policajci i suci samo čekaju da nekoga prekršajno gone. Oni se ne bave kriminalom našim svakidašnjim, oni se bave prometnim prekršajima, navodnim seksualnim izrabljivanjem i našom prostitucijom. Umjesto da prostitutke imaju zdravstveno osiguranje i mirovinu, njih se šalje pred glavnog inspektora za prostituciju i vodi u zatvore.“

„Ima i kod prostitutki svega. Kažu da je neka prostitutka uzela od svoje mušterije 100 eura za masažu i seks, ali to nikad nije obavila, nego je zvala policiju.“

„Ima nas svakakvih.“

Tako ima onih muškaraca koji prolaze kroz razne seksualne faze. Ima ih koji kažu i tvrde da muškarac prolazi kroz 7 seksualnih faza. I ako zanemarimo tinejdžersku dob i mladenačku dob, jer nam više sperma ne teče poput vode iz slavine, dolazimo u zrelu dob, gdje koristimo ili ne koristimo viagru. Ali što nam to vrijedi kad mi imamo babe u kiosku i Andreja Plenkovića koji nam stvara impotenciju i erektilnu disfunkciju. Međutim, njega se nikako ne može ukloniti, ali bi to trebalo, zbog društvene koristi, jer nama pravim i potentnim muškarcima nedostaje seks i pornografija. Pa se pitam: možda je i Dalibor Matanić takav? Možda i njemu nedostaje seks i pornografija, u filmovima, na kioscima ili na našoj televiziji, a susreće se sa slikama Andreja Plenkovića. I pitam se ja koji je razlog tome, ako nije taj? Je li razlog taj što smo postali vjernici, što smo postali populisti ili što smo postali desničari?

No, čini mi se da to naše žene ne zabrinjava. One vode svoje brige. Njih brinu koje su najprivlačnije fizičke osobine muškaraca. Jesu li to mišići trbuha, široka ramena, dlakava prsa, gusta kosa, brkovi, brada ili modni stil? Inače, ako nismo takvi, žene se odmah razočaraju, ili shvate da to nije glavni razlog biti s nekim muškarcem. Pa se pitaju: je li taj muškarac financijski i materijalno moćan i osiguran, a ako nije, onda vrište i histeriziraju i žele nas ostaviti u prethodnim hororima ili zločinu. Ili se obračunavaju s drugim ženama. Usput viču:

„Kurvetino, droljo, kujo, glupačo glupa, bila si s mojim mužem. Sad ćeš vidjeti svoga Boga.“

No, mene to ne brine. Mene muči moj smanjeni libido. Pitam se je li to zbog poremećaja hormona, nedostatak testosterona, depresije,

stresa ili bolesti srca. .Pa bih to najradije istražio, ali mi Pero kaže da ne diram osinje gnijezdo. Jer on se već opekao, pa se boji i guštera, kad je u blizini zmija otrovnica. Pero kaže:

„Nasilje može, droga može, kriminal može, zločini mogu, ali seks ne može. Svijet postaje konzervativniji, našim životima upravljaju udruge koje promiču antiseksualno razmišljanje. Kad vidiš Željku Markić, odmah izgubiš volju za seksom, a ona je vrlo često na televiziji.“

I Izgleda da se odustalo od erotskih sadržaja. Nema više: „Sirovih strasti“, „Razotkrivanja“, „50 nijansi sive“ i sličnih filmova. Nema više ni Reese Witherspoon, a Keira Knightley kaže:

„Dosta mi je svega. Ne želim više da me muškarci snimaju голу i da zure u mene.“ „Zašto sad to?“

„Rodila sam dvoje djece. Nisam zadovoljna izgledom svog tijela.“

„Onda ćemo koristiti mlađe žene.“

„Neka vam je sa srećom.“

Ja se odmah sjetim našeg domaćeg, hrvatskog filma. Sjetim se zadignutih suknji, razgolićenih dojki i raznih vrsta silovanja. Nije prošao ni jedan naš domaći film, a da nam netko nije prikazao silovanje, nekakvu perverziju, orgije ili nekakav nasilan seks. Jer naši muškarci su pohotni i lascivni i naravno da siluju sve živo. Mora da se to odrazilo i na redatelja Matanića. On je često morao gledati domaće filmove, pa je to oblikovalo njega i njegove seksualne fantazije. Jer uvijek je taj seks bio brutalan i odbojan, pa je čak i u „Kozari“ scena silovanja Milene Dravić. Jer naše žene su kao rado širile noge, dale se naguziti, rado su jaukale i vikale. Jer žene su u našim filmovima sredstvo za pražnjenje libida, žene su objekt, a ne subjekt, žene su nešto nečisto i drugotno.

„Dođi dragi, dođi. Pocijepaj me, pocijepaj me!“

Mene to ne asocira na seks, nego na naš film i naše filmsko silovanje. Asocira me na patrijarhalnog mačo muškarca koji zadovoljava svoje potrebe i nagone. Nisam ja nekakav puritanac ili ljubitelj lijepih umjetnosti, ali uz naš film osjećam averziju i gađenje. Jer silovanja su nepotrebna i traumatična, kako ženi, tako i muškarcu. Jer pitam se: tko se nakon svega toga osjeća dobro i zadovoljno. Stoga bih ja tim glumcima povikao:

„Seks je lijep, seks je koristan, seks je dobar. Vodite ljubav na selu i u gradu, na sijenu, kukuružištu, u štali, ali i na krevetu. Nemojte biti surovi i nekoga prisiljavati na seks. Gledajte obnažene grudi svojih omiljenih glumica. Nemojte seks prikazivati tragično, traumatično i kao nečiju patnju. I maknite te Kusturičine Rome sa malih ekrana. Otkantajte sve to! Budite normalni, budite obični, uključite razum, budite oslobođeni od političke represije, a ne izopačeni.“

Jer ja se i dan danas pitam kad je silovanje silovanje? Naime, mene dodatno muči ta Micina optužba da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. No, nisam ni ja od jučer, znam ja kako naši suci funkcioniraju, pa sam i ja našao nekoga da moj predmet drži u ladici do daljnjega ili do sudnjeg dana. Istina, ja mu svaki puta dam za kavicu 1.000 eura, ali i to je manje od 400.000 eura. Moja je krivnja što sam samo htio spoznati tantrički seks, a tamo je bila luda Mica uz tantrični masažer i ona me je pozivala na seks svojom dekoltiranom košuljom gdje su se isticale njene ogromne grudi i uskim tajicama gdje se ocrtavalo njeno međunožje i vagina. Stoga, meni nije jasno da mi korumpirana sutkinja Jagoda nije smanjila kaznu, i uvažila moja opravdanja, da ja nikoga nisam silovao, da nikome nisam narušio čast i poštenje i da nikome nisam nanio duševne boli. Inače i ja sam nekakav branitelj, dragovoljac Domovinskog rata, pa i ja sam se borio za Republiku Hrvatsku. A to što nisam ludoj Mici nisam omogućio višestruka

sladostrašća, to je valjda posljedica ratnih okolnosti i ratnih djelovanja, to je valjda posljedica mog boravka u ratnim postrojbama. Jer kad je u ratu, u mojoj blizini detonirala mina u meni se sve uzburkalo.

Ali zašto je luda Mica luda, ne znam. Ona rata nije vidjela. Pa ona je za vrijeme rata pobjegla u Austriju. Stoga ne razumijem njena potraživanja i pozivanja na rat. Stoga ne razumijem kada ona govori:

„Pravda je spora, ali je pravedna i dostižna. Dobit ću ja novce od tebe. Ti si mene nepovratno upropastio.“

„Ti si luda baba, bio je mrak, pa ja to nisam vidio. Tebe se ne može upropastiti, ti si ostarjela. Tvoja vagina je suha i nefunkcionalna.“

„Baš me briga za to. Zato što si ti nesposoban, ću ja dobiti novce.“

„To ćemo još vidjeti.“

„Prva sam na redu za isplatu.“

„Isplatu su stopirali. A ni sutkinja Jagoda više ne radi.“

„Naći ću ja drugog suca. Pravda mora pobijediti. Doći ću ja do novaca.“

„To je nepravda. Zbog tvoje anatomije, zbog tvoje građe, ti ne možeš doživjeti višestruka sladostrašća i višestruke vrhunce. Ne znam što je posrijedi, ali tako je, kako je. Ja sam zbog toga odustao od tebe.“

„Ne možeš ti tek tako odustati, moraš se meni posvetiti.“

„Tko to kaže? Ti mene emocionalno i seksualno uznemiravaš.“

„To ne postoji u našem zakonu.“

„Što ne postoji?“

„Da žena može emocionalno i seksualno uznemiravati muškarca.“

Nemam ja ništa protiv da odem u zatvor, ali imam protiv toga da platim 400.000 eura. Jer kod nas je sve otišlo gore, pa tako i naknada za silovanje, čast i poštenje i za duševne boli. Jer ja nisam koristio nikakvu drogu, jer ja nisam zavljučio ruku nekome u tajice i u nečije gaćice. Sve je to bilo dragovoljno, s pristankom dotične osobe, bez upotrebe sile i bez prisile. No, ne mogu se ja pozivati na bolest, ne mogu se ja pozivati na alkohol i drogu. Nisam ja licemjer kao drugi. Ne poznam ja bizarne izlike silovatelja i zlostavljača. Mene nitko neće tolerirati takvoga. Nema za mene zdravstvenih razloga i opravdanja. Stoga mi je puknuo film, stoga se ja odlučujem za djevojke iz Paragvaja. Jer dosta mi je neuspjeha i nesuglasica sa ovim domaćim ženama koje me optužuju da sam bludnik i grešnik. Stoga ja gledam jeftine zrakoplovne karte za Paragvaj. Inače ja imam Gauginovske krvi, gene ili hormone, naime i ja volim paragvajske egzotične djevojke. I već zamišljam kako ću s njima šetati i razgovarati, a kad padne noć, onda raspašoj.

Jer naše djevojke i žene su ekstremno narcisoidne i toksične žene. Bombardiraju te svojom ljubavi, a ti kad podvučeš crtu, one samo traže novac. Ako im ga ne daš, tada su razdražljive i ranjive, a to meni nikako ne odgovara. Meni ne odgovara kada me one stalno kontroliraju. Od toga mi se smanjuje ili se već smanjio libido i seksualni nagon. Od toga su mi se smanjili hormoni i testosteroni, od toga imam problem sa srcem, od toga sam erektilno disfunkcionalan, od toga doživljam stres. Od toga sam spreman na razne užase, gadosti i nastranosti. Od toga nisam svoj. Od toga mi je uništena psiha, od toga sam psihopat. A ipak sam ja obiteljski čovjek, umirovljenik i pomalo se bavim pisanjem. Time kratim vrijeme, prije mog odlaska na nepoznatu lokaciju. Ali što ja mogu

kad se lako uzbudim. Ali nikoga ja ne uznemiravam. Mislim da je Irancima puno lakše, njihove žene su obučene do grla, pridržavaju se strogih pravila odijevanja i nose hidžab, pa tako nikoga ne izazivaju. I na tragu toga, sjetim se očeva koji su iz razno raznih razloga zlostavljali svoje kćerke. Sjetim se Mirjane Lučić Baroni. Sjetim se Jelene Dokić, da ju je otac tukao, vrijeđao i branio vezu s Hrvatom. Pa je ona imala psihičkih problema, pa je upadala u razne depresije i nije se mogla posvetiti uspješnoj teniskoj karijeri. Također se sjetim Britney Spears i njenog oca nasilnika i zlostavljača.

POGLAVLJE 6

Već sam vam pričao da sam se u svojoj dječjačkoj dobi igrao s jednom djevojčicom Mirjanom tate i mame. Izgleda da pamtim ugodne stvari, a neugodne zaboravljam. Pa tako zaboravljam strah od bliskosti i intimnosti. Pa tako i ja zaboravljam ono neugodno, pamtim svježe uspomene i oslobađam prostor za nova iskustva. Tako da pamtim da sam tada bio nestašniji nego što sam danas. Bila su to i druga i slobodnija vremena, jer nitko nam nije branio seks, nitko nam nije govorio da je dopušten samo bračni seks. Pa je tada vladala svojevrсна seksualna revolucija, a ja sam se ponašao u skladu s njom. Dok su drugi dječaci ganjali loptu, mene je privlačila djevojčica Mirjana i i igra tate i mame s njom. Kad bi nam to dosadilo, iz tko zna kojeg razloga, prelazili bi na igru doktora i medicinske sestre ili doktora i pacijentica. I voljela je to ta djevojčica Mirjana, a i ja sam to volio, izgleda više od nogometa, pa iz mene nikad nije izrastao nogometaš. Jednostavno sam zapostavio svoju sportsku karijeru.

Što se tada događalo sa mnom, ja ne znam. Jer niti sam ja znao za penetraciju, a ni za spolni odnos. Ali ima ih koji kažu da je igra važna za razvoj djece, da je to dio odrastanja i formiranja osobnosti. Ja baš nisam zadovoljan, kako sam ispao, ali sve je to jer sam se krivo formirao i nisam nikog slušao. Naime, današnji mladići nemaju Mirjanu i nemaju se s kim igrati mame i tate ili doktora i medicinske sestre. Ali tko im je kriv, jer oni to ni ne traže, a mi smo to tražili i voljeli smo seoske igre. Kažu da nam je to poboljšavalo motoričke igre i vještine, emocionalne, kognitivne, socijalne, govorne vještine i samopouzdanje. Da nam je to stimuliralo mozak, da smo zbog toga bolje učili i bolje koordinirali svoje pokrete. A kako nismo imali igračke Mirjana je uočila da ja imam neku stvar koju ona nema. Bila je to moja mlohava čuna, koju bi ona uzela i igrala se s njom, dok se ona ne bi uzdigla i ispustila nekoliko kapi nečega sluzavog u njene ruke. Tada bi ona rekla:

„To mora tako.“

Meni je bilo neugodno, ali ako se to Mirjani sviđalo, onda se i meni sviđalo. Jer bi ona rekla:

„Imaš kvalitetnu spermu. Bit ćeš moj životni partner. S tobom želim imati djecu.“ „Kako to znaš?“

„Znam.“

„Kako znaš?“

„Mi žene to znamo.“

„Kako znate?“

„Tvoja sperma miriše na kesten.“

„A to znači?“

„Da je kvalitetna. Priđi bliže, diraj mi grudi, vaginu i stražnjicu, to me uzbuđuje. Kad uđem u neplodne dane, vodit ćemo ljubav.“

„Zašto to ne bi sada?“

„Kažu da od seksa naraste stražnjica, a moja stražnjica je već sada velika. Ako se budemo seksali, ako mi naraste stražnjica, moja majka će sve shvatiti.“

„Što će shvatiti?“

„Ako ti narastu bedra i guza, onda se žena priprema za dijete. Tijekom seksa ti tijelo otpušta oksitocin i dopamin, a od toga ti naraste stražnjica i znam da me ti nećeš voljeti debelu i guzatu.“

Ja sam malo razmislio o tome i odlučio sam se za nogomet. U prikrajku sam čekao taj dan za seks, koji nije nikad došao jer su se Mirjanini roditelji odselili iz Belišća i povelili su Mirjanu sa sobom. Ja sam pokušavao naći zamjenu za Mirjanu, kupio sam i bijelo doktorsko odijelo, ali nisam imao uspjeha kod drugih djevojčica. Sve druge djevojčice su me smatrale nastranim, pa su me valjda zato odbijale. Tako da sam zaključio da se s nekim ženama nešto smije, a s drugima se ne smije. Nekim djevojčicama je nešto normalno, a nekima je to abnormalno. A ja se nisam odlučio za medicinu, nego za ekonomiju, iako sam znao da žene više vole doktore od ekonomista, valjda im je to seksi zanimanje. A mi se trebamo prestati pitati što je u seksu normalno, a što nenormalno. Sve što je zanimljivo i uzbudljivo je po meni normalno, a ono nezanimljivo i neuzbudljivo je nenormalno. I ne volim ja nešto uhodano i rutinsko, nego neuhodano. I volim ja neurotičnu seksualnost, volim kad sam nezadovoljan i agresivan i kad obavimo što se mora obaviti, volim kada sam nakon toga smiren.

Mladi Pero mi jednog dana kaže:

„Ona tvoja nimfomanka Mirjana odselila od nas.“

„Zašto je ona nimfomanka?“

„Seksualno je bila ugrožena, bila je promiskuitetna i seksa joj nikad nije bilo dosta. Za nju su govorili da je bila seksualna ovisnica.“

„Nimfomanija nije grijeh, a možda je ona imala sindrom nemirne vagine.“

„Kakav ti je to sindrom?“

„Ona traži intimnost i seks.“

„I to ti nije nimfomanija?“

„I je i nije. Ona se na tebe uzbudi , a ti samo trebaš pratiti njen ubitačni ritam.“

„Ja i dalje tvrdim da s njom nije nešto bilo u redu.“

„Ja tvrdim da nisam nikog takvog sreo u životu.“

„Nedostaje ti?“

„Nedostaje mi. Želim takvu ženu koja je iznenadno, bez povoda seksualna i genitalno uzbuđena. Koja razmišlja i fantazira o seksu. Koja ima seksualnu želju i koja to pokazuje. “

„Ti voliš napaljene žene i žene sa sindromom nemirne vagine?“

„Ja sam s Mirjanom bio na njenom tavanu, ali se nikad nismo seksali.“

„Možda nisi znao što treba raditi?“

„Imao sam 12 godina, i naravno da nisam znao kako se to radi, ali volio sam je dirati po napupalim grudima, bedrima i stražnjici.“

„Samo ste to radili?“

„Mirjana bi uzela moje oružje i poigrala se s njim.“

„I to je bilo sve?“

„To je bilo sve. Nismo mi kršili Božja pravila. Dugo nakon nje to nisam radio s drugim djevojčicama. Iako smo bili seksualno neobrazovani i zaostali, ona je nekako znala kontrolirati situaciju. Ja o njoj i dandanas imam pozitivno mišljenje. Nikoga ja seksualno ne uznemiravam i ne zlostavljam. Pažljivo slušam i uvažavam što mi žene govore. Ona me je mnogočemu naučila.“

„Unatoč našem konzervativizmu?“

„Unatoč i usprkos našem konzervativizmu, našem kršćanskom moralu ili nemoralu. Unatoč našoj seksualnoj neobrazovanosti.“

Stoga sam se jednog dana odlučio da ću biti donor sperme. Odlučio sam pomoći onima kojima sperma nije mirisala na kesten, nego je smrdjela po trulim jajima i kojima sperma nije bila funkcionalna, a koji su željeli djecu. Pa što, djeca će sličiti na mene, nisam ja nagori na svijetu. Babe su govorile da je to nezdravo, da će mi se pogoršati zdravlje, da će mi se smanjiti broj spermatozoida, da će mi zbog masturbacije otpasti kosa, da ću oslijepiti, da će mi se pišo osušiti, da ću biti erektilno disfunkcionalan ili da neću imati zdravu seksualnu vezu. Crkva me je stigmatizirala, i proglasila nevjernikom. A socijalne ustanove su rekly da sve to nije u skladu s socijalnim i društvenim normama. No, što ja još mogu reći nego da je masturbacija otklanjala moje destruktivno raspoloženje, aktivirala je moj endorfin, dopamin i oksitocin, snižavala je moj kortizol, pružala mi je užitak, zadovoljstvo i sreću, a kada bih došao do toga da nekom pomažem da začme dijete, bio sam sretan i zadovoljan. I uz sve to sam lakše zaspao.

Štoviše, svaki put kad sam išao u Njemačku sam donirao spermu i za to sam dobio novce. Ne može se reći da su to neki veliki novci, ali su ipak novci. Za mene to nije ni nemoralno, ni uznemirujuće. Lijepa bolničarka ili medicinska sestra ti da nekakvu posudu i dok ti razmišljaš o njoj, ispustiš svoju spermu. Najgore je bilo kad ti je takvu posudu davala neka ružna medicinska sestra. S njom nisam nikako mogao obaviti traženu radnju. Stoga bi ona, shvativši tvoj problem, donijela nekakav časopis s golim ženama. Odmah je bilo lakše i kad si ti to obavio, odlazio bi do porte, a oni bi te bez nekog velikog pitanja, isplatili. Danas toga nema, ili ima, ali ja više ne idem u Njemačku. Bavim se time kako pronaći zainteresiranu partnericu. Nisam ja financijski nestabilan, ali žene i dalje zaziru od mene. Jednostavno im nisam zanimljiv. Jer žene vole seksi zanimanja, vole

doktore, oni su im nekako nobl i nekako gospodski. A ja sam s tim imao groznih problema u svom pubertetu jer kad bih se ja predstavio kao diplomirani ekonomist vanjske trgovine, to nije ništa značilo, jer bi se nakon toga predstavio moj prijatelj doktor tko zna čega, djevojke bi odmah birale doktora. Valjda je zbog toga snimljen film „Doktor koji me vrebao“ o liječniku koji je bio opsesivno vezan za jednu mlađahnu pacijenticu, koji je s njom prelazio propisanu granicu odnosa doktora i pacijentice.

Jer kažu da 80 % žena preferira svog liječnika ma kakav on bio, pa bio on zgodan ili ružan, bitno je da je doktor ili je kupio tu diplomu. Pa mu žene udovoljavale, pa bi mu se one prepuštale. Ženama je to omiljena aktivnost i one uživaju u tome. Kažu da je 10 posto žena oko toga neodlučno, a 10 posto to ne prihvaća i to ne odobrava. Stoga nije čudno da se neki doktori seksaju sa napaljenim ženama u svojim ordinacijama. Jedino što neki doktori ovisnici o seksu i previše uživaju u tome, pa šalju slike seksa ili svog uzdignutog i nabreklog penisa drugim pacijenticama ili onima koje su neodlučne ili koje to ne odobravaju, pa to stiže i do policije i nadležnog suda. Stoga, ne mogu shvatiti našeg četrdeset godina starog doktora Antu Kedžu, da je on navalio na medicinsku sestru staru gotovo 60 godina i govorio joj je:

„Ako kome kažeš za nas, zadavit ću te. Zavrnut ću ti vrat! Ako me prijaviš, prerezat ću ti grkljan.“

Primjerice naše bolesne i ranjive žene dolaze u doktorovu ordinaciju zbog bolesti, a on bi ih kako je nastran najradije silovao, pa on zloupotrebljava svoj položaj, jer u njemu se budi istinski seksualni nagon bez obzira što zbog tih bludnih radnji može dobiti tri godine zatvora. Ako žena neće, doktor bi je prvo drogirao, ona bi zaspala, a nakon toga bi je silovao. Pa se netko osladi, a nekome to prisjedne. Netko napravi kobnu grešku, pa si ugrozi posao i brak. Jer nekad je to bilo da si nekoga mogao prisiliti na seks, danas to baš ne ide lako.

Stoga ja idem na kavu i pitam Peru:

„Tko je kod nas najugroženiji što se tiče seksa? Tko se kod nas ne može seksualno kontrolirati? Tko ima najviše problema sa svojim seksualnim nagonom?“

„Misliš koja profesija ili koji ljudi?“

„Koja profesija?“

„U prvom redu su to ginekolozi, jer oni uvijek čačkaju po ženama. Onda su to drugi doktori, pa nogometaši, pa politički moćnici, pa oni na vlasti: razni gradonačelnici, načelnici, pročelnici, pa razni direktori, pa profesori i redatelji. Žene vole stvarati paralelnu stvarnost, a sa tim zanimanjima im je to puno lakše.“

„Jesi li čuo za onog našeg ginekologa?“

„Što je silovao svoju pacijenticu?“

„Da, za toga.“

„To je izgleda uobičajeno za tu profesiju.“

„Uobičajeno je da ginekolog pita ženu je li se opustila?“

„Izgleda da je to kod nas uobičajeno, kao što je kod nas uobičajen spolni odnos i bludne radnje s pacijenticama bez pristanka. Neke žene nisu ni svjesne da im se to događa, a kada to zaključče prošla baka s kolačima.“

„Kažu da su i naši psihijatri opasni?“

„Poznati su slučajevi na Rabu i Varaždinu. Ako se radi s psihijatrijskim slučajevima, onda nikad nisi na čistu.“

„Isto tako je sa drugim doktorima, političarima, profesorima i redateljima.“ „Zaboravljaš na nogometaše.“

„Što je bilo s njima?“

„Robinho dokazuje da nije seksualno čudovište.“

„Što je bilo s njim?“

„On tvrdi da je sve bilo sporazumno, a jedna žena ga tuži da je sve bilo bez privole.“ „Kažu da je svijet u seksualnoj krizi, da smo neaktivni, a kada smo aktivni, onda nas žene tuže.“

„Kažu da su neke žene optužile pjevača Aerosmitha, Marylina Mansona, RONALDA i DONALDA TRUMPA, ali izgleda da su se oni sudski nagodili. Jer za neke žene naše patrijarhalno društvo kaže da su same krive što su silovane. One su muške izazivale i dobile su što su tražile.“

„To počinje štibanjem curica za guzicu, pa ljubljnjem, pa hvatanjem djevojaka za grudi i bedra.“

„I onda muškarac od toga odustane ili postane nasilnik ili siledžija. Neki se drže tradicionalnih patrijarhalnih muško – ženskih odnosa. Jer neki i dalje smatraju nasilje seksi, a seksualnost kao nasilje.“

„Neke žene bez razloga šire svoje noge i naravno da nas izazivaju.“

POGLAVLJE 7

Nedavno sam sreo jednog mog prijatelja, prvo mi on nije prilazio, a kad sam mu ja prišao rekao je da se svega srami, da mu sve smeta, da ga je žena povrijedila i ostavila, da mu je sve toksično i sve u tom tonu i sve u tom smislu. Da nije zadovoljan svojim životom, da mu manjka samopoštovanja i samopouzdanja, da je pesimist i najradije bi se ubio On mi je još rekao:

„Propali su moji pokušaji mirnog bračnog i građanskog života. Sve mi je toksično. Svega se sramim više od moje žene. Nesretan sam i depresivan, a moja bivša žena je bolesna i neprilagođena. Kad me sretno, neizmjereno me vrijeđa, a ja nikako ne mogu bez nje. Ona mi je bila sve.“

„Ništa nije vječno i nepromjenljivo. Moraš se i ti tome prilagoditi.“

„Ne mogu.“

„Moraš.“

„Zašto to tvrdiš? Ja svoju ženu više ne mogu kontrolirati. Mrzim sve što je lezbijsko, mrzim lezbijke, mrzim Mariju Šerifović i Anu Brnabić. Mrzim Damira Habijana. A moja žena je postala lezbijka.“
„Valjda si je vrijeđao, valjda si je tretirao kao svoj posjed, valjda si je kontrolirao i ponižavao, valjda je bila obespravljena i neravnopravna, valjda je bila neshvaćena, valjda ste bili nekompatibilni, valjda je nestalo ljubavi, strasti i erotike, pa se je ona na to odlučila.“

„Ništa od toga. Moja supruga je postala muško ili muškarača, dominantna je i odabrala je svoju ženu bez obzira na sve i bez obzira na mene.“

„Ja nisam pristalica istospolnih veza i brakova. Ni meni to ne odgovara.“

„Mene je moja žena napustila. Meni se ona smučila. Razveli smo se i više ne živimo zajedno.“

„I mene je žena napustila. Nakon mog otkaza, shvatila je da joj ja neću moći priskrbiti materijalne resurse za život i da se ja neću moći brinuti o obitelji.“

„Ali te nije ostavila zbog druge žene. Rekla je da time ruši rodne stereotipove, ma što to značilo i ma što to bilo. Moja žena je pronašla svoju sreću s drugom ženom. Ona kaže da se tek sada oslobodila i prodisala punim plućima. Zbog toga se osjećam posramljeno, zbog toga ne izlazim među ljude jer sam predmet sprdnje i neopisivog ruganja. Mi smo ipak konzervativna sredina i držimo do tih stvari, do morala ili do nemoral.“

„Dakle, ona je sretna s ženom. Ja ne vidim u tome baš neko zadovoljstvo, ali ima nas svakakvih. Moja bivša žena voli mlade, napaljene dečke, pa se i ja stidim nje i njenih seksualnih afera. Ne znaš što je gore.“

„Ostarjeli smo i nismo zanimljivi ženama. Obojica smo izgubili autoritet kod svojih žena. Ne doživljavaju nas kao gazdama u kući i u krevetu. Ja još uvijek mogu prepoznati znakove kada moja žena želi seks. Ona zna biti komplicirana, ali zna dublje disati, zna njihati bokovima i stražnjicom i zna me dodirivati.“

„Tvoja žena je lezbijka, voli žene, pusti je na miru. Traži drugu ženu, ako imaš potrebe za ženama. Ja kod nas ne znam za naše lezbijke, ali znam da u Srbiji su to Marija Šerifović i Ana Brnabić. Ja se jednostavno od njih uplašim i nemam potrebu ih preobratiti.“

„Meni se ne sviđa naš ministar Damir Habijan, za njega kažu da je homoseksualac.“ „Nego reci ti meni: da li te je tvoja žena zlostavljala i maltretirala? Mene je moja uvijek zlostavljala i maltretirala. Te nisi finansijski moćan, te nisi potentan.“

„Nije uvažavala to da smo ostarjeli, da mi ona više nije atraktivna, zanimljiva i uzbudljiva. Da nemamo onaj stari seksualni nagon ili da nam se taj nagon smanjio. Uz to je ona uvijek znala pokupiti spolne bolesti i vaginalne infekcije. Ja sam se uvijek morao bojati za sebe i to je djelovalo na moju psihu. Morao sam voditi brigu o sebi, briga me je bilo za njene mokraćne infekcije.“

„Kažu da je to zbog ženske anatomije, da je ženska uretra kraća od muške, pa je to krivac za te infekcije. Pogotovo ako se žena ne pridržava pravila higijene.“

„Stoga sam i ja imao stalne infekcije. Stalno me je nešto boljelo. A onda je ona odlučila da me napušta.“

„Ti još misliš na nju?“

„Pa i ne baš. Romantika je nestala, a i seksualni nagon je nestao. Mislim da sam propustio priliku s njom.“

„Onda je zaboravi i kreni dalje.“

„Ne mogu to, kad me ona bruka na svakom koraku. Živim u noćnoj mori. Mislim da se neću oporaviti, da nikad neću izliječiti slomljeno srce. Patim i izgubio sam smisao života i svrhu.“

„Nemoj tako. Pronaći ćeš ti već nekog.“

„Kod mene dolazi gerontodomaćica, pomaže mi u kućanskim poslovima, čisti, pere mi rublje, a kad se umori, legne. Onda ja navalim na nju, ona se ne brani i dozvoli mi seks.“

„Eto vidiš da ima Božje pravde i pravednosti. Ja nemam tu geronto domaćicu.“

Stoga nisam spreman za novu vezu nakon bolnog prekida. Ustvari, ne mogu formirati svoj obrazac ponašanja prema ženama, ne mogu se zaljubiti, ne mogu nikoga prepoznati, ne mogu namirisati neku raspoloženu ženu, ne mogu osjetiti njene feromone, ne mogu osjetiti njene fizičke i psihološke karakteristike. Jednostavno, ne mogu osjetiti ljubavnu kemiju i magnetsku seksualnu privlačnost, ne mogu naći pravi tip žene za sebe. Moje žene su ostarjele i dovoljno ne odašilju reproduktivne signale i ne naglašavaju svoju reproduktivnu biologiju.

Upravo zato ja i dalje tugujem za prošlim vremenima. Stoga ja gajim u sebi negativne emocije. A morao bih si aktivirati serotonin, jer on regulira rad crijeva, jer on utječe na spolnu želju, jer se želim osjećati zdravije. No, ponekad ja razmislim o Partizanskama jer tamo sam se osjećao jedino dobro. Jer tamo nisam upadao u nekakve premostive ili nepremostive neprilike. Pa se sjećam da sam razgledao sve one plavuše, brinete, crнке, Bijelkinje, Crnkinje, Žute, Crvene, Miješane, Kineskinje, Korejke, Vijetnamke, Kubanke, Eskimke i Indijanke, valjda sam se uzbudio i htio nešto s njima.

Pa mi vrag nije dao mira, i zaustavljam jednu zgodnu djevojku i pitam je što radi ovih tisuću djevojka ovdje, je li tu nekakav slet, je li tu nekakav feministički zbor. Ili je tu nešto drugo, nekakav dan AFŽ-a ili Antifašističke fronte žena, bore li se one za mir i ravnopravnost u svijetu ili su one nekakve bolničarke, medicinske sestre ili liječnice ili je to nekakvo partizansko druženje? Sve me je to zanimalo i naravno da sam slobodno pristupio toj djevojci i pitao je:

„Što se tu događa? Kakav je to skup žena i djevojaka?“

„Nema tu nikakvog skupa, a ni feminističkog zbora. I nije tu nikakav dan AFŽ-a ili antifašistička fronta žena. Nije ništa od toga. Mi ovdje radimo i jednostavno smo izašle na naš gradski trg.“

„Što radite?“

„Radimo čizme za sovjetsku, Crvenu armiju. Usput radimo i cipele za cijeli komunistički svijet. U firmi nas radi 10.000 tisuća i većinom smo djevojke i žene.“

„Ali gdje su vam muškarci? Zašto oni nisu izašli s vama?“

„Nema ovdje baš puno slobodnih muškaraca. Svi su ovdje oženjeni ili se brzo ožene.“

90 % nas su slobodne djevojke ili udane ili razvedene žene. Ovdje su tekstilne i obućarske tvrtke, a oni trebaju samo žensku radnu snagu.“

„Vidio sam Kubanke, Bijelkinje, Crnkinje, Vijetnamke, Kineskinje, Korejke, Eskimke i Indijanke. Zar i one rade kod vas?“

„Ima nas odasvud, iz cijelog svijeta.“

„A odakle si ti?“

„Iz Jugoslavije.“

„Sviđam li ti se ja?“

„Sviđaš.“

„Zovem se Alina. Dolazim iz Poljske. I ti se meni dopadaš. Hoćeš li se družiti sa mnom?“

„Naravno da hoću.“

I tako je počela naša ljubav. Ali izgleda da ja nisam monogaman, nego sam poligaman i seksualno promiskuitetan. Pored tolikih neodoljivih žena ne mogu biti s jednom i biti joj vjeran. I kad Alina ode raditi, ja izlazim na gradski trg i zavodim neku drugu djevojku. Kažu da je to u prirodi čovjeka, ako je veliki izbor djevojaka, on želi svoj harem i sve dostupne djevojke u njemu. Zašto ne biti nekakav sultan, ili u krajnjoj liniji ga glumiti, ako ti se to ukazuje, ako ti je tu sve dozvoljeno i ako djevojke nisu nekakav cvijetak zanovijetak, nego su sretno što si ti tu i što postojiš za njih. I što reći nego da sam osjetio naklonost prema tome svemu. Prema tom mjestu i prema svim tim lijepim, zdravim i punoljetnim djevojkama, a bilo ih je i guzatih i sisatih i onih lomnih u struku i plavih i crnih i blondinki. Naravno, da je bilo i onih umjetnih plavuša, onih kinky, ali i onih nimfo.

I tu sam ja dominirao nad svim tim raspoloženim ženama i održavao i odražavao svoju mušku, rodnu praksu i patrijarhat. Ili možda i nisam, pa su te žene bile lukavije od mene, jer su mi se slobodno i nesputano prepuštale, a ja sam im ispunjavao želje i željice za nesputanom i slobodnom ljubavi. Ja sam imao dojam da sam ovdje sam i da vladam kao hegemon nad svim tim ženama. Jedino što nisam viđao i nisu mi prilazile one aseksualne i homoseksualne žene. Te me uostalom nisu ni privlačile. I gdje god bi došao nastala bi nekakva gužva i veselje. Kažu da djevojke najviše privlače muškarci koji imaju nekakav porok, neku muku i neku tajnu, a ja sam imao tu svoju muku ili tajnu da nisam volio djevojke koje su bile cvijetak zanovijetak i te djevojke mi uopće nikad nisu zanovijetale, nikad se nisu inatile sa mnom i nikad se nisu svađale sa mnom. S njima sam uvijek bio u pravu i onda kada to nisam bio.

Veselio sam se ja dolasku u Partizanske, a dolazio sam nekoliko puta i ostajao malo duže vrijeeme. I uvijek me je to sve privlačilo i uzbuđivalo. I volio sam to što nisam morao kao prapovijesni čovjek

nositi sa sobom toljagu, što nikoga nisam morao vući za kosu i nikoga nisam morao omamljivati ili nositi bič pred žene kako je govorio Nietzscheov Zaratustra. Sve je to bilo na dobrovoljnoj ili dragovoljnoj osnovi. Ja sam bio podoban za sparivanje s tim ženama, bio sam turbonapaljen i one su to rado činile sa mnom. Nakon svega znao sam tim djevojkama zapjevati pjesmu Percy Sledgea: „When a man Loves a Woman“ i valjda sam ih time oduševio i oduševljavao. Naime, nakon tog našeg seksualnog čina, sam sasvim dobro, primjereno i u visokom tonu mogao pjevati tu pjesmu. A jesu li one u meni vidjele mladost, plodnost i zdravlje ili su vidjele bogatstvo, društveni status i bijeg iz ove sredine, o tome uopće nisam razmišljao.

Na tom mjestu sam se osjećao prirodan ili prirodno isparavan. Imao sam svoj moralni kompas, uravnoteženi život i mnoštvo predbračnih seksualnih odnosa. Nije više bilo nikakvih prepreka koje se moraju svladati, nema nikakvih nepremostivih poteškoća, nije bilo zlatnih, partijskih ili katoličkih pravila, čista i prirodna sloboda ljubavi i seksa. Nitko nikoga ne zanemaruje i nitko nikoga ne uznemirava i maltretira. I naravno da sam sudjelovao u svakoj usputnoj, ali i dogovorenoj intimnoj ljubavi i seksu koji mi se ukazivao, a jesu li te djevojke manipulirale mnome ili nisu, ja to ne znam i uopće me to nije zanimalo. Bitno mi je bilo imati intimnu ljubav i imati je u dovoljnoj količini. Sa sobom sam nosio dvije, tri, četiri, pet ili 10 kutija prezervativa i znam da sam se vraćao kući tek kada bi ih sve potrošio. Naime, nisam želio imati djecu ni sa kojom od tih djevojaka. Htio sam samo uživati u nesputanoj i slobodnoj ljubavi.

Stoga sam jednom pitao:

„Gdje su ženšćine?“

A on mi odgovara da su otišle kući ili go home. Pitam ga, a gdje je to, a on mi odgovara: „ Rusija, Poljska, Češka, Ukrajina, Rumunjska,

Bugarska, DDR, Litva, Estonija, Vijetnam, Koreja, Kina, Kuba, Angola, Nikaragva.“

„Da nije neka ostala?“

„Nije.“

Od svega toga su mi krenule suze na oči, izdala me snaga i bilo mi je teško pri srcu. Ni do dana današnjeg se od toga nisam oporavio i sve me je to ubilo u pojam. Pa zar stvarno više nema svih tih lijepih, zdravih, guzatih, sisatih i onih lomnih u struku, žena? Nema ni onih plavih, crnih, blondinki i onih zanosnih, punoljetnih žena.

Shvatio sam da više nema Sovjetskog saveza i da se ovdje više ne rade čizme za sovjetsku, Crvenu armiju. Štošta se radi, ali se više ne rade čizme za sovjetsku, Crvenu armiju. Sve je to netragom nestalo ili je sve odnio vjetar. O tome se može samo spominjati mlađim generacijama i nikome više. Jednostavno, toga više nema na tom mjestu. A meni se uopće nije išlo ni na kakvu smotru folklora, koju mi je preporučio taj Slovak i uopće mi nije bilo do slušanje pjesama: „ Tancuj, tancuj, vykrucaj“ i „Krčmarik maličky“, a netko od tih Slovaka, koji su izronili iz svega kao gljive poslije kiše, mi je to još jednom predložio. Nisam bio ni zašto i nije mi bilo ni do čega, a samo sam htio sresti neku djevojku koja neće biti Cvijetak zanovijetak i koja će biti kao ondašnje djevojke Istočnog bloka.

Pa tako danas proučavam gdje bih mogao pronaći slične žene i sličan raj. Pa mi netko kaže da bih se trebao raspitati o afričkom plemenu Himba jer kažu da su njihove žene najljepše na svijetu. Ili bih trebao razmišljati o ženama Paragvaja. One su mješavina latinoameričkog i domorodačkog podrijetla, ali su za nas egzotične i izuzetno lijepe. Uz to, tamo su tropske temperature cijele godine, pa se ne mora trošiti za gorivo. Također, ima svježeg voća i povrća tijekom cijele godine. No, ja ne znam jesam li zbog naše seksualne politike i Andreja

Plenkovića u seksualnoj krizi ili nisam? Inače meni se seks ne gadi, nisam ja Japanac i da govorim:

„Bez seksa molim, mi smo Japanci.“

Pa ću se rado priključiti nekoj zgodnoj Paragvajki.

Jer naše žene često sabotiraju svoj seksualni užitak, imam osjećaj da im se seks gadi, da im se gade muške i ženske genitalije, da Bog ne želi da one budu seksualne, da im je seks prljav, da se stide svoje seksualnosti, pa se pitam imaju li one seksualnu osobnost ili nemaju?. Zašto one ne uživaju u seksu? Jesu li se promijenile ženske seksualne navike ili nisu? Ustvari naše žene su složene ili komplicirane da ne mogu biti kompliciranije. A meni je dosta ženske kuknjave oko viška kilograma, meni je dosta ženske pasivnosti. Ja bih da se skine ta geronto domaćica, a ja da uživam u njenom tijelu, ma kakvo ono bilo. Stoga, nema razloga za sram. One žele da im ljubavnik čita misli, pa ako nešto pročita, tada se one seksaju, ali do tada zna proći brzi ili spori vlak. A mene smeta ženska pasivnost i nezainteresiranost. A nisam ni ja uvijek zainteresiran i meni se nekad ne da. Nekad sam i ja neraspoložen i nezainteresiran. Nekad i ja utonem u san, pa od seksa ništa.

POGLAVLJE 8

Za nas neutješne, razočarane i nikad zadovoljne i nikad zadovoljene muškarce se rade remake filmovi ili nove verzije ranijih filmova. Pa tako kažu da je Margot Robbie oživjela Barbie ili barbiku. No, Barbie nije moj tip žene. Moji seksualni neuroni se ne uzbuđuju na taj tip žene. Ja ne doživljam zbog nje neurofiziološki poremećaj, ne doživljam neravnotežu u međuljudskim odnosima. A i nemam želju živjeti u utopijskom Barbielandu, u nekakvoj imaginaciji ili fantaziji. Za mene to nije savršeno mjesto za život. Ja bih se također umorio od života u tom utopijskom Barbielandu, pa bih i ja poželio živjeti u brutalnom, stvarnom svijetu, ili u pustinji stvarnosti, u starinskom svijetu dječjih igračaka u obliku beba. Jer za mene je ženska ljepota gdje je žena zadovoljna i sretna, gdje je žena zaobljena i ima obline, gdje je žena ženstvena i plodna, i ne uživam ja u pretjeranoj vitkosti, neuhranjenosti i mršavosti. Gdje žena liči na neuhranjenu djevojčicu. Nisam baš Rembrandt, da volim putenost, ali volim ženske obline. I kažem: draža mi je Marilyn Monroe, od Kate Moss.

I ne znam: tko je u pravu? Onaj koji voli mršavice, Barbike, koji voli Lolite, mlade i vitke djevojke ili onaj koji voli putene i zaobljene djevojke? Stoga se pitam: da li treba voljeti žene nakon kirurških zahvata ili ne treba? Za mene su žene s oblinama ideal ljepote, ali ne volim ako je nešto umjetno ili od gume ili plastike. Volim prirodne žene sa svojim prirodnim nagonom. Ali vremena su se promijenila, da li na gore ili na bolje, ne znam. Ali znam da se sa ženama događaju čudne stvari oko njihovog sladostrašća. Jer koliko se god ti trudio, ako žena ne može doživjeti sladostrašće, onda ne može. A nekakve statistike govore o tome da takvih žena preko 80 %. I sve ih je više i više. A to ovisi o mnogo faktora: o anatomiji žene, o tome što ih njihov muškarac ne stimulira dovoljno, što predigra traje prekratko, zbog zdravstvenih problema, zbog korištenja lijekova, zbog osjećaja srama, zbog religioznosti, zbog stresa i anksioznosti. Inače, ženama treba dijeliti komplimente, jer i to pomaže.

Stoga čujem da će se snimati i nova Emmanuela. Glavna junakinja i kraljica erotike bi bila Noemie Merlant. Samo ja sumnjam u to njeno erotsko putovanje. Ja sumnjam da će ona nadmašiti Sylviju Kristel. Ja sumnjam da će ona nešto uzbudljivo doživjeti u Hong Kongu. Pa to je sada kineski grad, a Kinezi su imuni i pelcovani na seks. Pa ću ja još jednom pogledati „Nemoralnu ponudu“, „Ljubavnik Lady Chatterley“ i „100 nijanse sive“. Međutim, nisu sve žene dame, znaju se one vrijeđati, pa govore:

„Dežurna alapačo, nijedne izbore nisi dobila na svoje ime.“

Pa sam ja tako u potrazi za lijepom ženom. Pa sam ja u potrazi za ženom koja zrači i isijava seksualnu energiju. Briga mene za nametnute standarde ženske ljepote, ja imam svoje standarde. Bitno mi je da je žena uravnotežena i opuštena.

Jer meni je dosta sukoba i svađa, pa ja tražim virtualnu, ali i stvarnu prsatu surogat Barbarellu, koja će me voljeti, poštovati i slušati bez prigovaranja, koja će zadovoljiti moje emocionalne i seksualne potrebe, koja će se skidati gola u nultoj gravitaciji za mene, ma što to bilo i ma što to značilo. Ja samo znam za užasni osjećaj seksa sa mojom bivšom ženom. Naime ona mi nije dala da je skinem do kraja, pa sam ja morao zamišljati kako ona izgleda. To je bila ta njena seksualna neusklađenost ili seksualna sebičnost. Jer što ću se ja na njoj uzbuđivati. Bilo ju je briga i za svoju, ali i za moju seksualnost. Ali da me je pitala gdje je njeno sladostrašće, pitala me je. A meni kad se više nije radilo s njom, kad ni to nije bilo uzbudljivo, kad bih postao neraspoložen, ja bih od svega odustao. Bio mi je nevažan fizički dodir. Bilo mi je nevažno što je to izuzetno opasno, što to ima štetne učinke na naše organizme, što se time smanjuju naše genitalije.

Još se kaže da to djeluje na naš stres, na naš dopamin i oksitocin, na atrofiju penisa i vagine. Da se to ne dogodi, da nešto zlo

preduhitrim, ja zapjevam ili si pustim pjesmu Roy Orbisona: „Oh, pretty woman“:

*„Lijepa žena hoda niz ulicu. Lijepa žena, baš kakvu želim sresti.
Lijepa ženo, ne vjerujem ti. Ti nisi stvarna.
Nitko ne izgleda tako dobro kao ti. Budi milostiva!
Lijepa ženo, oprosti mi. Lijepa ženo, oprosti mi.
Lijepa ženo, ne mogu da te ne gledam.
Lijepa ženo, izgledaš lijepo kako jedino možeš izgledati,
jesi li usamljena kao i ja.
Lijepa ženo, zastani na trenutak, lijepa ženo, pričaj malo,
Lijepa ženo, nabaci mi osmijeh. Skreni pogled prema meni.
Lijepa ženo, kaži da ćeš ostati sa mnom.
Zato što te trebam, bit će ti dobro. Pođi sa mnom dušo, budi moja
večeras.
Lijepa ženo, nemoj samo odšetati, lijepa ženo, nemoj me rasplakati,
Lijepa ženo, zato što te trebam, pođi sa mnom dušo, budi moja
večeras.
Onda dobro, ako tako treba biti. Mislim da ću ići kući.
Kasno je, sutra će opet biti noć.
No čekaj, što to ja vidim? Je li se to ona meni vraća?
Da ona šeće natrag k meni. Oh, lijepa ženo.“*

Ponekad ja zapjevam i pjesmu „Pretty woman“ Yohna Mayalla, ponekad ja zapjevam da mi je lijepa žena ako je privlačna osoba i ako joj je duša ispunjena, kao zraka izlazećeg sunca.

Istinski lijepa žena je ona koja je prihvatila svoje mane i nesavršenstvo.

No, ja pitam: zašto su nam nekad u socijalizmu govorili da masturbacija liječi dušu i tijelo? Je li to bila istina ili nije? Također su nam govorili: da masturbacija vraća tijelu životnu energiju, da povećava produktivnost mozga i uravnotežuje hormone. A ako ti se to ne da raditi, a nemaš dostupne i raspoložene žene. Onda kupi

žensku seks lutku. Naime, ona ima sve kao normalna žena, ona ima otvor za usta, vaginu i anus. Jer ako nema slobodnih žena, dobre su i te ženske seks lutke ili su dobri seks roboti. A možeš i swingati, razmijeniti partnericu, ako ti se ne da raditi to sa svojom zakonitom ženom.

Zato pitam svoju bivšu ženu:

„Zašto mi ne dozvoljavaš da te skinem do kraja?“

„Maštaj i fantaziraj o meni.“

A meni više nije ni da maštam i da fantaziram o staroj i ljutoj babi. Briga mene za njen osjećaj katoličke krivnje, za njen sram ili koji je već razlog njenog ne skidanja. A ja sve to taložim i potiskujem u podsvijest. I kažem da ja tako funkcioniram dok ne puknem, a pukao sam kad mi je ona rekla da se želi razvesti od mene:

„Što ne valja sa mnom?“

„Vidiš i sam da to ne ide.“

„Što ne ide?“

„Ne radiš, ne zarađuješ, a mene jedino to privlači kod tebe.“

„Onda, idi od mene.“

„Onda odlazi.“

Jer ljudi kažu da ne možeš prevariti emocije. Kad više nema leptirića, kad više nema seksualnog nagona, kada se potiskuju emocije, kada se samo doživljavaju emocionalne boli, onda do viđenja. Bolje i to nego doživljavati anksioznost, depresiju i psihosomatske bolesti. A jesu li tome krivi naši geni, ja ne znam. Samo znam da je takva naša

sudbina. Stoga, netko kaže da će se za nas neutješne i nezadovoljne muškarce snimati film o novoj Barbarelli sa glumicom Sydney Sweeney. Ona je pobijedila svoju nelagodu oko seksualnosti, njoj ne smeta skinuti se pred muškarcima i pokazati svoje povećane grudi i svoje zanosne obline. Nekad je ona zbog toga htjela ići pod nož i smanjiti grudi, ali danas je ona sigurnija u sebe i to nikako ne bi učinila. Naime, ona nije kao Samantha Fox, nekadašnji seks simbol i san muškaraca, pa da ne uživa kada muškarci u njenom društvu imaju erekciju, njoj to nije odvratno i prljavo, ona s tim nema problema i ona uopće ne voli žene.

Stoga se ona izazovno oblači, stoga ona nosi kratke mini suknje, stoga se ona nosi kao da izaziva da ju netko siluje. Stoga se ona nosi kao Jane Fonda u filmu „Barbarella“, stoga se ona nosi kao da će se skinuti u nultoj gravitaciji.

A ja ne znam hoće li se i ona u uvodnoj sceni skinuti gola u nultoj gravitaciji? Ja bih to volio, ali može se ona skinuti kada prokrstari svemirom, kad se obračuna sa zlim robotima i čudovištima ili na kraju filma kada obavi svoju misiju ili kad upozna ludog znanstvenika Duranda Duranda ili kada izgubi sve dijelove svog uskog svemirskog odijela. Jer Sydney Sweeney kaže:

„Jedva čekam upotrijebiti seks kao oružje!“

Jer njoj nisu strane golišave scene. Ona voli usrećiti muškarce oko sebe. Ona je ženstvena i seksualna, ali ima ih koji kažu da ona nije lijepa, da nije ženstvena i seksualna, da ne zna glumiti i da su njeni dosadašnji filmovi negledljivi, pa je takav i film „Euforija“. Da bi ona trebala odmoriti, jer je to zaslužila.

POGLAVLJE 9

Nikad neću podržati homoseksualizam, queer osobe, transvestitstvo, sadomazohizam, fetišizam, nebinarnost, biseksualizam i LGBTQ filozofiju. Nikad se neću oduševljavati nebinarnim Nemom, švicarskim pobjednikom na Eurosongu. Meni je njegovo ponašanje tetkasto, fufasto, droljasto, ženskasto i odudara od pravog muškog ponašanja. Rukama maše kao nekakva tetkica, vrti guzicom kao neka žena i jednostavno me izaziva time. Ponaša se kao nekakav baletan - peder, a ja nemam gene ni kamene, a ni majmunske, ja to ne mogu tolerirati. Takav sam, kakav sam, takvog me je moja majka rodila i izgleda da se ne mogu promijeniti. Ne mogu ja usvojiti taj nejasan koncept slobode, ne mogu ja usvojiti rodnu teoriju, ne mogu ja tvrditi za muško da je žensko, ne mogu ja uništavati prirodu i prirodne zakone. Ne mogu ja podržavati rodnu filozofiju, homoseksualizam i nebinarnost. Ne mogu ja tvrditi da je spol određen osjećajima, a ne biologijom. Ja osjećam mržnju i netrpeljivost prema onima koji misle drugačije i ne mislim se priključivati onima koji slave „Mjesec ponosa“.

Ja sam za nekakav duhovni raskol. Ja se osjećam kao Raskoljnikov prije nego je ubio onu babu. Ipak sam ja konzervativan, nisam liberalan što se toga tiče i smatram to kao najveću opasnost i prijetnju današnjeg vremena. Zbog toga sam razdražen i agresivan. Istina, mora se poštivati svaka osoba, ali ako je netko nametljiv sa svojim krivim vrijednostima, ako nasilno i agresivno organizira i promovira svoje povorke ponosa, svoje jednoulje, nekakvo biološko uklanjanje spolne razlike između muškarca i žene, ako dokida Božji plan, ako netko dokida instituciju braka i obitelji, onda ću mu se ja suprotstaviti. Ali da nisam katolički i reakcionarni fundamentalist, nisam. Mene smeta ako se na izboru za mis Nevade odabere transrodna misica umjesto neke normalne žene, mene smeta ako muškarac umjesto žene nastupa na olimpijskim igrama. Mene smeta ako muškarac promijeni spol i postane žena, i onda se natječe kao žena. Za mene to nije nova era, nego je sumrak

civilizacije. A kažu da kod nas ima preko 100 transrodnih tinejdžera koji su promijenili spol. Isto tako kažu da im to naše ustavno pravo dozvoljava. Protiv toga se bori Željka Markić, njena udruga „U ime obitelji“, ali izgleda bezuspješno.

No, ti transrodni i nebinarni prijete smrću i uznemiravaju J.K. Rowling, autoricu Harry Pottera jer ona navodno ima kontroverzne stavove o transrodnoj zajednici. A ova se jedva oslobodila prijetnji smrću muslimanskih ekstremista zbog Salmana Rushdija. Pa ja zaključujem da treba biti miran i ne talasati. Jer tko talasa, loše prođe. No ne razumijem što transrodni imaju veze s muslimanskim ekstremistima, s njihovim fetvama i šijitskim revolucionarnim borcima. Svatko ima pravo na drugačije mišljenje, uvjerenje i razmišljanje, ne mogu svi jednako razmišljati, pa ih zato ne treba kažnjavati. Stoga, pogotovo me smeta pederluk naš svakidašnji. Ako nismo ništa drugo mogli izmisliti, onda nismo morali ni to. Stoga podržavam saborskog zastupnika Domovinskog pokreta Stipu Mlinarevića Čipu kada kaže da bi zabranio zagrebačku povorku ponosa ili gay pride. Jer ja se bojim da nam to nosi zlo, jer kažu da je trećina ili polovina naših homoseksualaca zaražena nekom spolnom bolesti: HIV – om, HPV – om, SIDOM, kugom, boginjama ili kolerom. Pa tako ja govorim:

„Bože dragi, oslobodi nas gladi, kuge i pedera.“

Jer oni svojom krvi i izlučevinama šire razne zarazne bolesti. Dovoljno je udahnuti njihove bolesti i budeš Bogin. Stoga, mene ni ne zanima tko ima kakve seksualne sklonosti. I nitko da to jasno kaže, nitko da kaže:

„Bježite ljudi od pedera, bježite od njihovih zaraznih klica. Oni su zaraženi. Oni su zlo nad zlima. Oni su nešto neprirodno i protivno našoj kulturi i tradiciji.“

Ja ne znam kako je sve to utjecalo na mene, da sam ja frustriran i nasilan. Da ja kad od nekud dođem, dolazim frustriran i nasilan. Da ja svoje frustracije ne rješavam na pravi način, da ja ne dižem revolucije i frustracije usmjeravam na nešto drugo. Da ja u homoseksualcima, nebinarnim osobama i biseksualcima, bez obzira na njihova ljudska prava, viđam nešto neprirodno i bolesno. Da ih ja opravdano ili neopravdano mrzim. Da sam opravdano ili neopravdano sklon nasilju nad njima jer kažu da je polovina njih zaražena nekom meni nepoznatom spolno prenosivom bolešću. Ja sam svoje frustracije, svoje siromaštvo i svoje probleme okrenuo prema njima. Oni su mi za sve krivi i ono počinjeno i ono nepočinjeno. Oni su moji žrtveni jaganjci. Pa ja tako, iako baš to ni ne razumijem, rasistički pederima govorim:

„Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, smiluj nam se! Ne širi svoje bolesne bacile.“

Znam da to nije katolički ili jeste? Ali tko sam ja da sudim drugačije? Ako smo Isusa Krista osudili za naše grijehe, onda valjda možemo osuditi i nekog pедера, nekog nebinarnog ili transrodnog. I pitam se hoće li moj Jaganjac Božji mirno stajati kao zaklan ili neće? I pitam se tko će ga navijestiti? I moram li ja dublje uroniti u to misno otajstvo? Hoće li on meni biti žrtva paljenica? I hoće li on reći:

„Ja sam Jaganjac Božji, ja sam Isus Krist.“

Ili će reći:

„Nisam kriv ni za što.“

Jer nama su neki neidentificirani krivi za našu pljačkašku pretvorbu, za našu kriminalnu privatizaciju, za naše privatno vlasništvo, za moju nezaposlenost i za nestanak naše društvene imovine. Ja se njih bojim. Do nedavno su to bili Srbi, kojih sam se neizmjereno bojao, a od nedavno su to homoseksualci.

Stoga, ne znam tko je tu neandertalac, tko je tu primitivac, ja ili taj nebinarni Nemo? Jer po meni muškarac se ne može i ne smije oblačiti u mini suknju, pederasto i šljokičasto, ne smije ličiti na kokoš, može na pijetla, ali ne na kokoš. To bi mi možda bilo simpatično. Inače, za mene je to nemoralno i nedolično, ali tko nas male ljude za išta pita. Mi jesmo dio Europe, ali što možemo kad to truli Zapad podržava ili ne podržava. Kad je Eurovizija postala Gayvizija i ta Gayvizija ne spaja ljude, nego ih razjedinjuje. Jer čuo sam da mnogi tako misle, mnogi ne vole da im se na ekranu guzi muškarac u mini suknji. Vrhunac neukusa bi bio da nam je taj Nemo, kao nekakav peder pokazao golu guzicu, čmar, svoje usrane gaće i analni otvor. Možda sam i ja iz Srednjeg vijeka, jer mi se to ne sviđa i dao bih to zabraniti onim mlađima od 18 godina. Jer to je degutantno i dekadentno, a ne progresivno i liberalno. To nije nikakva seksualna revolucija i nikakvo seksualno oslobođenje. To je udar na naš tradicionalizam, na naše kršćanske tradicije i na naš uvriježeni oblik mišljenja. Stoga ja ne podržavam Neminu pjesmu:

*„Dobrodošli u predstavu. Neka svi znaju: završio sam s igrom.
Otrgnut ću se s lanca, bolje se zakopčaj. Natočit ću još jednu šalicu.
Ova priča je moja istina. Ja sam sišao u pakao i natrag.
Da se nađem na pravom putu.
Razbio sam šifru i sada sam pronašao raj.
Oh, oh, oh. Ispričat ću ti priču o životu. Što se tiče dobrog i lošeg.
Bolje se čvrsto drži. Tko odlučuje što je krivo, a što ispravno?
Sve je ravnoteža, sve je svjetlo i bio sam budan cijelu noć.
Tako sam uzbuđen, tako sam uzbuđen.
Pusti me da okusim padove i uspone.
Daj da osjetim taj gorući strah. Ova priča je moja istina.
Ja sam otišao u pakao i natrag. Razbio sam šifru i pronašao svoj raj.“*

Još kažu da je taj pjevač Nemo tražio sastanak s švicarskim ministrom i tražio je da se prizna treći rod. Ovaj mu je odgovorio da je to neprihvatljivo i da se taj prijedlog odbija i neće se razmatrati. Ja sam to pažljivo slušao i kažem: za mene gay nikad neće biti okay. Za

mene je homoseksualizam smrtni grijeh i bolest, ma što to bilo i ma što to značilo. Za mene homoseksualci nisu Božja stvorenja, nego vražja stvorenja i ne želim se prema njima odnositi s poštovanjem, nego ih namjeravam kazniti što su takvi. Stoga ja moram naći homoseksualca kojeg ću identificirati, locirati i istući, da se trajno izliječim ili da se djelomično izliječim. S kojim ću doživjeti svoju katarzu, svoje pročišćenje i svoju nekakvu reinkarnaciju. Ili da izliječim ratne posljedice koje su narušile moje zdravlje. Jer Srbi su mi ostavili trajne posljedice svojim ratnim djelovanjem i svojom ratnom strategijom. Oni su u principu pijane seljačine i napuhani oficirčići. Jer oni stvarali osjećaj da se silovani srami, da je okaljan i da je nedostojan poštovanja. Unište mu ljudsko dostojanstvo, čast i dignitet. A homoseksualizam nije moj svjetonazor i nije u mojoj prirodi. To je nešto strano i neprirodno mom biću, mom svjetonazoru i mojoj životnoj filozofiji. Valjda sam i ja pobornik levitskog zakonika, valjda se i ja kao slijepo držim priče o Sodomi i Gomori. Naime Bog je kaznio one koji su bili grješni i poročni i koji ga nisu slušali.

Zanimljivo je kad se pojavio taj nebinarni Nemo, moj svijet se nepovratno urušio ili se nešto od tog svijeta srušilo ili je nešto puklo. Jer ta nebinarnost je neka treća ili četvrta opcija. A ima ih i onih koji bi izjednačili homoseksualnost i pedofiliju. Ja sam ipak onaj koji u ovoj zatucanoj vukojebini ima nazadne stavove ili su to ipak napredni stavovi, kako se uzme. Jer kod nas se svakim danom, u svakom pogledu, formira, afirmira i popularizira homoseksualizam u medijima. Ja kada to čujem ili vidim, odmah gasim televizor. Briga me za Hollywood i njihovu novu filozofiju. Jer ja sam ostao ili zaostao u razvoju, pa nisam prihvatio ni homoseksualnost. To je valjda posljedica mog socijalističkog ili katoličkog odgoja. Postavio sam socijalistički i katolički odgoj u središte mog svijeta, moje životne filozofije i mog djelovanja i nikako se toga ne mogu osloboditi. Jer u socijalizmu se homoseksualizam nazivao muški i ženski protuprirodni blud. I dok smo lezbijke još nekako trpjeli i podnosili, s pederima smo se grubo odnosili. Pa je tako od 1951. do

1977. godine po Kaznenom zakonu u ondašnjoj Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji osuđeno 500 muškaraca na dvije godine zatvora za muški protuprirodni blud. Može se reći da smo mi još bili i tolerantni, što je 500 homoseksualaca, sigurno ih je bilo mnogo više, za razliku od Nijemaca i Engleza koji su osudili 100.000 homoseksualaca.

Ne vidim ja nikakvu štetu za moj duhovni razvoj što nisam uvrstio homoseksualizam u moj svjetonazor i u moju filozofiju. Ali bojim se da će progonjeni krenuti u svoju borbu, da će oni postati naši inkvizitori, jer pobjeda nebinarnog Nema na Euroviziji je početak nečega novog, a meni je sve to neprihvatljivo. Ja se bojim da će progonitelji i progonjeni zamijeniti uloge, pa će svijetom zavladata oni perverzni. I bit će to kraj svijeta koji poznajem, jer ti perverzni će silovati ove druge u nekom haustoru. A mene još drže na životu balkanske dogme, stereotipovi, tradicije, običaji i predrasude. Jer je to svuda oko mene i ja se tome ne suprotstavljam, nego to prihvaćam kao važeće mišljenje. Nemam snage se tome suprotstaviti, to je jače od mene. Inače, ja sam zreo muškarac, sa normalnim seksualnim potrebama, a sve drugo smatram nezrelim i nastranim. Stoga ja nisam okupiranim lažnim sjećanjima, apstraktnim činjenicama i neumoljivosti zaborava. Ja ne izmišljam povijest, ali sve pamtim, pa vratim, ili bez obzira na bilo što, ja vratim i onom tko to nije zaslužio. I naravno da sanjam smislenu i lijepu budućnost za sebe, ali bez homoseksualizma. Neka on bude za one koji ga neizmjereno podržavaju.

Izgleda da nisam ja jedini, mnogo nas je takvih u Hrvatskoj. Mnogo nas je koji smo prolupali nakon našeg oslobodilačkog rata, a razni nacionalisti iz Srbije, razni Vučići i Šešelji nam dolijevaju ulje na vatru. A mi koji se nismo odlučili na pljačku napuštenih srpskih kuća, koji smo govorili:

„Oteto, prokleta.“

Ostali smo prikraćeni za mnogo štošta. Jer nas je pretvorba i privatizacija osiromašila, jer smo mislili da će se Srbi vratiti na tenkovima i da će tražiti svoje. A mogli smo od toga stvoriti unosan biznis. Što bi mi falilo da sam nekom Srbinu ukrao: kombajn, traktor, neki drugi poljoprivredni stroj, bijelu tehniku, namještaj, stolariju, zamrzivač, kravu ili svinju, neku drugu domaću životinju. Mogao sam tako steći početni kapital za neki drugi posao.

Umjesto toga nas proganjaju razni mentalni i psihološki poremećaji, kažu da je četvrtina stanovništva izrazito bolesna i poremećena, a ni ostali baš nisu kako treba. Jer mi bolujemo od poremećaja koje mi neefikasno liječimo, guramo na stranu ili guramo u našu podsvijest, ali nekad računi dođu na naplatu, pa nam se to stotruko vrati. Tada smo u stanju štošta učiniti, pa sam i ja takav. Jednostavno mrzim Srbe i pedere, oni su za mene nešto slično ili isto. I na tu moju muku, to moje prokletstvo i na tu moju pokoru, stigao je i taj nebinarni Švicarac Nemo, osoba koja ne zna je li muškarac ili je žena. Pa nosi ljubičastu haljinu, ne bi li nešto dokazao sebi ili drugima. I nemam ja ništa protiv toga, ali kad to netko nameće drugima, kada ti netko ispire mozak, kada te netko indoktrinira, kada te netko terorizira svojim činjenicama, onda sam ljut i bijesan. Onda govorim da ne volim tetkice, peškiriće i pedere. I govorim da to nije rasizam i govor mržnje.

Jer jednostavno mi se ne sviđa sam taj homoseksualni čin. Jednostavno mi se ne sviđa da jedan muškarac drugome gura u analni otvor svoj penis. To mi je ogavno i odvratno. To je nazivam guzičarenje. Nemam ja stomak za to. Masturbaciju i onaniranje podržavam, unatoč klerseksualnom svijetu i okruženju u kojem živim, ali homoseksualni odnos ne podržavam. Pitam se: da li homoseksualci imaju osjećaj krivnje i osjećaj grižnje savjesti? Pitaju li se oni da li čine dobro na ovom svijetu? Jer ako se pitaju: zašto to čine, to što čine, jer ja se i dalje pitam: zašto? Jer za mene to i nije tako jednostavno. To je složeno, da ne može biti složenije. Jer ja drugačije funkcioniram: ja se ne bih mogao uzбудiti na muškarca, to

nije u mojoj prirodi. Svaka čast onome tko se uzbudi, ali ja to ne bih mogao. To nije u mojoj prirodi, valjda je to naša Katolička crkva potkopala, valjda mi je ona usadila prirodan ili neprirodan seksualan nagon. Jer kažu da je seksualnost dio ljudske prirode. Ali zašto ja ne idem u Crkvu, zašto ja nisam religiozan, ne znam. Bojim se njihove osude jer se ja ne pridržavam njihovih rigoroznih pravila. „Jednom ili više puta sam probao sa svojom bivšom ženom voditi doggy style ljubav, ali nije išlo, moja bivša žena bi odmah rekla:

„Pa nisam ja homoseksualka.“

„Znam da nisi homoseksualka. Možda ćeš to zavoljeti?“

„Neću. Nije u mojoj prirodi. Tako sam odgojena.“

„Moraš ići u skladu s novim vremenima.“

„Ne želim ići u skladu s novim vremenima.“

„Dobro, onda živi po starom.“

Pa sam ja od svega toga odustao. Ne mogu ja promijeniti u njoj socijalistički ili katolički odgoj. Ne mogu ja kod nekoga promijeniti nečija uvjerenja, vjerovanja i svjetonazor. Smatrao sam tada da nisam ja priprosti primitivac, da ipak živim ili ne živim u skladu s modernim vjerovanjima, ali i da sam demokrata i toleriram tuđe mišljenje, svjetonazor i vjerovanje.

Stoga mogu reći da homoseksualizam nije za mene festival demokracije, jer i demokracija bi trebala imati svoje granice. Stoga, homoseksualizam mi se ne sviđa, kao što mi se ne sviđa Željka Markić i njeni kleroseksualci. Ne sviđa mi se ni komunističko, ali ni HDZ - ovo jednonumlje. No, pustimo sad to, homoseksualizam mi je ogavan i odvratno i nikad se neću ljubiti s muškarcem ili izmjenjivati nježnosti u analni otvor s kondomom ili bez kondoma s osobom

mog spola. Za mene je to bolesno, neprirodno, neprihvatljivo i nepoželjno. Ja sam ipak alfa mužjak, ja sam ipak mačo muškarac, barem ja mislim da sam takav. Ipak, ne znam kako je to s drugim ljudima i muškarcima, mora da su tolerantniji, mora da oni vole vidjeti muškarca kada se šljokičasto obuće, ali ja nisam tolerantan i ne volim šljokičasto oblačenje. Ne volim muškarce koji se šljokičasto oblače i kada se međusobno ljube. To je jednostavno protiv moje prirode. Takav sam, takvog me je majka rodila, takav sam ostario i valjda ću takav i umrijeti. Izgleda, da je sa mojim genima sve u redu, izgleda da je s mojim naslijeđem i odgojem sve u redu, izgleda da na mene nitko nije utjecao što se toga tiče..

Ponekad se ne mogu kontrolirati pa štipnem neku zgodnu ženu za stražnjicu, možda će me ona tužiti, ali to je jače od mene. Ali da ću to učiniti muškarcu, ma kako se on obukao, makar obukao i suknjicu, neću. Briga mene što biolozi kažu da postoji 1.500 homoseksualnih životinjskih vrsta. Mene to ne privlači, čak mi je odbojno. Meni je odbojan i Freddie Mercuri i njegova grupa Queen. Znam da su oni svima simpatični, ali meni nisu. Meni su oni antipatični, kao i glazbenik Prince. Stoga za pedere ili homoseksualce kažem:

„Neka rade što ih volja, ali negdje gdje ih mi ne moramo gledati. Neka paradiraju koliko žele, ali ne po našim ulicama. Mi smo ipak patrijarhalno seksističko društvo, podržavamo normalne seksualne odnose i osjetljivi smo na druge i drugačije.“

Stoga kada je njihov pride ili povorka ponosa, a ja frustriran s tekućom situacijom, ja bih se zaletio među njih pa udri po njima uz ratni povik:

„Udri pedera, jer to je peder!“

To bih učinio bez kršćanskog kajanja i bez grižnje savjesti. Ne sramim se ja svojih postupaka i ne bih išao na ispovijed i ne bih primio

pokoru ni od koga. Jer ponekad se tako osjećam. Ponekad mi je dosta mog stanja ili mog sranja, moje sirotinje i moje besparice. Nisam huligan, ali se ponekad osjećam huliganski i podržavam njihovu filozofiju netrpeljivosti prema manjinama i prema pederima. Ponekad, u svojim kriznim trenucima, podržavam tradicionalni način razmišljanja. Ponekad sam spreman nekoga istući ili ubiti, ponekad sam spreman na razne korisne ili uzaludne bitke, pogotovo ako neki rasist ili šovinist više:

„Ubi, ubi Srbina ili ubi, ubi pедера, ubi sotonu! Oni su drugačiji od nas. Udri jače, razbi, manijače! Pusti sada na miru izdajice i prodane duše. Stoga, udri bližnjega svoga, ako nemaš svog pедера! Dosta je bilo LGBT propagande. Homoseksualce treba poslati na liječenje.“

Netko kaže:

„Tko smo mi da sudimo o drugima? Za žene je peder svaki muškarac koji ne misli da je svaka žena kurva.“

A ja, bez obzira na sve, kažem;

„Ne volim homoseksualce i kleroseksualce i točka. Usvajanje homoseksualizma je nekakav globalni plan, da nas se pokori. Lezbijke bih još mogao podnijeti, ali samo ako bih ih mogao preobratiti.“

„Ti ćeš biti prvi u Republici Hrvatskoj kojeg će kazniti što je tukao pedere, a naš sud će te kazniti zbog nanošenja teških tjelesnih povreda, zbog napada na LGBT aktivistu, zbog pretrpljenog straha i zbog duševnih bolova. To kod nas jednostavno nije dozvoljeno.“

„Ja se protivim održavanju povorki ponosa, ja se protivim njihovom paradiranju, nisam huligan i ne podržavam njihovu filozofiju.“

Možda u socijalizmu ne bih tako govorio i tako reagirao, tada se sve znalo, homoseksualizam je bio zabranjen, širilo se bratstvo i jedinstvo, ali u ovom našem današnjem srednjem vijeku s primjesama kapitalizma, bih. Možda bih poštedito lezbijke, jer protiv njih nemam ništa i nadam se da bih neku preobratio. Pitam se: zašto kod nas nije zabranjen homoseksualizam, ako je zabranjena prostitucija. Meni su prostitutke ipak simpatičnije od pedera, ali tko mene za išta pita. Kod nas se oštro kažnjavaju prometni prekršaji i prostitucija i ništa više. Možeš biti kriminalac, možeš biti peder, možeš biti lezbijka, ali ne možeš biti prostitutka jer prostitucija nije dozvoljena. Svugdje u svijetu možeš doći i reći:

„Trebam ženu za jednu noć ili za sat vremena.“

„To ćete minimalno koštati 100 eura.“

„Može.“

Ali kod nas ne može. O tome odlučuje naša revna policija i naši suci. O tome se ipak odlučuje u Zagrebu, a u Zagrebu ima najviše homoseksualaca, ali i prostitutki u Republici Hrvatskoj. Čak nam je i jedan ministar deklarirani ili nedeklarirani homoseksualac, kojeg je otvorio ili provalio iz njegovog ormara naš predsjednik Zoran Milanović. Sljedeće što čekam da nam Zoran Milanović provali prostitutku u saboru. Kažu da Rusi za pedere kažu pidor, a netko to prevodi mamojebač, ma što to bilo i ma što to značilo. Čitao sam nekakvu rusku priču gdje mama dolazi svom sinu u posjetu u vojsku, a kako se onda vojska služila tri godine, onda bi se majka smilovala svom sinu i seksala bi se s njim. Jer i ona zna da njen sin ima seksualne potrebe i nagone. Kod nas se zna što je peder, a ne bih rekao da se on seksa sa svojom mamom, nego sa svojim partnerom.

Kod nas je sve nakaradno, pa su i pidori nakaradni. Nakaradno je i to što naši svećenici smatraju da su na Eurosongu pobijedili sotonisti i da ako oni dođu u Hrvatsku, da bi oni obeščastili tlo naše domovine,

ma što to bilo i ma što to značilo. Našim svećenicima ne smeta to što muškarci hodaju u suknjicama, ali smetaju im sotonisti. Njima ne smetaju žene koje nam mute razum i izgledaju i oblače se promiskuitetno. Jer ima žena koje nose uske haljine i visoke potpetice. Ima žena koje vole istaći svoje gaćice, pa nose providne haljine. Naime, žene misle da svi muškarci vole gledati njihove gaćice, ali ima nas svakojakih, pa neki muškarci to ne vole gledati i neugodno im je tada. Dotle, se sotonisti suprotstavljaju i izruguju kršćanstvu, kršćanskim obredima i kršćanskom moralu. Dotle, sotonisti prizivaju duhove, vraga, Lucifera, sotonu, đavla i demone. Ali bitno je to reći da naši svećenici vole etiketirati, pa sve koji im nisu dragi, proglašavaju sotonistima i bezvjernicima.

Pa bi oni za njih organizirali egzorcizme, stari kršćanski obred za istjerivanje demona uz biskupovo dopuštenje, a ljudi koji to rade su egzorcisti ili istjerivači đavola. Ni ja nikako ne mogu zamisliti da to netko meni radi ili da to netko sa mnom radi. Može svećenik držati svetu misu, može on recitirati Sveto pismo, može on štošta blagosiljati svetom vodom. Može on stavljati križ na moju glavu, može on čitati evanđelje i psalme, ali ja u to ništa ne vjerujem. Bez obzira na našu sklonost grijehu, ne vjerujem ja u demonski utjecaj. Ne vjerujem da će se pojaviti asirsko demonsko stvorenje Pazuzu i ne vjerujem da će netko biti brutalno ubijen poganskom egzekucijom zakretanjem glave. Što se mene tiče može svećenik govoriti koliko hoće:

„U ime Isusa Krista izlazi iz ove osobe! Oslobodi ga podvojene ličnosti, zaštititi ga i izbavi ga od zloga i od Sotone!“

Što se mene tiče Sotona neće poludjeti, neće nitko poludjeti. Nema ničeg okultnog u svemu tome. Nema u tome bezumlja, nema u tome ludila.

POGLAVLJE 10

Ne mislim da je sa trulim Zapadom sve u redu, da oni znaju što rade, oni ne znaju što rade, jer u pitanju je društvena erozija, totalno nesnalazjenje i urušen sustav vrijednosti. Stoga oni koji nas vode ne rade ništa u našu korist, ne snalaze se, ne vode nas u pravom smjeru, ne pridonose nečemu korisnom, s njima ne pire novi vjetrovi promjena. Niti je sve u redu, a ima ih koji ne rade nama u korist, nego nama na štetu, a ni ne pire novi, liberalni vjetrovi promjena. Mi ne živimo progresivno, mi se ne razvijamo, nego živimo nazadno i regresivno. Mi svakim danom, u svakom pogledu ne napredujemo, nego nazadujemo, iako naša vlada govori suprotno i to potkrepljuje lažnim statističkim podacima. I što da kažem nego da taj dan nisam imao što raditi, pa sam krajičkom oka gledao Euroviziju, gledao sam nekakvo gay pretjerivanje, uz primjese opere, folkloru i rocka. Ni slutio nisam da će pobijediti nebinarni i tansrodni Nemo i njegova pjesma, a da će kontroverzna irska vještica Bambie Thug visoko kotirati. Za nju razni svećenici kažu da nema veze s čarobnjaštvom i sotonizmom, ali ništa za to, mnogima treba egzorcizam, pa tako i toj ženi.

Jer ne zna se kuda ide ovaj svijet, svi imaju nekakve emocionalne rane, svi se boje sotone, svi žele nešto metafizičko i okultno. A ne zna se ni kuda idu vještice, poludjele žene ili lude žene? Nekad smo mi takve žene – vještice spaljivali na lomači, nekad ih je naš blaženik i svetac, alojzije Stepinac smatrao đavoljim okotom, a danas muškarci mijenjaju svoj spol i boksaju kao žene. I izgleda da će im se to dozvoliti na Olimpijskim igrama u Parizu, bez obzira što muškarci imaju 162 % snažniji udarac od žena i bez obzira što imaju XY kromosom muškog fenotipa. Stoga jedan bivši olimpijac kaže da će rodna ideologija ubiti žene. Sve je danas nakaradno, pa tako i to. Pa će se tako usvojiti kao olimpijski sport kada muškarac tuče ženu.

No, mene briga za to, mene brine koje su namjere lude Mice. Idu li one putem oslobođenja ili daljnjeg porobljavanja ili ne idu? Je li

nastupilo vrijeme krize istine, je li nastupila naša egzistencijalna kriza, kriza smisla ili sumrak ili smak svijeta? Za mene je to praznovjerje, jer sve više je onih opsjednutih, sve je više onih psihološko bolesnih, jer nad nama vladaju negativne duhovne sile i demoni i ništa više. Stoga je sve više opsjednutih i bolesnih ljudi koji govore drevnim jezicima, levitiraju i povraćaju čavle. A mi koji se tome ne odajemo, koji to ne podržavamo, smo sve više siromašni, jer ništa ne radimo, jer posla nema i ništa ne privređujemo. Živimo od malih mirovina i slušamo našeg premijera Plenkovića koji nam govori da nam je izuzetno dobro, da nam je bolje nego onima u Africi, da nam BDP raste, a nezaposlenost se smanjuje.

Samo ja ništa u to ne vjerujem. Ne vjerujem ja da će mi taj nebinarni Nemo donijeti išta dobro. Ne vjerujem da je Karla Sofia Gascon, prva transrodna glumica zaslužila nagradu za najbolju glumicu u Cannesu. Ni ne znam tko joj je to udijelio. Uopće ne znam zašto se desničari u Švicarskoj ili Francuskoj ne bune. Pa oni su konzervativni i tradicionalni, njima to ne ide u prilog kad netko kaže: „Dakle, muškarac je osvojio nagradu za najbolju glumicu. Takvi su to ti transrodni likovi. Ne znaš jesu li žene ili muškarci, imaju li vaginu ili penis?“

I naravno da ja to ne podržavam, ili si muško ili si žensko. To nije transfobija, to nisu nikakve predrasude, to nije transfobna uvreda, jer kada se netko napije, ili se uopće ne napije, kada on krene za svojom biologijom i nagonima, kada on krene sa svojim kromosomom xx, na kromosom xy, tada on ne zna je li napao ženu ili muškarca, jer je sve to nedefinirana LGBT zajednica i ne zna se tko tu više uživa, tko tu više pati i tko je tu više zakinut.

Za mene je to crni humor, da ne kažem nešto nedolično i zlo. Zato se ja javno i glasno ne smijem. Zato valjda ne idem na psihijatrijsko liječenje, jer bojim se ja za svoju seksualnost. Zato živim kako živim, zato živim Bogu iza nogu, zato živim po svome. Ali da se pripremam za zagrebačku povorku ponosa, pripremam se. Ne smatram da bi se

tu trebalo govoriti o ponosu, ali to drugi govore. Stoga ću ići do Markova ili Rooseveltova trga, zato ću ići Trga Republike Hrvatske, do Trga bana Josipa Jelačića ili do Parka Ribnjak. Zato ću slušati one koji viču i nose transparente:

„Ljubav nije grijeh“, „Nitko nije slobodan dok svi nisu slobodni“, „Ponosno zajedno“ i „Oslobodite institucije homofobije.“

Ili ću se priključiti onima koji poštuju tradicionalne vrijednosti i za koje je sve to nečasno i nemoralno. Koji viču da je Milorad Dodik zabranio taj dernek pedera i takvu povorku ponosa u Banjoj Luci.

Jer se ja ne slažem s time da nam je ministar gospodarstva promotor gay pokreta i javno demonstrira normalnost homoseksualnosti. Za mene je to suludo i sumanuto, za mene je to na granici pameti i razuma. Nije u skladu s našim tradicionalnim, kršćanskim vrijednostima i našem moralom. Stoga, briga mene za seksualnu orijentaciju našeg ministra, briga mene i za našeg predsjednika koji nam to otkriva, ja želim živjeti u miru i s onim što imam. Jer sve sam rasprodao što sam imao i brinem se s čime i od čega ću živjeti, ako ću primati 400 eura mirovine. Jer sve je poskupjelo, nešto i 100 %, a ta mizerija i crkavica nije ni za što dovoljna. Najradije bih i ja, iz protesta prema ovoj našoj sumanutoj politici, zapalio gay lutke, kao oni u Imotskom. Briga mene za nasilje i mržnju, ja bih valjda time izliječio svoje frustracije i svoje siromaštvo. Stoga ću ja bez obzira na kaznenu prijavu, na naš belišćanski blagdan Svetog Josipa Radnika ispred svoje kuće zapaliti dvije gay lutke, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Jer mi sada sve kažnjavamo gore nego u socijalizmu, gore nego po onim zakonima. Ljudske slobode su nam se srozale i mi više ništa ne smijemo. Ne smijemo ni izraziti svoje negodovanje prema nedoličnim pojavama.

Stoga ja podržavam Mađarsku i Crnu Goru što su otkazala svoje sudjelovanje na Eurosongu i što su zabranili prikazivanje na svojoj televiziji, jer je to natjecanje previše gay, homoseksualno i pedersko,

jer je to važno za mentalno zdravlje zemlje, a njihov predsjednik Orban ili netko drugi u Mađarskoj, na to kaže:

„Eurosong je dernek šljokičastih homoseksualaca, biseksualaca, transrodnih i nebinarnih, ljudi koji nisu ni muški, ni žene, koji su nešto između, koji su vještice, Sotone i vješci. Uz to, bliski su ESC - u i LGBTQ članovima, što mi ne podržavamo. To nam se ne sviđa i nije u skladu s našim tradicionalnim vrijednostima, našim mentalnim zdravljem i našem kršćanskom moralom. Mi ne podržavamo transvestite i bradatu drag queen Conchitu Wurst.“

Ja primjećujem da je sve postalo toksično i destruktivno. Gdje su nestala ona mirna socijalistička vremena kada se nije smelo talasati? Danas se ne zna ni tko pije, a ni tko plaća, a svipijani i bazde na alkohol. Uz to, ljudi ne znaju što su: heteroseksualci, homoseksualci, nebinarni, transrodni, biseksualci ili tko zna što još? A nasilja, nasilnika i nasilnica koliko hoćeš. Crna kronika je puna nasilja i zlostavljanja. Zar mene ni zašto ne zlostavlja i maltretira luda Mica. Kao da sam joj ja kriv za njene anatomske nedostatke i za to što ne može doživjeti višestruke sladostrašća. A ja se bojim za sebe, da neću nešto zlo učiniti jer svaki dan se dogodi neko ubojstvo, nekakva nesreća ili neka prometna nesreća sa smrtnim posljedicama. I pitam se zašto ljudi ne žive sami, kad nisu sposobni na kompromise, kad ljudi i žene ne trpe jedni druge, kad jedno drugo provociraju, kad jedni s drugim nisu zadovoljni. Uz to, naša policija, naš pravosudni sustav i sustav socijalne skrbi ne rade ništa ili loše rade. Nedavno sam sreo jednog mog prijatelja branitelja, pa ga pitam:

„Jesu li ti povećali vojnu invalidninu ili HRVI?“

„Jesu.“

„Koliko?“

„U skladu s važećom inflacijom, nekome 575 eura, a meni 23 eura.“

„Ja bih im to vratio.“

„Izgleda da se ja nisam umorio od političkih sranja i nisam spreman i hrabar da nešto drastično poduzmem. Samo i meni će pući film. Čujem da je tebi već pukao film.“

„Inače, ja sam dobio 162 eura.“

„To je već malo bolje.“

„Mogli su mi udijeliti 800 eura.“

„To je puno bolje.“

„Nije to ništa. Ja sam i dalje siromašan i ne mogu podnijeti homoseksualce i nebinarne osobe. Ne mogu podnijeti onog nebinarnog Švicarca Nema.“

„Što ćeš poduzeti?“

„Smišljam nekakav plan i strategiju.“

„Ako ga vidiš, udari ga jednom i od mene.“

„Hoću.“

Mogu reći kao svoje opravdanje i kao svoje olakotne okolnosti za buduće svoje ponašanje da sam ja žrtva sustava, da sam žrtva pretvorbe i privatizacije, da sam današnja žrtva Eurovizije i globalne politike. Stoga osjećam nepovjerenje prema sustavu i državnim institucijama. Stoga ne znam tko bi mi htio biti podrška. Stoga znam da ništa neće spriječiti druge da mi zlo učine ili ne učine, ništa neće mene spriječiti da ja zlo ne učinim nekom drugome. Tko će to biti, ne zna se, ali čut će se. Jer ja se ne povjeravam lako, ne otkrivam lako svoje planove i ne priznajem svoje buduće postupke. Ali da od

svoga toga osjećam mučninu i okreće mi se želudac, osjećam mučninu i okreće mi se želudac. Inače sam ja visokoobrazovan član društva, ali zbog svega navedenog sam na najnižoj društvenoj ljestvici po moći i bogatstvu. Ustvari, prije bi se moglo reći da sam bijedan i siromašan i suosjećam sa sličnim pojedincima. Zatim ću od svega pobjeći u neko mirnije okruženje.

Jer ja volim znati da kromosom xy, napada kromosom xx. To je biologija. Ne vjerujem ja u nikakva proročanstva, ne vjerujem ja da će doći vrijeme za Antikrista, za Sotonu, a ne vjerujem ja u drugi dolazak Isusa Krista. Boga su izmislili stari narodi, a ja u to uopće ne vjerujem i ne vjerujem ja u nikakva predskazanja da će nam netko doći. Stoga se ja neću preobratiti i neće meni nitko prijetiti ognjem paklenim. I kad mi je, nakon dugog promišljanja, jedan prijatelj rekao da je izišao iz ormara, ja nisam znao što to znači, nisam bio svjestan da mi je on razotkrio svoju homoseksualnu orijentaciju, svoju homoseksualnu prirodu, pa sam mu rekao:

„Neka si.“

Drugi nisu bili toliko tolerantni, pa je on morao odseliti u Austriju. Jer homoseksualnost nije bila u skladu s ondašnjim našim zakonima. Pa sam ja tako izgubio svog prijatelja, jer do dana današnjega više nisam čuo o njemu. Ne žalim ja za njim, ali možda bih više saznao o njemu i o njegovoj spolnoj orijentaciji. Jer naša Crkva i tradicionalisti o homoseksualizmu govore samo negativno, tiho mu se suprotstavljaju i najradije bi to zabranili. Da je to neprirodan i nečist čin koji ne služi u reproduktivne svrhe.

A da li je homoseksualnost grijeh? Da li treba homoseksualce kazniti? Ja sada ne znam i nisam načistu, a globalna, svjetska politika je na njihovoj strani. Uz sve to nove generacije imaju nove seksualne orijentacije: pored heteroseksualnosti i homoseksualnosti postoji i aseksualnost i biseksualnost. A kažu da se pobjednik Eurosonga Nemo i Irska pjevačica Bambi deklariraju kao nebinarne osobe, da

ne znaju jesu li muškarci ili su žene. Čak imaju i oduševljene obožavatelje koji kažu:

„Vau, koja rollcoaster izvedba. Odličan posao!“

A ja na sve to kažem:

„Bljak. Učinili ste što i Amdrej Plenković pa sam postao impotentan i erektilno disfunkcionalan.“

„Zašto sad to?“

„Zato što sam seksualno neuspješan.“

Jer briga mene što Indijci kažu da oni poznaju nebinarne osobe već tisuću godina. Da su te osobe kod njih svete. Ja ipak vodim svoje brige i želim biti potentan i moćan, a ne mrtvo puhalo. Stoga pitam Peru:

„Što kažeš na ovogodišnju Euroviziju?“

„Pobijedio je onaj Švicarac Nemo, onaj što kaže da nije ni muško ni žensko, onaj što kaže da je nebinaran, ma što mu to bilo i ma što mu to značilo. On je bio ispred naše „Rim tim tagi dim“.

„Nisi mi ništa rekao što ne znam.“

„Majmun je majmunu čovjek, ali za mene homoseksualac nije čovjek. Ja se još uvijek držim: da djeca ne mogu imati dvije mame ili dva tate, a Eurosong je i tako ispolitiziran glazbeni spektakl.“

„Eurosong je dobro povezan s LGBTQ+ zajednicom i ta veza je bila presudna u pobjedi tog švicarskog nebinarnog Nema. Bez obzira na našu ljutnju, bez obzira na različitosti i bez obzira na haljinicu i tanjur.“

„To je moralni poraz civilizirane Europe. Bez uljepšavanja to je raspad svih vrijednosti. Izgubili smo moralni kompas. Ja sam za konvencionalni i konzervativni glazbeni repertoar. Pederi neka si osnuju neko drugo glazbeno natjecanje. Ja ne podržavam kič, šljokice, pedere i pederluk.“
„Problem je taj što mi nismo naučeni na pedere. To su nove norme i pravila. Ja ne znam kako bih reagirao da me napadne peder, a to će postati normalnom pojavom. Ako im mi to dozvolimo, oni će nas napadati i tko zna kako će to završiti.“

„Hoćeš reći da će uskoro i mene neki peder napasti?“

„Možda u Zagrebu, to je mjesto pederluka, ovdje kod nas neće.“

„Ja ni ne idem u Zagreb.“

„Kažu da je Islandčanin Paul Oskar bio prvi deklarirani homoseksualni natjecatelj Eurosonga, a zatim je to bila Dana – transrodna pobjednica. Nakon toga je bio peder Johnny Logan, a nakon njega Srpkinja Marija Šerifović.“

„Dosta o tim ljudima! Ne želim to slušati! Ne želim ja nikoga brutalno vrijeđati, ne želim ja ništa znati o pederima, ali ne volim kada mi ulicama paradiraju pederi, transeksualci i lezbijke.“

„Ja idem u Zagreb 10. lipnja, a tada se održava Zagreb Pride. Ne mogu ja to više trpjeti. Ne podnosim ja pederluk. Ne podnosim ja zastavu duginih boja i trans zastavu. Ja sam ipak homofob, bifob, interfob i transfob i osjećam strah da će me napasti pederi i nasilno me poseksati. Osjećam prema njima strah, averziju, predrasude i mržnju. Takvi su bili i Srbi, njima je to u krvi. Njima ništa nije sveto. To su valjda moje traume iz prošlosti.“

„Izgleda da se u tebi odražavaju ratne uspomene. To iz tebe progovara tvoj PTSP. Moraš se liječiti.“

„Ne idem ja kod naših nadriliječnika. Kad zatvorim oči ja sanjam da me zarobljavaju Srbi, a oni nemaju milosti ni prema kome. Oni obavljaju svoje zločine. Oni siluju kako žene, tako i muškarce. Oni obavljaju svoje bludne radnje, oni seksualno opće i penetriraju drškom od metle. Oni znaju da je silovanje sramota za žrtvu, time je žrtva okaljana, isprljana i nedostojna poštovanja. Stoga je moj život uništen. Osjećam stalne i trajne traume. Jer oni obavljaju nada mnogom svoje fizičke i psihičke torture, oni me vode u svoje logore i od mene traže da ih oralno zadovoljim. To je u skladu s njihovim svetosavljem i njihovom tradicijom. Nema kod njih ljubavi prema Bogu i prema čovjeku. Nema za njih oprostaja ni za Boga, a ni za čovjeka. Stoga oni ubijaju, uništavaju i siluju muško i žensko. To je najgori primjer ljudske bestijalnosti, a meni ostaju trajni psiho – socijalni tabui.“

„Tebi je stvarno uništen osobni i socijalni identitet. Ti moraš nešto poduzeti.“

„Poduzet ću nešto.“

Pa ću se ja tako kao homofob pretvarati da sam peder i ići na paradu ponosa u Zagreb. Moram razriješiti taj slučaj homoseksualnosti, te strahove od silovanja i zlostavljanja. Jer ja nisam kršćanski homofobni zlostavljač ili jesam? Jer moj socijalistički i vjerski odgoj nije tolerantan prema homoseksualcima ili je? Možda za mene taj Zagreb Pride bude Sodoma i Gomora, možda ću i ja nekom pederu govoriti:

„Ne lijegaj s muškarcem kako se liježe sa ženom! To je grijeh i grozota. Heteroseksualnost je bolja i moralnija od pederstva, lezbijstva i biseksualizma. Nisam ja neinformiran, ali sve mi je to degutantno i ne mogu protiv sebe. Stoga nisam paranoik, stoga nisam freak i ne razumijem Generaciju Z.“

POGLAVLJE 11

Dao sam si u zadatak istražiti razne utjecaje koji su me doveli u ovo nepodnošljivo stanje da izrazito i strasno mrzim homoseksualce i Srbe. Stoga sam bio u svetoj misiji potentnog alfa muškaka, pa sam uzimao slike golih žena i zaključio: naravno one me uzbuđuju. Stoga sam uzimao slike golih muškaraca, ali oni me ne uzbuđuju. Oni u meni izazivaju gađenje i strah jer bojim se ja muških moćnih oružja. Bojim se ja da me netko od tih pедера ne kresne ili ne naguzi u nekom haustoru. Stoga ja ne sumnjam u svoju osobnu seksualnost, jer ja sam pravo muško, alfa mužjak i mačo muškarac. Ne razmišljam ja pogrešno, ne interpretiram ja činjenice pogrešno i fiziološki sam ja zdrav. Jer volim žene, jer me one uzbuđuju, jer me ne napadaju pederi i nemam homoseksualni opsesivno – kompulzivni poremećaj, ili anksiozni poremećaj, ma što to bilo i ma što to značilo. Moj mozak funkcionira drugačije, tradicionalno i kršćanski. I iako sam imao mnoštvo neprijatnih iskustava sa ženama, ja pojedine žene volim i držim do njih, pa sam tako u svetoj misiji mačo muškarca, a sa pederima osjećam gađenje, neprijatnost i nelagodu.

Stoga vičem:

„Srbe na vrbe, u duši Bosna, u glavi fosna, smrt pederima!“

Jer ja se smatram normalnim muškarcem, za razliku od onih nenormalnih. I ne znam je li na to utjecalo moje djetinjstvo, ratne okolnosti ili pobjeda Švicarca Nema na Euroviziji? Jer doživljavao sam ja traume s gorkim mlijekom moje majke, doživljavao sam ja ratne traume sa Srbima i bojao sam se ja njihovog zarobljavanja, ali najveća moja trauma u posljednje vrijeme je svakako pobjeda Švicarca Nema na posljednjoj Euroviziji. I to je valjda pokretač ili prekretnica u mom životu, a za prekretnicu kažu da je odlučan trenutak kada se događaji počinju razvijati drugačije od onog što smo željeli ili nismo željeli. Ustvari, dugo sam ja sve to sa homoseksualizmom izbjegavao i potiskivao, dugo sam ja potiskivao

svoj strah da će me neki peder oteti i naguziti u nekom haustoru, ali da se toga bojim, bojim se. Pa tako izbjegavam ikakve intimnosti s muškarcima, pa tako izbjegavam bliskost s njima. Čim naslutim da je netko peder, ja ga izbjegavam i bježim daleko od njega.

Možda je to krivo uvjerenje, ali ja ga se držim kroz cijeli moj nesretni život, nerviram se cijeli moj život i ne mogu ga se osloboditi. Pa sam cijeli moj život u brizi i zabrinutosti. Nemam mudrosti, snage i hrabrosti da išta promijenim, pa sam nekad uspješan, a više puta neuspješan. Pa često nešto odgađam, a psiholozi kažu da to dovodi do opasnih zdravstvenih tegoba, do pojave hemoroida, tvrde stolice, začepjenosti crijeva, visokg tlaka, visokog šećera ili nečeg goreg. A ja se jednostavno sramim svojih potisnutih osjećaja, pa se sudržavam onog što mi moja priroda nalaže. I nikako ne mogu homoseksualcima oprostiti za to stanje, za to što sam okrznut time svime i što osjećam strah od silovanja. Jer moja prošlost se zrcali u sadašnjosti i ne znam tko je tomu kriv. Pa bih to morao svakako osvijestiti, pa bih se morao vratiti u moju prošlost da to bolje shvatim i da to riješim. Jer ja živim u patrijarhalnoj sredini, gdje je pederluk sramota, a peder je s time okaljan, isprljan i nedostojan poštovanja. Stoga ja nikome ne mogu ni reći da s tim imam problem ili probleme. Stoga nikome ne mogu reći da me to zlostavlja i vrijeđa, da mi to stvara traume.

Inače, ja to teško podnosim i imam želju uletjeti među homoseksualce i nekoga izudarati. To je posljedica mog PTSP – a, a kažu da se to zalijepi na DNK i gene, pa se nema osjećaja krivnje i osjećaja grižnje savjesti. Jer dokazano je da se ratne traume, ako se ne liječe, prenose do trećeg koljena, a do tada su noćne more i košmari za one koji su ih preživjeli. Inače ja želim imati normalan karakter i osobnost, ne želim ništa potiskivati, i ne želim ništa imati s homoseksualcima. Jer i među njima ima žderača muškaraca, razvedenih i ucviljenih. A mene muče rane, podsvijest i potisnute transgeneracijske traume od njih. Od toga mi je narušeno zdravlje, zbog toga sam talac svojih trauma, zbog toga bolno živim, ljut sam,

agresivan i disfunkcionalan sam i nikako da se pomirim sa svojom prošlošću i kažem: bit će bolje. I naravno da se opirem ići na svoja najbolnija mjesta i naravno da ne mogu podnijeti ta moja najbolnija mjesta. Jer nisam naučio odvojiti zbilju, traume i snove. To me muči, to me traumatizira i s tim ću umrijeti.

Ali najveća trauma mi je pobjeda Švicarske na Euroviziji, najveća trauma mi je pobjeda njihovog pjevača Nema, nekakve nebinarne osobe, nekakve transrodne i rodno nenormativne osobe, nekakvog Antikrista, nekakve osobe koja ne zna je li muško ili je žensko. Pa me ta osoba može tužiti za govor mržnje, da sam mu ili joj povrijedio čast, ugled i dostojanstvo. A ja volim reći popu pop, bobu bob i homofobu homofob. Volim reći da je samo mrtav peder, dobar peder. Volim zaštititi naše tradicije i patrijarhat. Stoga ću to reći pederima, transrodnima i lezbijkama bez ili sa verbalnim nasiljem na Zagrebačkoj povorci ponosa koja se uspješno, manje uspješno ili neuspješno održava od 2002. godine. Tom prilikom je jedan od sudionika rekao:

„Od danas više nema povratka u tišinu, od dana prestajemo biti nevidljivi. Uzdignute glave koračali smo svjesni svog ljudskog dostojanstva i građanskih prava. Više nikada nećemo biti vreće za izživljavanje i klauni za ismijavanje.“

Ali ja sam i dalje protiv homoseksualizma i homoseksualaca, te kulture i te filozofije. Kad bi mi se neki peder uporno nabacivao, ne znam što bi s njim. Morao bi mu brutalno, verbalno i neverbalno uzvratiti. Stoga, se ne želim prepustiti stihiji, želim imati nekakvu strategiju i koncepciju, pa sam u fazi planiranja svog šokantnog napada na homoseksualce. Prvo ću ih uočiti, razdvojiti i dozvati u neki haustor, a onda ću nemilosrdno navaliti, nekoga ću pritisnuti o zid i obračunati sa njime, jer vladat će opći kaos i nitko ništa neće primijetiti. A mene homoseksualci dovode do ludila i bacaju u očaj. Jer bojim se da me neki od njih ne naguzi u nekom haustoru, pa čuvam svoje intimno mjesto. Stoga kad sam ja navalio na jednog

homoseksualca, biseksualca ili transrodnu osobu, svi su se razbježali, kud koji mili moji. A ja sam otkrio da pored homoseksualaca postoje i transrodne osobe, naoko liče na žene, ali umjesto vagine imaju penis i ti mi se čine najopasnijima, ti bi me vjerojatno odmah naguzili. Stoga sam ja dodatno nasilan i ogorčen. Stoga se ja bojim verbalnog, fizičkog i seksualnog nasilja, stoga sam i ja nasilan.

I bojim se da će to pedersko paradiranje i pojavljivanje u povorci ponosa kod mene izazvati nekakvu ekstremnu i nedoličnu reakciju, pa ću i ja verbalno, neverbalno i fizički zlostavljati neistomišljenike, jer i ja sam pod utjecajem pobjede Domovinskog pokreta, njihove ideologije, njihove mržnje prema manjinama i ustašluka. Pa će sve to biti nekakvo proročanstvo zla i nevolje. Pa će kod mene to izazvati akciju ili reakciju, jer kroz naše medije se širi netrpeljivost i mržnja, jer Andreja Plenkovića proglašavaju korumpiranim komunističkim gojencem, ma što to bilo i ma što značilo. Dotle Peđi Grbinu najavljuju glogov kolac kao zombiju i vampiru i metak u čelo. Jer naš sustav nema rješenja ni za što. Sve je kod nas dozvoljeno i dopušteno ili ništa nije dozvoljeno i dopušteno. Pa nema rješenje ni za transrodne i nebinarne osobe, a ovi ne znaju jesu li muško ili žensko. Imaju muške spolne organe na tijelu žene ili imaju ženske spolne organe na tijelu muškarca. A ja se uvijek uplašim kad vidim takve osobe i nekontrolirano se ponašam. Jedna transrodna osoba kaže:

„Nemam dečka, ja sam im fetiš.“

A ja ne znam što to znači toj osobi jer ja se osjećam kao žrtva homoseksualizma i transrodnosti koji je u porastu i stalno raste. Za mene je to veliki nered, krš i lom. Želim se stoga uravnotežiti. Dosta mi je terora homoseksualaca i transrodnih osoba, izgleda da ja imam hajdučki, balkanski ili dinarski gen, izgleda da ja imam dubinski strah od promjena, a tim ljudima sve smeta. Pa sam mjesecima izbjegavao rute kretanja homoseksualaca, pa sam izbjegavao mjesta gdje oni

obitavaju, da bih odlučio: obračunat ću se s njima jednom za svagda. To je moj motiv napada na homoseksualca ili transrodnu osobu. Možda je to nekom nejasno i nerazumljivo, ali meni nije. Ne mogu si pomoći, nešto je jače od mene.

Jer ne slažem se ja ni sa HDZ – om, i njihovom politikom, ne slažem se ja ni sa Domovinskim pokretom, ne slažem se ja ni sa SDP – om, s Možemo, ali ni sa Mostom. Ali da sam poprimio ekstremističke stavove, jesam. Da imam svoje neistomišljenike, imam. Mrzim homoseksualce, biseksualce i transrodne osobe i vičem:

„Ubi, ubi pedera.“

Pa prijetim i optužujem Srbe i Rome da zlouporabe socijalnu zaštitu i donacije naše glupe vlade, pa ih pokušavam ubiti s predumišljajem ili im se na bilo koji drugi način osvetiti. Jer ja sam sirotinja i Bogu teška. Dobivam 400 eura mirovine, a režije i troškovi za lijekove mi iznose 200 eura. I kažem: dobro da sam prodao djedovinu, očevinu i apartman na moru, pa ne oskudijevam, pa nisam sirotinja i Bogu teška. Ali da planiram svoj šokantan napad na pedere, planiram. I ne mora mi nitko dolijevati ulje na vatru, ja je sam dolijevam.

Stoga razbuktavam stare sukobe i osvete. Želim trenirati i dovesti se u formu. Pa rado ili nerado idem u belišćanski borilački klub „Baraber“ ili Sambo MMA. Jer ja sam svojevremeno bio kick boxing borac Hans iz Njemačke. Pa obnavljam stara znanja i vježbam Gako Cuki, Tobi Komi Cuki, Ura Cuki ili Uraken, pa sam nakon svega vježbao Mae Geri, Kakato Geri, Mavaši Geri, Uširo Geri i Mavaši Cuki, a to sam naučio iz filmova „Bande New Yorka“ i iz filma „Đungla na asfaltu“. Jer ne želim da me neki homoseksualac prvo drogira, pipka i štipa, pa onda seksualno i fizički zlostavlja i napastuje, da me naguzi u nekom haustoru, da se seksualno nedolično ponaša prema meni, a nakon toga govori da su sve to bile moje lažne optužbe, da se to nije dogodilo i da izmišljam. Jer za mene je to nasilje prvog reda, jer ja ne podnosim tu atmosferu linča

i nasilja, jer ja sam neistomišljenik homoseksualizmu, biseksualizmu i transrodnosti. Jer ja to ne podržavam.

Stoga se bojim da će mi na zagrebačkoj povorci ponosa neki homoseksualac, nakon što bude kukao i protestirao, nakon što bude govorio o svom ugnjetavanju i što bude tražio dodatna ljudska prava, nakon što nas bude dodatno iziritirao kao kurva o poštenju, reći:

„Braćo pederi, sestre lezbe! Bog je uz nas! Bog nas voli! Došlo je naših pet minuta. Imamo povorku ponosa. Više nikome nismo neprijatelji, nakaze i čudovišta. Naš pokret je dozvoljen. Sada smo mi na vlasti, imamo pobjednika na Euroviziji, a u Hrvatskoj imamo i ministra u vladi.“

„Tko to vi?“

„Mi homoseksualci.“

„Ja vas i dalje mrzim, vi ste za mene Antikristi i govorim da je peder svaka pizda u muškom obliku, da je peder karakterna pizda. Stoga neumorno govorim: dolje perverznciaci. Dolje oni nastrani! Dolje životinje! Dolje glupi i ćoravi ljudi. Dolje gay političari! Dosta nam je običnih političara, a sada su se počeli pojavljivati i pakosni gay političari.“

Međutim, čega se ja u svemu tome najviše plašim? Naime, pederi su najveći prijenosnici spolnih bolesti. Homoseksualci znaju imati: HIV, AIDS, SIDU, sifilis, majmunske boginje, klamidijске infekcije, upalne bolesti unutrašnjih organa, picajzle, spolne zaraze, triper, gonoreju, hepatitis B ili hepatitis C. Od svega toga najnevinije, ali najneugodnije su picajzle. Stručnjaci kažu da trećina ili čak polovina testiranih homoseksualaca ima neku spolnu bolest, najčešće HIV, da je to na nivou epidemije. Najgore je sa onima koji te bolesti dugo imaju, a te bolesti nisu bezazlene. Pa je tako za neke prekasno da se liječe, pa su neki homoseksualci beznadežno i bespovratno bolesni.

Pogotovo ako su uz sve to i narkomani i koriste zaražene igle i štrcaljke. Jer zaražene igle i štrcaljke su veliki prijenosnici spolnih bolesti. Pogotovo ako homoseksualce žari i svrbi genitalno ili analno područje, pogotovo ako ih nešto boli tijekom spolnog odnosa. Stoga se ja suzdržavam seksati ili voditi ljubav s onima koji imaju spolne bolesti, stoga se ja suzdržavam imati seks sa ženama koje imaju picajzle.

Stoga se ja bojim homoseksualaca koji imaju HIV ili AIDS. Jer za HIV kažu da je to virus humane imunodeficijencije, ma što to bilo i ma što to značilo. HIV – 1 odgovoran je za pandemiju, HIV – 2 za područje zapadne Afrike, a i jedan i drugi napadaju bijela krvna zrnca i slabe nam imunitet. Dotle, je AIDS sindrom stečene imunodeficijencije, ma što to bilo i ma što to značilo. Ali da je to smrtonosna i neizlječiva bolest, jeste smrtonosna je i neizlječiva. Najbolje je testirati se, pa ako si pozitivan, kud koji, mili moji. Oprosti se od ovog svijeta i dragog Boga. I zato ja bježim od homoseksualaca, zato ja bježim od spolno bolesnih. I zato bih ja radije pobjegao od njih, nego se susretao s njima. Jer njihova krv je opasna, njihove izlučevine su opasne, njihove šmrklje, sline, žvale i balanci su opasni. Pa se ja moram čuvati da ne dođem u optičaj s tim štetnim i opasnim, pederskim materijama. Sve je to dio nekakve zloćudne bolesti kojoj se ne znaju uzroci, ali se znaju posljedice. Pa je to moj obrambeni mehanizam. Jer ne kaže li se: bolje spriječiti, nego liječiti. Jer ne mogu ja prihvatiti taj naš iritantni moral. Pa sam takav, kakav jesam. Nisam čudovište, ali nisam ni daleko od toga,

POGLAVLJE 12

Ne znam da li je sva ta mržnja prema homoseksualcima i homoseksualizmu proistekla iz tog našeg toksičnog patrijarhata, iz krivih patrijarhalnih vrijednosti, da li je to uzrok ili posljedica? Nešto je nastalo iz krivih vrijednosti, netko nam je rekao da trebamo uništiti društveno vlasništvo i sve privatizirati, ali nam taj nije rekao da sve moramo prečiti u nečije privatne džepove. Valjda smo se od tada promijenili na gore. A mi znamo da nešto ne valja, i ne valja. Mi sada znamo da to ne valja, jer takvi su preuzimali tvrtke od 5. 000 zaposlenika, da bi te tvrtke postajale sa 100 zaposlenika i na kraju i takve propadale. Umjesto da smo stvorili bolje mjesto za život, mi smo stvorili gore i loše mjesto za život. I uz to loše mjesto za život, stvorili smo i razne devijantne pojave, norme koje su nekome normalne, a nama su neprihvatljive i koje mi ne poštujemo.

No, mene muči to što ne nalazim na raspoložene žene za seks. Jednostavno u toj našoj bijedi i siromaštvu nestalo je spolne želje, intimnosti, strasti i seksa, a to mene održava na životu. Od kad je nastupila ta pljačkaška pretvorba i nakaradna privatizacija svakim danom u svakom pogledu smo sve više umorni, neraspoloženi za seks, pretrpani obvezama oko financija i stalno smo pod nekim pritiskom. Nikako da razbuktamo svoju seksualnu želju. Nema više žena koje koketiraju, koje nas zavode, koje nas uzbuđuju, koje u nama izazivaju strast. Svi su nekakvi umorni i iscrpljeni. Ja pogledam neki pornografski film i očekujem da ću nekoga sresti za seks, ali ništa se ne događa, pa se razočaram, Pa tako moje ponašanje odstupa od očekivanoga i postaje društveno neprihvatljivo. Pa bi mi trebali snositi sankcije, ali mi te sankcije ne prihvaćamo. Ja sam tako svojevremeno skrivio prometnu nesreću, ali nikako nisam prihvatio krivnju. Naime, izlazio sam na glavnu cestu s poljskog puta i nije bilo obilježeno gdje se moram zaustaviti. Stoga me je iz suprotnog smjera pokupio jedan koji je nepažljivo pretjecao vozilo.

Svi su tvrdili da sam ja kriv za tu prometnu nesreću. Tvrdili su to i policija, suci i vozači, a ja se nisam s tim slagao. Ja sam zahtijevao da se krivnja podijeli, da svatko odgovara za prouzročenu štetu. Nisam se slagao s mojom krivnjom i kaznom od dvije godine strogog zatvora, to bi uništilo moj život. Nisam se osjećao krivim i odgovornim za bilo što, pa i za svoj prijestup. Jer nisam sklon devijantnom i konfliktnom ponašanju. Pa sam tražio političku zaštitu, pa sam je našao i dobio. Krivnja se podijelila i ja nisam dobio kaznu od dvije godine strogog zatvora. Tako se pravda kod nas odvija, a ja ni dan danas ne osjećam grižnju savjesti zbog toga. Ja i danas smatram da je taj vozač koji je pretjecao vozilo kriv, koliko i ja. To je valjda pravda na moj način. Ali to se odrazilo na moje zdravlje, dobio sam šećer, smršavio sam 20 do 30 kilograma, muku mučim s visokim tlakom i dobio sam još mnoštvo vidljivih i nevidljivih bolesti. Stoga, kad sam odlučio da ću ići u Zagreb na povorku ponosa, da ću tamo sresti homoseksualca, bojao sam se susreta s njim, bojao sam se šoka koji može utjecati na mene.

Jer ne bojim se ja pedera koji te jebu u zdrav mozak, ja se bojim onih normalnih pedera koji su neugodni, koji su živčani i koji se uzbuđuju i imaju erekciju na lokalnog mesara, automehaničara ili stolara. Bojim se njih jer su njihov čmar, njihovi testisi i njihova prostata bolesni. Jer oni ne idu na preventivne, redovite i neredovite kontrole karcinoma prostate ili karcinoma testisa, redovito ne idu na dijagnosticanje malignih bolesti. Uz sve to su i erektilno disfunkcionalni jer ne mogu ni svi pederi imati erekciju na lokalnog mesara, lokalnog pekara, lokalnog automehaničara ili lokalnog stolara. Osim toga i pederi imaju veliki otpor prema pregledima. Ne žele ni oni pravovremeno i pravovaljano liječenje. A ja naravno, da s njim ne bih išao na seks festival, za mene to ne bi bilo ništa prljavo i kontroveržno, ali naravno da to ne bih učinio jer se brinem za svoju bulju i svoj šupak. Briga mene bi li mi on pokazivao svoje spolovilo ili ne bi. Ja bih najradije išao sa svojom bivšom ženom, pogotovo što sam čuo da je to svingerski seks festival i da se tamo može zamijeniti svoju ženu za neku drugu ženu. S tom ženom bih doživio promjenu,

s njom bih doživio iskru u seksualnom životu, s njom bih doživio leptiriće, s njom bih doživio seksualnu zabavu. Jer seks festival je i za egzibicioniste, za razne psihopate i kompleksaše, za one koji vole izlagati svoje genitalije i koje to uzbuđuje. Naravno da ja ništa ne bih izlagao, ja bih svoje spolovilo funkcionalno koristio.

Stoga sam se sjetio nečeg iz mog djetinjstva, kad sam išao u 7 ili 8 razred, a moj prijatelj Knjak je rekao:

„N.N. je dobila prvu mjesečnicu.“

„Što ti je to?“

„Ne znam, ali ne može raditi tjelesni.“

„Je li to nešto dobro ili zlo?“

„Ne znam.“

Stoga sam ja otišao k jednom mom starijem rođaku, pa ga pitam:

„Znaš li ti što je prva mjesečnica?“

„To je period kada djevojčica postaje žena.“

Ne znam zašto, ali od tada ja više nisam imao ništa sa tom djevojčicom ili ženom N.N. I ja sam pomalo čudan.

Takav sam bio iz znanja ili iz neznanja. A sada je pred mene došao taj moj nerješiv problem homoseksualizma. I bilo me je briga za zaštitu prava homoseksualaca, za zaštitu općih i ljudskih prava, za zaštitu bilo kakvih žrtava. Bilo me je briga što naše institucije ne funkcioniraju, bilo me je briga što okolina zlostavlja homoseksualce. Bilo me je briga za generaciju Z i gen Z. Bilo me je briga za NPC ili za non playable character. Briga me je bila za one koji više preferiraju

vizualni svijet od onog stvarnog. Briga mene što je nešto više štetno, nego korisno. Briga mene što je netko više radikaln i ekstremn. Ja želim svijet gdje je muškarac dominantan hranitelj obitelji, a žena okrenuta čuvanju kuće i odgoju djece. Ja sam odgojen kao strogi konzervativac i tradicionalista, takvog me je majka rodila i takav sam i dalje.

Valjda je taj homoseksualac kojeg sam sreo, htio govoriti o svojim ljubavnim jadima jer i homoseksualci imaju ljubavne jade. Valjda mi je htio izreći svoju pedersku promidžbu i promociju. Valjda mi je htio reći da je od tog života doživio nervni slom, da živi kao hipi. No, ni sa time nije sve na čisto, meni je to jednostavno nerazumljivo, ali mene briga za to. Stoga kažu da naš ministar gospodarstva Habijan promovira gay pokret više nego naše gospodarstvo. To mu je valjda važnije, ja uopće ne znam što je u ovoj državi komu važno, ali tko sam ja da o nekome sudim i da imam mišljenje o svemu tome. Stoga neću ja uzeti zdravo za gotovo kada ovaj kaže da je sretno slobodan, da je ili nije zaljubljen u drugog muškarca ili u drugu osobu, ali to što je to što jeste radit će jače i bolje, u inat svima i svakome. Stoga ja kažem: briga mene i za one koji promoviraju tradicionalne vrijednosti, konzervativni nauk i stavove Katoličke crkve i za one koji promoviraju svoj homoseksualizam i normalnost homoseksualnosti. Ja znam tko sam i što sam i jednostavno se ne mijenjam. Nisam ja ni lud, nije mene pamet ostavila, pa nisam ni sumanut.

A onaj je homoseksualac u nedostatku argumenata i istinitih činjenica počeo mahati jugoslavensku zastavu s crvenom zvijezdom. Kažem mu:

„Makni to od mene debilu jedan. Ne maši mi tom neprijateljskom zastavom. Ja sam se protiv toga borio. Zar nije s tom zastavom uništavan Vukovar? Zar nisu i tebe pod tom zastavom zatvarali u ondašnjoj državi?“

„Bila su to ondašnja olovna socijalistička vremena. Bilo je to vrijeme raznih nesloboda. Vladale su onda razne zabrane i za sve su te kažnjavali. Nisu se poštivala ljudska prava i vjerske slobode.“

„I ti sada mašeš sa tom zaboravljenom zastavom?“

„Mašem.“

„Ali zašto? Ti nas time provociraš.“

Nemajući nikakve argumente taj homoseksualac skida svoje hlače, skida svoj triko duginih boja, okreće se prema meni i pokazuje mi svoje malo spolovilo, svoju ružnu guzicu, svoj analni otvor, svoje prljave gaće i svoj anus. A kako je iz obližnjeg razglasa treštala jaka glazba, počeo je i on tverkati i vrtjeti svojom stražnjicom. Meni je sve to bilo grozno i neočekivano, suludo, ali i neugodno. Pa kažem:

„Imaš malog, njime ne možeš zadovoljiti ženu, pa si zato peder.“

„To je blaćenje neistomišljenika. To je govor mržnje i poziv na mržnju. Klevećeš me, pa ću te tužiti.“

„Dakle, naletio si na duboku i široku vaginu, naletio si na ženu – slonicu. Htio si malu, plitku i usku vaginu, a dobio si veliku, duboku i široku vaginu, pa si se razočarao u ženski svijet. Još ako ti se ta žena smijala i podrugivala, onda se ne čudim što si postao peder.“

„Antički kipovi imaju male penise. U starim vremenima velike genitalije su bile ružne. U starim vremenima ljudi su bili intelektualci koji drže svoje nagone pod kontrolom, zato su antički kipovi imali male penise.“

„Brige naše žene za antički intelektualizam. One ne žele biti prazne, žele biti ispunjene, žele osjetiti grebanje, peckanje i probijanje, žele punu vaginu. Ti mora da si naletio na ženu kojoj je dubina vagine 20

centimetara, a tvojih 10 centimetara se tamo izgubilo. Odmah si se razočarao i postao peder.“

„Ne želim pričati o tome.“

„Ako nisi bio kompatibilan s tom ženom, mogao si potražiti drugu.“

„Druga je imala još dublju vaginu.“

„Stvarno nisi imao sreće.“

Gotovo da sam počeo suosjećati s tim homoseksualcem. Gotovo da sam ga počinjao tješiti i govoriti mu:

„Nisi ti kriv. Priroda te nije obdarila pravim oružjem, pa si ti nefunkcionalan za život. Uz to, naletio si na žene – slonice. Nisi se s njima usrećio, a nisi ni njih usrećio, pa si postao nesretan i frustriran. Trebao si tražiti standardne ili vanstandardne mjere ženske vagine. Trebao si tražiti vagine dubine 7 centimetara.“

Nakon toga, ja zašutim, jer kako je kod nas nastupila glasnost, više se tako ne priča. To je odjednom postalo neprihvatljivo i primitivno. Nigdje ti ne možeš iznijeti svoje intimne probleme, jer to vrijeđa i kleveće katolike, jer to vrijeđa i kleveće svećenike, biskupe i nadbiskupe. Jer se time ne poštuje ljudsko dostojanstvo, ljudska prava i temeljne slobode.

A ja ne znam zašto si je taj peder umislio da je on nekakav apostol, nekakav Bog, takva je sudbina nas na Balkanu, mi si umislimo da smo nešto vrjednije, nego što jesmo, pa nas snađu nedaće. Nije se on htio toga riješiti. Sjetio se Jugoslavije, da je onda bilo normalno izudarati i tući pedere. Pogotovo ako su oni nekoga ili nešto izazivali. Mi smo tada valjda bili pristalice Che Guevare i njegovog ponosnog ubijanja Boga u pedereima. Mi bi tada uzimali zakon u svoje ruke, pa udri po pederima. Neka oni znaju gdje im je mjesto i gdje pripadaju.

Neće oni biti aktivisti homoseksualizma. Jer tamo gdje prestaje zakon, gdje počinju dezinformacije, počinje kaos, bezakonje i terorizam, i nečije razočarenje, a ja to ne podržavam. Trebalo bi ponovo uvesti mjesec dana nagradnog odsustva ako bi se pretuklo nekog homoseksualca, kao u ona dobra, stara vremena.

Jer komunistima, su ne znam zašto, homoseksualci bili smrtni neprijatelji. Pa je tako bilo i sa Fidelom Castrom i Che Guevarom. Oni su svoje homoseksualce slali u logore i gulage i govorili: „Nikada nećemo vjerovati da bi homoseksualac mogao utjeloviti uvjete i zahtjeve da bi ga se smatralo pravim revolucionarom, pravim komunističkim militantom. Za nas su pederi kontrarevolucionari.“

Stoga, ako sam ja brutalno nokautirao jednog pедера, to mi po Che Guevari služi na čast. Samo sam primijenio njegove odgojne mjere. No mi smo danas civiliziraniji, pa ja kažem svoju brutalnu poruku tom pederu:

„Marš od mene Sotono, marš od mene gegulo. Marš od mene pederu.“

„Nisam ja nikakvo gegula. Ja sam civiliziran Europljanin.“

„Mi gay aktiviste zovemo gegulama.“

„Jesam gay aktivista, ali nisam gegula. Seksepilan sam, zgodan sam i zavodljiv. Očaravam druge muškarce svojom figurom.“

Možda je on izazovan, zgodan i atraktivan drugim pederima, ali meni nije. Ja ga stoga ne gledam podozrivo, ma što to bilo i ma što to značilo. Ja se ne želim seksati s njime. Meni se okreće želudac kada ga samo pogledam. Stoga bih mu rekao da se obuče. Ali tko sam ja da išta govorim. Sjetio sam se da me je jednom okružilo dvadesetak žena – vještica i nekoliko muškaraca – vragova, da su

oni obavljali svoje stare narodne tradicije i predanja, da su me oni mučili, da su plesali svoj Valpurgin pir, ma što to bilo i ma što to značilo. A značilo je to da su se one veselili mojoj mucu što ništa nisam razumio njihovo praznovjerje ili krivovjerje. Pogotovo nisam razumio njihovo konzumiranje krvi i njihov vampirizam. A ovih pедера se bojim da mi ne čupaju nokte, siluju drškom metle ili svojim malim spolovilima i da mi ne prenesu neku boleštinu.

Kažu da su to Rusi radili ukrajinskim zarobljenicima. Prvo bi nekog brutalno pretukli, a onda bi ga silovali. I kada bi im netko prigovorio Rusi bi im odgovorili:

„To rade i Kinezi svojim Ujgurima.“

Stoga ja kažem mom pederu:

„Za mene si ti nekakav gedža ili gegula – primitivan seljak sa Zlatibora.“

On mi odgovara:

„Nisam primitivan, ja sam sada in, u centru pažnje.“

„Neka ti je onda sve to na diku i čast, samo mene ostavi na miru.“

Više ne želim govoriti o našim genitalijama, o mom ili o pederovom spolovilu. Briga mene hoće li taj peder shvatiti da genitalije predstavljaju porijeklo i radost života. Briga mene je li se on oslobodio prededipovskog i edipovskog kompleksa? Je li se on oslobodio straha od kastracije? Je li on shvatio da su genitalije radost života muškaraca i žena i izobilje života. Da genitalije nisu izvor nesreće u životu. Da žene vole kada ih muškarac popuni, kada one proizvedu svoje sokove, kada one osjete mušku težinu na sebi. Pa se valjda zbog toga po svijetu grade oltari s vaginom i penisom, da su to sveta oružja, a ne nastrana i vulgarna oružja, kako nam

govore naši svećenici. A što smo mi ovdje na Balkanu nesretni i zatucani, tko nam je za to kriv? Pa svećenici su uzrokovali našu nesreću, oni nas krivo uče. Oni nam govore da se moramo suzdržavati, a ne uživati na ovom svijetu. Oni nam govore da ovo nije ravnopravan svijet. Oduvijek je žena neravnopravni sudionik u seksu, ona ne daje inicijativu, oduvijek je žena pod muškom seksualnom dominacijom. Svećenik govori da treba tražiti sveticu, a mi uvijek naletimo na nezasitnu kurvu. Stoga ja kažem tom pederu:

„Zar ti ne kupuješ magazine sa slikama golih žena?“

„Za mene je to besramno.“

„ Onda kupuj gole muškarce.“

„Takvih slika nema.“

„Za mene seks s muškarcima je nešto prljavo i životinjsko.“

„To ti misliš.“

A ja znam da ni sa ženama nije bajno, da je uz žene uvijek prisutna mjesečnica i PMS, doživotni stid, krivnja, sram i poniženje. Da se rijetko koja otkači pa pri seksu zadovoljno hihoće, hropće i vrišti.

A ja više nemam namjeru liječiti i izliječiti tog pедера. Nemam namjeru mu stvarati dodatne traume. Nemam vremena za njega. Briga mene za njegove stečene rane iz djetinjstva, briga mene za njegove probleme s gigantskom vaginom. Ja sam mu naveo neke od argumenata protiv homoseksualizma i ako mu to nije dovoljno, onda ne znam, što mu je dovoljno. Pa sam mu tako rekao da je homoseksualnost odvratna, da čmar služi za kakanje, a ne za seksanje. Da to nije normalno, a normalan je svatko tko ima koeficijent inteligencije između 70 i 130, i da je normalan odnos između muškarca i žene. Da su oni krivi ako ih netko napadne, jer

kod nekih od nas je još uvijek izražen relikv iz socijalističke prošlosti kada se smjelo tući pedere. Da smo mi osjetljivi što se toga tiče. A ovi današnji pederi paradiraju i izazivaju. Stoga, briga mene za njegovu homoseksualnost, briga mene hoće li se on liječiti ili neće. Ako to njegovim roditeljima odgovara, ako to odgovara njihovoj okolini, ako oni prihvaćaju tu seksualnu orijentaciju, onda ću to valjda i ja prihvatiti.

Taj peder uz sve ostalo ima i neugodnu ćud, a ja mu nemam namjeru dovesti prostitutku da ga ona nešto uči i nauči. Pitam se: što ako i ona ima veliku i duboku vaginu? Znam da prostitutke znaju odglumiti sladostrašće, ali što ako ova prostitutka to neće? Gdje bih ja i taj peder onda došli? Taj bi peder doživio živčani slom. Jer ja nisam kriv što taj peder ima strah od žena, što se on boji dubokih i širokih vagina. Što se on boji poniženja i podsmijeha od strane žena, ako one vide i osjete njegove male genitalije. Ima svakakvih žena, pa ima i onih koje bi ga nezadovoljne odmah kastrirale. Koje bi odmah, iz nekakvog protesta, odsjekle njegove male genitalije i rekly:

„Nisi nizašto. Žali Bože takvog muškarca. Nisam ni osjetila to što imaš.“

Stoga je taj peder nije rekao da je ona njegova boginja i radije je prihvatio i elektrošokove, kao u filmu: „Let iznad kukavičjeg gnijezda“, jer nije mogao prihvatiti da ga netko bezrazložno mrzi. Nije mogao više slušati:

„Ubij Srbina! Ubij pedera!“

Briga mene što on ima neugodna iskustva iz ranog djetinjstva. Što je to oblikovalo tu njegovu pedersku osobnost. Što mu u djetinjstvu nisu govorili da je lijep i pametan, nego smotan i spor. Što je netko nad njim liječio svoje frustracije. Što ga je netko kritizirao i rugao mu se. Što nitko nije isticao njegove vrline, nego mane i nedostatke. Što je on naletio na žene s velikim i dubokim vaginama. I to mu je

utjecalo na ljubavni život, pa je on izbjegavao žene, pa je on sabotirao svoj ljubavni život. A ja se pitam je li na to više utjecali biološki faktori, kao što su geni, kromosomi i hormoni ili su više utjecali socijalni faktori, odgoj, životna sredina, roditelji, škola, braća ili sestre. Uz to se on je doživio neugodnu i frustrirajuću pojavu, on se izgubio u bespućima velike vagine i ima sindrom izgubljenog penisa. Ja mu po nosu i stopalima mogu reći da ima malo spolovilo. Da ima XS i S spolovilo, a mi ostali imamo M i L spolovilo, za razliku od onih koji imaju XXL spolovilo. Jer ima žena koje kažu da veličina nije bitna, ali ima i žena koje kažu da je veličina bitna. Jer ima žena koje kažu da ništa nisu osjetile, a ima ih koje kažu da su nešto osjetile. Ima žena koje ispod guze stavljaju nekoliko jastuka i dižu noge visoko na partnerova ramena, pa tako doživljavaju svoje vrhunce..

Stoga, ako ni to taj peder ne može, ako ima problema sa psihičkim i mentalnim zdravljem, ako nije teoretičar zavjere, ufolog ili lovac na paranormalno, ako nije vjernik, nevjernik ili praznovjerman, možda je bolje da je postao peder jer inače bi završio u umobolnici. Ako njemu odgovara to stanje, ako njemu odgovara smisao ili besmisao svega toga, onda neka bude tako. Ako on nije kapetan Ahab i ako on ne traži i ne istražuje svog Moby Dicka, onda neka bude tako kako jeste. Jer mogao je pročitati knjigu „Vodič za ubojstvo žena sa dubokom i velikom vaginom“, pa se svašta iz toga moglo izroditi. Jer to nije ništa paranormalno, sve je to normalno u današnje vrijeme. Stoga, ja ne razumijem jednog mog prijatelja kada kaže:

„Ja nemam Internet. Meni on ne treba.“

„Ali Internet je dio naše civilizacije. Njime se služi 99 % stanovništva. Svojevrsno barbarstvo je nemati ga.“

„Meni Internet ne treba.“

„Ne znam zašto ti meni zamjeraš Internet i pisanje knjiga?“

„Ne znam. Ti ne voliš J.R.R. Tolkiena i njegovog „Gospodara prstenova“. To je načitanija knjiga u Velikoj Britaniji.“

„Meni su strani hobiti, vilenjaci, patuljci i gospodari tame. Niti sam vjernik, a nisam ni praznovjeran. Jednostavno mi to nije leglo.“

„Meni nije legao Internet.“

„Sto ljudi, sto čudi. Meni također nije sjela Ann Oakley i njena rodna teorija. Radije bih na Tinderu pitao žene jesu li za seks?“

„Na Tinderu su žene slobodnije i otvorenije, rezultat bi te mogao iznenaditi.“

„Bitno je da jedna žena pristane. Da ne moram čitati Kostu Nikolića i njegovu priču o Krajini. Naime, autora ne zanima ideologija toga svega, njega zanimaju činjenice, a činjenice svatko tumači na svoj način.“

„To i mene brine.“

„Nikad mira na ovim prostorima.“

Nekome iz moje generacije ne odgovara Internet, neka mu to. Onda ću ja i dalje biti homofob, neću biti homoseksualac ili transvestit, neću voljeti homoseksualce ili transvestite. Jer u ovom jadu, bijedi, čemeru, čamotinji i sirotinji, bit ću ono što želim. I borit ću se protiv onog što ne želim. Borit ću se protiv naše bijede, čemera i čamotinje.

POGLAVLJE 13

Nisam bio siguran je li taj peder stvarno skinuo svoje hlače ili mi se to samo učinilo. Nisam ni shvatio da li je taj peder ratoborni ili miroljubivi gay aktivista. Za mene je to njegovo ponašanje neprimjereno ponašanje, za mene je to komplicirano, pa me je to razljutilo i razbjesnilo. Briga mene za njegovu sklonost istom spolu, briga mene za njegove gene i da li je to zapisano u njegovim genima, ja jednostavno ne želim ništa imati s tim, pogotovo stoga što se odustalo od terapija preobraćenja. Uz to sam bio ljut na svoju socijalnu i duševnu bijedu, oskudicu i nemanje osnovnih materijalnih preduvjeta za dostojanstven život i na svoje siromaštvo. Stoga baš me brige za temeljne moralne vrijednosti, natovario sam si bijedu za vrat i nikako da se iz toga izvučem. Stalno sam u nevolji i neprilici. Jer ako dobivam 400 eura prijevremene mirovine, a režije su mi 150 eura, lijekovi su mi 50 eura i još plaćam razliku za mamin dom 150 eura, kako da živim s 50 eura na mjesec. I to nikoga nije brige. Stoga moram nešto učiniti, moram nekome dati do znanja, da je to moje stanje neodrživo i neizdrživo.

Moje temeljno pitanje je: počiniti nasilje ili nekog ubiti. Svega drugog mi je dovoljno. Jer ja se osjećam kao Raskoljnikov. To mi je ostalo iz gimnazije. Počinio bih nekakav zločin, da se smirim, ali ne bih nikakvu kaznu. Jer ti političari su nekakvi paraziti, eksploatiraju našu nevolju, koji nas pljačkaju i ne daju nam da normalno živimo. Briga mene za obične i neobične ljude. Bio sam u braku sa ženom, i iz tog braka sam izišao mentalno bolestan. Sada mi se to više ne radi i preferiram slobodnu ljubav i vanbračni seks. Želim biti ono što jesam, a jesam slobodan muškarac. Sve ostalo mi nije zabavno. Sve ostalo je traumatično, sve ostalo nije tradicionalno i konzervativno. Sve ostalo je pakao, umjesto raja. No živim tu gdje živim i ne mogu to prakticirati, pa lutam po svijetu.

Znao sam da nikako ne mogu doći do istaknutih političara koji su krivi za to moje stanje, oni su zaštićeni kao lički medvjedi, pa ako ne

mogu doći do njih, mogu se obračunati s tom nakazom od pedera. On će mi biti nadomjestak za te nezasitne političare. Jer ja se osjećam prevareno, jer osjećam se revoltiranim, obećali su mi bolji život, obećali su mi da ću živjeti kao Švicarac, no, netko mi je ukrao sreću, a zbog toga sam doživio i poniženje, bijedu i siromaštvo. I ne treba meni nikakvo iskupljenje, nikakvi kršćanski svjetonazor, ne treba meni pokora i kazna. Ja sam ipak Machiavellijeva pristalica, po meni cilj opravdava sredstva. Stoga sam valjda krenuo u Zagreb na povorku ponosa i stoga sam krenuo upoznati se sa homoseksualizmom. A za mene je to prijatnija nad prijatnijama, briga mene za opravdanja, briga mene što je taj peder naletio na žene s velikom i dubokom vaginom. Pa i ja sam naletio na Amorantu, ženu slonicu, pa nisam postao homoseksualac.

Stoga sam gurnuo tog pedera od sebe i rekao mu da se obuče. Jer ne misli on da ću ga valjda zadovoljiti u njegov prljavi i dlakavi šupak. Netko to zove šupkologija, ali mene to ne zanima. Mene ne zanima dobrobit njegovog dupeta i šupka. Uz to, bojim se ja i raznih bolesti koje se nalaze u tom šupku. Jer nitko ne postaje šupak što to želi, nego se šupci rađaju takvima, imaju takve gene, pa im je to urođeno. Barem ja tako mislim. Stoga, ja okrenem glavu kada vidim da se životinje njuškaju i ližu oko šupka. To je ipak nekakav životinjski instinkt, to je nekakav pederski instinkt, a ja nemam ništa s tim. Ja se jednostavno zgražavam nad tim. A taj peder kaže:

„Kupio sam osvježivač daha i čmara.“

„To me uopće ne zanima. Možda imaš SIDU?“

„Nemam SIDU, a moj čmar uopće ne smrdi.“

„Možda imaš majmunske boginje? Bježi od mene nesrećo jedna! Ti si crna mačka za mene. Prenijet ćeš mi neku bolestinu: kugu, ebolu, korona virus, mišju groznicu, gubu, španjolsku gripu, HIV, tifus, malariju, koleru, boginje ili crnu smrt. Ne kašlji i ne kiši prema meni!

Nemoj širiti svoje zarazne bakterije i bacile. Uopće ne znaš koliko si bolestan i zarazan. Prenijet ćeš mi neku kataklizmu. Donijet ćeš mi nekakvu nesreću. Ti si atomska bomba za mene. Ti si crni petak, trinaesti.“

To kažem jer moja kognitivna psihologija nije u skladu s mojim uobičajenim svemirom, više je u skladu s tradicionalnim praznovjermom koje nam ukazuje i govori da je homoseksualizam povezan s teškim bolestima i teškim epidemijama. Stoga se ja bojim homoseksualnih znakova, stoga ja tražim razna objašnjenja. Stoga se ja bojim homoseksualne krvi i izlučevina.

Stoga kad homoseksualac kiše, ja ne kažem:

„Na zdravlje, Bog te blagoslovio.“

Nego bježim od njega što dalje i glavom bez obzira. Znam da je sve to iracionalno, ali meni takvi znakovi utječu na moju psihu. Jednostavno ne podnosim tjelesne izlučevine drugih osoba, pa bile to žene ili bili to muškarci - pederi. Stoga kažem ženama, stoga bih i slikaricama menstrualnom krvi, Vanessi Tieg i Judy Chicago rekao:

„Bježite žene od mene kada imate mjesečnicu. Briga mene za vašu feminističku politiku krvi. Po Bibliji vi ste nečiste i prljave. Možete mi prenijeti AIDS.“

Time ja kontroliram ili ne kontroliram svoju svakodnevnu situaciju. Stoga bih da imam bacio sol prema tom homoseksualcu i u njegovo oko da spriječim svoje obolijevanje. Jer što će mi život, ako sam bolestan. Jer nekad se smatralo da onaj što kiše je predodređen na smrt. Stoga, briga mene za njegove zle duhove, briga mene za njegovu bubonsku kugu, mene je briga da mi on ne prenese nekakvu bolest putem njegovih tjelesnih tekućina, a to može putem krvi, sline, mokraće, sjemena, suza, proljeva, gnoja i izbljuvka.

A on kaže:

„To su bapske priče. To je pučko praznovjerje.“

„Ja osjećam opravdani ili neopravdani strah. Taj me strah ograničava da išta učinim. Stoga bježim od tebe.“

„Nisam bolestan i zarazan.“

„Kad si se zadnji put testirao?“

„ Nisam se testirao.“

„ Onda ni ne znaš da si bolestan.“

„Nisam bolestan.“

„Možda ti se bolest primirila?“

„Kažem ti: nisam bolestan.“

„Možda imaš nešto blaže: sifilis, triper ili gonoreju?“

„Nemam.“

„Možda imaš hepatitis B. Kažem ti da me to ne zanima. Za mene je to životinjsko, neprirodno i bludno, a mogu se zaraziti nekom boleštinom.“

„Da je peder biti lako, bio bi to svako.“

„Ja to ne bih bio. Za mene bi to bilo teško i nemoguće.“

„Moraš držati svoju žensku i mušku stranu. Moraš osvijestiti svoju Animu. Ako ne osvijestiš svoju Animu, ako ženu gledaš kao objekt, gubiš dio svoje duše, prestaješ biti seksualno funkcionalan, prestaješ

biti zanimljiv ženama. Svi mi postajemo žene ili svi mi simpatiziramo žene u određenom trenutku.“

„Zato se ti želiš pretvoriti u ženu? Odjednom te spopadne Anima i ti želiš biti žena?“ „Nije to tako jednostavno. Dugo to traje i onda se predaš svojoj ženskoj strani.“

„Ja sam ipak Animus, alfa mužjak i prvenstveno muškarac. Seksualno sam siguran u sebe. Nećeš me preobratiti u pедера, u majku, kćerku, sestru, nebesku božicu ili ženu. Ne treba meni utjeha za gorčinu života.“

„To se zove jin i jang. To je ta muška i ženska strana u nama. Kad bi ti upoznao homoseksualnu ljubav bio bi nezasitan, bio bi seksualna zvijer, ne bi se mogao suzdržavati. Ja ti imam kolibu na Sljemenu, možeš ići sa mnom.“

„Ti si izgleda nekakav energetski vampir, crpiš ljudima energiju, ne odustaješ od svog nauma da me preobратиš u pедера, želiš me pretvoriti u nekog bezvoljnog i letargičnog, ali ja te se namjeravam riješiti.“

Nakon toga sam odlučio da ću bez uputnice, ići na anonimno i besplatno testiranje spolnog i reproduktivnog zdravlja jer počinje javnozdravstvena kampanja: „Nema maženja, bez paženja.“ A ja sam se družio s tim pederom, razmjenjivali smo klice i bakterije i tko zna da mi nije nešto prenio. Jer pored glavnih spolnih bolesti ja se bojim: analnog raka, HPV, SPB, klamidije, herpesa, sifilisa, picajzla ili stidnih uši. Ja sam razmišljao u relacijama: papak, peder i šupak, a onda je taj peder krenuo na mene. To nije bila borba kukavice na junaka, junaka na kukavicu, pедера na junaka, nego junaka na pедера. On se prema meni ponašao bezobrazno kao šupak, a ja da sam kao smeće, ma što to bilo i ma što to značilo. Ja sam samo htio uvesti nekakav red u opći moj životni nered. Htio sam da me netko u životu poslušа i obavi ono što je prikladno i dolično. On me nije

poslušao, shvatio je to kao neprijateljsku čin, a ja sam shvatio da je on totalno izvan kontrole, da je išao na psihijatrijsko vještačenje, otkrili bi mu barem shizofreniju i sumanuto ponašanje. Stoga je prvo simulirao seksualni odnos, pa je pokazivao zube, da će me ugristi, pokazivao je svoj kanibalizam, a onda je odnekud izvadio nož, i počeo mahati njime. Ja sam se zgrozio, ali je moja glavna preokupacija bila da se zaštitim, da zaštitim svoj život, da mu izbijem nož iz ruku. Pa sam primijenio udarac Ura Cuki i izbio mu nož iz ruke. Peder se više nije neprimjerenost i bahato ponašao, a meni je nestalo gađenje i strah od bolesti.

Počeo sam pjevati bojni poklič našeg naroda:

„U boj, u boj za narod svoj!“

Kad me to nije dovoljno ohrabrilo zapjevao sam:

„Oj hrvatska mati, nemoj tugovati! Zovi, samo zovi, svi će sokolovi, za te život dati!“

I ne znam što sam tada veličao? Junaka u sebi ili ratnog zločinca u sebi? I ne znam jesam li tada bio dovoljno primitivan ili dovoljno lud? Je li mi se dovoljno ukazala Orwellova životinjska farma ili nije? Jesam li dovoljno posrnuo ili potonuo? Jer umjesto pedera sam ugledao nekakvog vehabiju, muslimanskog ekstremista i teroristu. Da se moram obraniti po cijenu života. I nije me bilo strah od svega toga. Nije me bilo strah od te nerazumne vehabijske ideologije. Nikako nisam htio postati konvertit, obavljati teroristička djela i mahati džihadističkim zastavama.

Jer nisam ja sklon radikalizmu, jer ipak ja živim u normalnim okolnostima, ipak sam se ja uklopio ili nisam se uklopio, u ovo naše moderno društvo. Nisam ja indoktriniran nikakvim ekstremizmom, ne gledam ja takve radikalne aplikacije na internetu. Ali nešto u meni ima protiv homoseksualaca, mora da je nešto ostalo iz

socijalizma, jer tada smo ih slobodno tukli u ime Che Guevare i Fidela Castra. Nakon svih tih pitanja bio mi je otvoren put do tog pедера i do njegovog prljavog tijela. Zatim sam tom pederu razbio nos iz kojeg mu je curila krv. Bez obzira što je bilo krvi do koljena, nasrnuo sam divljački na njega, zgrabio sam ga za odjeću i nanosio mu teške ozljede. Mogu reći da nisam bio u alkoholiziranom stanju, da sam to bio, ne bih se mogao kontrolirati. Bio sam pod utjecajem svog adrenalina, bio sam u nekakvoj svojoj nekontroliranoj ljutnji i ekstazi i ne može se reći da nisam bio ni sa čime izazvan. Bio sam izazvan što mi je taj peder pokazao smrdljivu i dlakavu guzicu, analni otvor i anus.

Jer kad mi je taj peder pokazao svoje malo spolovilo, svoju guzicu, svoj analni otvor i svoj čmar, on me je automatski izazvao i pozvao na borbu, na život i smrt. Jer ja to ne želim gledati, jer mi se to gadi. I naravno da sam i ja imao povod da mu uzvratim, da ga izmlatim i izlemam. A on je prema meni bacio nekakvu bocu, ja sam se od toga obranio i krenuo u protunapad. Bio sam spreman na makljažu. Naravno da sam ja imao povod da ga brutalno udarim, da ga srušim na tlo, da ga vučem po podu i cipelarim. Jer on je krenuo na mene s nožem kojeg sam mu ja izbio iz ruke i on je nekud daleko odletio. Nisam ja baš neki manijak, nisam ja baš za borbu, ali zalijećem se ja u njega, šutam ga u njegovu pedersku guzicu i anus, ščepam ga za ramena i tresnem o zid. Zatim ga udaram šakama i cipelarim. On vrišti više od straha, nego od bolova, a onda glumi ili pada u nesvijest. Ja mu kažem: „Dosta mi je nasilja sustava nad pojedincem, a vi ste nas pederi sustavno napali. Svakim danom, u svakom pogledu je sve više pедера na televiziji i u javnom životu. Gledao sam ja: „Let iznad kukavičjeg gnijezda“, pa znam o čemu govorim. Ovaj život je umobolnica, a pobjeđuju najjači.“

Nakon toga se malo smirim i progovaram:

„Za mene tvoj pederluk nije normalan, to se kosi s mojim moralnim vrijednostima i mojim svjetonazorom. Stoga, sam morao intervenirati. Nisam bio u stanju organizirati opsadno stanje i nekakvo zatočenje, ali i ovo je bilo dosta za mene.“

Kad sam vidio da sam tom pederu dosta zla učinio, da više ne vrišti kao peder, da sam mu napravio razderotine, ozljede i kontuzije po cijelom tijelu, odustao sam od daljnjeg davljenja, jer mora da je peder doživio potres mozga, pa je prestao vrištati kao žena, pa je zalegao. No ja ne pokazujem empatiju i suosjećanje prema njemu, zato bih ja radije pobjegao od njih, nego se susretao s njima. Jer njihova krv je opasna, njihove izlučevine su opasne, njihove šmrklje, sline, žvale i balanci su opasni. Pa se ja moram čuvati da ne dođem u opticaj s tim štetnim i opasnim, pederskim materijama. Sve je to dio nekakve zloćudne bolesti kojoj se ne znaju uzroci, ali se znaju posljedice

Stoga se ogledam da li me je tko vidio, smilujem mu se i bježim do mog parkiranog auta, ostavivši pedera da leži na zemlji. Nisam ga više gušio i nisam ga lišio života. Ne znam da li ga je nečiji GPS locirao ili su ga locirali stanari tog haustora. Ja znam da će on podnijeti prijavu za remećenje javnog reda i mira, za povrede i ozljede protiv nepoznatog počinitelja, ali što mogu kad me je taj peder izazvao, kad sam pomahnitao i kad je on kod mene probudio mržnju prema homoseksualcima. A ja znam da su pederi zaštićeni kao lički medvjedi, ali za to me baš briga. Nitko me ovdje ne pozna, ovdje sam stranac. Nitko me nije vidio i nitko ne zna tko sam i odakle sam. Nemam svoj kriminalni dosje i svoju kriminalnu prošlost. Istina je da me je luda Mica tužila da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna, ali to nije pravomoćno, pa nisam ni u čijoj evidenciji.

Policija mi može staviti sol na rep, a kako radi naša policija, nikad neće doznati da sam to ja učinio. Jer oni su nestručni i došli su na ta

svoja radna mjesta po stranačkom ključu. Pitanje je: jesu li oni stvarno zainteresirani za taj slučaj. Naše javno mnijenje me podržava i nema ništa protiv što sam ja premlatio i izmlatio tog pедера. Jer naši policajci se u principu bave prometnim prekršajima i našom prostitucijom. To je za njih čuvanje javnog reda i poretka. Ništa drugo ih ne zanima. Mogu oni privoditi koga hoće kao osumnjičenu osobu za tu tuču homoseksualne osobe, mogu oni provoditi kriminalistička istraživanja, ali mene neće privesti. Jer ja nisam ostavio nikakve tragove, jer za mene naš ministar policije Davor Božinović nije nikakav policajac, pa on je završio fakultet političkih znanosti, on je valjda netko za našu traljavu diplomaciju. On bi trebao raditi posao Gordana Grlić Radmana koji je u biti završio poljoprivredni fakultet. Jer Davor Božinović nema blage veze s policijskim istragama, kriminalistikom i raznim zločinima, on je na tom mjestu došao po političkoj funkciji. Kao što je i ministar obrazovanja Radovan Fuchs završio veterinarski fakultet, a odlučuje o našem školstvu i obrazovanju.

Sjetio sam se priče o onom popu što se utopio, naime ljudi su govorili: daj pope ruku, daj pope ruku, a kako on nije naučio išta davati, trebali su vikati: evo pope ruka, evo pope rika. Pa kad sam ja tom pederu rekao: daj ruku, on mi ju je dao, a ja sam mu je slomio. Jer izgleda da je on naučio davati, a ja sam ga onda ozbiljno odalamio i izudarao. I nemam ja nikakav osjećaj krivnje i nikakvu grižnju savjest. Nisam ja Raskoljnikov, mene to ne muči. Možda sam počinio huliganski napad, zločin ili pokušao zločin, ali nisam ja ni za kakvu kaznu. Jer ja mislim da se pederi mogu nekažnjeno tući. Jer među njima je mnoštvo bolesnih, mnoštvo zaraženih seksualnim bolestima. Među njima je mnoštvo pedofila koji seksualno zlostavljaju djecu. A ja ne volim ispaštati nekakve grijehе što mi je neki peder pokazao svoju ružnu guzicu i svoj čmar. Ne želim ja ispaštati ikakve kazne, nekako ću ja preboljeti svoj osjećaj krivnje, svoje grizodušje i svoj osjećaj grižnje savjesti.

Od Srba sam naučio da možeš počiniti zločin, zatim ga poreći sebi i drugima, prozvati svoje neprijatelje ušima koje treba uništiti i zatrti ih i ne odgovarati za to. Jer oni se smatraju neobičnim ljudima, kojima je sve dopušteno, višoj vrsti, iznimnom pojedincu, Napoleonu, koji može prelaziti preko leševa. No, ja sam ipak samo običan čovjek i muči me osjećaj grizodušja i krivnje i osjećaj grižnje savjesti. Međutim, za tog pedera me baš briga, on ne pripada mom patrijarhalnom svijetu, mojoj ideologiji i mojoj kulturi. On je čovjek s druge planete, on nosi triko duginih boja i LGBT zastavu i nema mi on što pokazivati svoju ružnu guzicu i svoj čmar. Stoga, nisam ja psihopat, nisam ja bezosjećajan tip, ali ne volim pedere, ružne muške guzice i muški čmar i to ti je. I ne može tu nikakva žena pomoći i ne može njihova ruka isprati tu moju sramotu. Ja sam počinio grijeh, ali ga se ne stidim, pa mi ne treba ni suditi, ni kažnjavati me, pa mi ne treba ni iskupljenje. Inače, ja poštujem etičke i pravne zakone ove naše države, ali ako su zakoni nakaradni, ako su zakoni protuprirodni i štetni, čovjek smije dijeliti pravdu po svojoj volji. Dijeljenje pravde gdje je sve nepravda je opravdano. I što još mogu reći: nego da to ne vodi u anarhiju, nego da ja imam pravo se tako ponašati. To je po zakonu: oko za oko i zub za zub ili nije?

A ja ne želim odgovarati za svoje djelo ili nedjelo duže od 20 godina. Ili dobiti kaznu dugotrajnog zatvora od 40 godina. Jer to moje djelo ili nedjelo se može ili ne može okarakterizirati kao okrutan i podmukao pokušaj ubojstvo iz mržnje ili iz niskih pobuda, ili kao teški pokušaj ubojstvo ili kao teški prekršaj. A to što mi je taj peder pokazao svoju guzicu i svoj čmar, nikome ništa. Što je nosio triko duginih boja i LGBT zastavu. Pa me je time izazivao i provocirao. To su takvi ljudi: pizde u muškom obliku ili karakterne pizde. A naši suci i zakon nad nekim kao što sam ja, provodi svoju strogoću i navodno provode društvenu osudu zbog počinjenog djela. Navodno time jačaju povjerenje građana u pravni poredak utemeljen na vladavini prava. Navodno time jačaju svijest u naše pravo i pravosuđe. Stoga, ja drugi dan kupujem novine, ne bi li nešto

doznao o tom mom nemilom događaju. Ne bi li saznao nešto o pokazivanju ružne guzice i čmara od strane pedera, o osveti i premlaćivanju istoga. Pa tako čitam:

„Premlaćen i pretučen homoseksualac je u kritičnom stanju. Tijekom Zagrebačke povorke ponosa u jednom haustoru je premlaćen i pretučen homoseksualac N.N. od nepoznatog počinitelja, nekakvog huligana. Homoseksualac je bio gol ili u trikou duginih boja i nosio je LGBT zastavu. Doživio je epileptični napad ili srčani napad. Vlasnici haustora su nazvali hitnu medicinsku službu i zvali hitnu službu koja je nedugo nakon poziva došla. Utvrđeno je da je stanje homoseksualca kritično i možda najgore do sad. Pitanje je hoće li se izvući i sa kakvim posljedicama. Liječničke prognoze nisu pozitivne jer homoseksualac je dobio krvničke batine, bez uzroka i povoda. Homoseksualac ima povrede trbuha i crijeva, slomljenu ruku i nogu i povrede glave. Sve se to može okarakterizirati klasičnim pokušajem ubojstva, a motivi tog bestijalnog napada su nepoznati. Novinari su to okarakterizirali kao napad na demokratske tekovine i institucije Republike Hrvatske, te je to napad na politiku aktualnih vlasti koje su podržale skup homoseksualaca, homoseksualni pokret i Zagrebačku povorku ponosa. Molimo svjedoke tog događaja da se jave i nešto kažu o nepoznatom počinitelju.“

Dotle, naši političari diplomatski kažu ili to kaže naš premijer Andrej Plenković:

„Izađimo iz začaranog kruga mržnje i međusobnih optužbi! Držimo naš bijes pod kontrolom. Zaustavimo nasilje, a pogotovo nasilje nad ženama, manjinama i drugačijima, koje nas svakodnevno okružuje. Unaprijedimo naš sustav. Nasilje je inače individualni čin nekog psihotičnog pojedinca, nekog huligana ili nekog huliganski nastrojenog, a ne sustava. Sustav funkcionira u redu. Mi sve to držimo pod kontrolom, naše institucije, policija i sudstvo dobro rade i funkcioniraju. Stoga, mi moramo držati svoje i tuđe emocije pod kontrolom, a mi to uspješno činimo. Mi sasvim dobro kontroliramo

svoje i tuđe misli, riječi i djela. Jer mi svakim danom, u svakom pogleda napredujemo i postajemo bolji ljudi. Iza nas su izuzetni i velebni rezultati: povećanje bruto društvenog proizvoda i standarda, rast plaća i mirovina, rast zapošljavanja, smanjenje nezaposlenosti, ukidanje parazitizma, zaustavljanje iseljavanja, rast izvoza i smanjenje uvoza. Riješit ćemo problem kriminala, nepravdi, potplaćenosti, korupcije, nepotizma, rodijačkog mentaliteta i veza. Mi radimo i mislimo za vas.“

Pero na sve to kaže:

„Ako te lociraju, identificiraju i uhite, odgovarat ćeš za sve neriješene slučajeve zagrebačke policije, a njih sigurno ima puno. Osudit će te i gulit ćeš kaznu najmanje 10 godina.“

„Nitko me nije vidio. Bio sam sam s tim pederom i u tom haustoru.“

„Još uvijek mi nije jasno: što ti je bio kriv taj peder?“

„Fukara mi je pokazao svoju ružnu guzicu i čmar. Uvrijedio me je, uvrijedio mi je čast, dignitet, dostojanstvo i moje patrijarhalne vrijednosti. Nisam to mogao otrpjeti, morao sam se osvetiti. Rekao sam: „Nećeš ti mene vrijeđati, vrijeđaj svog oca i mater koji su te takvim stvorili i odgojili.“

„Je li ti pokazao i svoje gaće?“

„Zašto gaće?“

„Ako ćeš morati ići k gatari Leonidi u Bistrince, moraš joj donijeti žrtvine gaće“

„Zašto bih išao k Leonidi?“

„Ako će ona s tebe skidati uroke.“

„Znaš li da su je proglasili varalicom i da su je tužili da je ucjenjivala neku poznatu osobu?“

„Ne znam.“

„Neka poznata osoba joj je na ime skidanja uroka platila pola milijuna eura. Ništa joj se nije ostvarilo što je Leonida predvidjela. Stoga ju je ova tužila, stoga je ova osuđena zbog crne magije i morat će ići u zatvor.“

„Ne znam za to. Ako će ići u zatvor, morat ćeš požuriti ići k njoj.“

Ja svakako moram otkloniti uroke sa svetogrđa i bogohuljenja nad patrijarhalnim vrijednostima koji čine homoseksualci. Moram otkloniti njihova oskrvnuća, sknavljenja i obeščaćenja. Moram umjesto njihovog nereda uvesti harmoniju i red. Moram otkloniti njihov bludni grijeh od nas samih. Udaljili smo se od Boga, a ja ću nas sve približiti. A Ruskinja Zaharova nam poručuje: „Eurovizija 2024.godine nadmašila je svaku orgiju, vještičji ritual ili ritualno svetogrđe. To je pogreb Zapadne Europe, da nastupaju muškarci u suknjama i korzetima. Tamo su prisutni sotonisti.“ Zbog toga se ja moram ispovjediti, da bih pronašao svoj unutarnji mir. Da bih našao rješenje za egzistencijalne probleme, nezaposlenost, potplaćenost, nepravde, kriminal, korupciju i besciljnost, da bih pronašao rješenje za naše odlaske.

POGLAVLJE 14

Ne želim ja biti proklet jednog dana. Ne želim ja završiti u paklu, nego u raju. Ja sam ipak moralan i tradicionalan čovjek. Za mene je sve to sa homoseksualizmom i više nego komplicirana situacija. Ne mogu shvatiti osobe koja imaju dvosmislena spolovila, dvosmislena mjerila što se toga tiče, ne mogu shvatiti muškarce koji žele biti žene i obrnuto. Mogu shvatiti muškarca ako ima mali penis, ali ne mogu shvatiti žene da žele umjetni penis. Ja ipak živim u uvjerenju da smo mi zemlja vrhunskih sportaša, da smo mi zdrava zemlja, a ne zemlja pедера, travestita i nebinarnih osoba. To moj mozak ne može pojmiti. Ja ne mogu razumjeti spolne varijacije, za mene još uvijek postoji muški i ženski spol. Ja u svom okruženju susrećem samo takve, a ovi drugi se valjda skrivaju. I smatram da smo mi genetski predisponirana sportska nacija. Tko nije takav, neka se sakrije u puževu kućicu i neka se ne pojavljuje u javnosti.

Valjda stoga sam ja išao na Zagrebačku povorku ponosa, da se upoznam s našim nakaznostima, da se upoznam s homoseksualizmom. Ne želim ja da neki naš sportaš padne na testu testosterona, da umjesto muškaraca nastupa kao žena. Ako do toga dođe, ja smatram da nam to ne treba. Ja to ne želim gledati, to nije za mene. Ja još žene prema Freudu dijelim na svetice i kurve i ne želim muškarce koji mijenjaju svoj spol u ženski, u toj podjeli. Želim zdrave i normalne sportaše i nikako ne mogu podržati arapski svijet u svezi s tim. Jer ako oni robuju tko zna čemu, ako oni ne podržavaju ili podržavaju biologiju, ako oni žene proglašavaju kurvama ako su samo malo slobodnije, zašto sada podržavaju tu mušku Alžirku? Jer oni u biti ne vole zločeste i prljave žene, jer oni imaju kompleks svetice i kurve, jer oni ne vole seksualne žene, jer ni oni ponekad nisu seksualni, jer oni imaju konfliktne osjećaje prema ženama, jer oni ne vole žene sumnjivog morala, a sada je tu muškarac koji je promijenio spol i koji glumi ženu i nejako biće. Pitam se: gdje je tu razum, gdje su tu osjećaji, gdje je tu biologija, gdje je tu moral ili

nemoral? Valjda do toga dođe onda kada žena ostari i postane vještica.

Stoga, nemam ja ni svjesnu, ali ni podsvjesnu lošu sliku o sebi, nemam ja neadekvatne obrambene mehanizme, nemam ja nikakav osjećaj stida i srama. Ne držim ja baš do vjere, ali bitno mi je ili mi nije bitno što drugi misle o meni. Ne želim činiti lažnu sliku o meni, ne želim govoriti da ništa ne vrijedim, ne želim biti nečije rame za plakanje, umoran sam od toga svega. Želim se svima svidjeti, a ne da me ljudi odbacuju, da misle da sam ja čudovište, jer misle da koristim drogu ili alkohol. I ako prevladava loša slika o meni, želim je popraviti. Želim dokazati da se mijenjam unatoč i usprkos svojim manama, nedostacima i greškama. Ženama želim poručiti da nisam uvijek spreman za hopa – cupa, nas dva skupa, u krevetu, da ponekad nemam seksualnih želja, da ponekad volim žene nesavršenog tijela, a nekad savršenog tijela. Da ponekad volim biti usamljen i nezadovoljan, a da ponekad želim žensko društvo i zadovoljstvo. Ponekad želim biti dugovječan, kao Japanci s Okinave, a ponekad bih skratio ovaj život.

Stoga ponekad sanjam nekakvu oluju ili orkan, koja će stvoriti pakao na zemlji, sve uništiti i ubiti me. Ponekad zazivam loše vijesti, klimatske promjene, vremenske nepogode i uragane. Htio bih se srediti, a ne biti problematičan. Ja bih želio moj nekadašnji život natrag. Ne želim da mi itko govori:

„Crko dabogda! Milu ti majku tvoju! Dabogda ti se osušio penis, mozak i srce!“

A ja ne želim išta imati s takvim neuralgičnim i opsjednutim osobama. Jer i ja se želim baviti svojim neuralgijama koje se zovu luda Mica i homoseksualci. Ustvari ja sam opsjednut svojim strahom prema Srbima. Jer oni su obavljali masovna etnička silovanja žena i muškaraca, to im je bila vojna strategija prenašana s koljena na koljeno. To im je ostalo iz balkanskih ratova, iz I svjetskog rata, iz II

svjetskog rata, iz Domovinskog rata u Hrvatskoj i BiH, iz rata na Kosovu.

Pa tako oni siluju muškarca svojim penisom ili drškom od metle, stvore osjećaj da se silovani srami, da je okaljan i da je nedostojan poštovanja. Unište mu ljudsko dostojanstvo, čast i dignitet. Ubiju ga ili ga slome takvog nikakvog ili poštede. Stoga mi imamo s njima hladne i zategnute političke odnose, ne popravljamo ih, ne podržavamo njihov ulazak u Europsku uniju, NATO, Schengen i u ostale Europske integracije. Stoga ja imam strah od Srba, od njihovog zarobljavanja, odvođenja u logore i njihovog silovanja. Stoga se ja bojim srpskog homoseksualizma, srpskog svijeta, njihovih velikosrpskih političkih namjera, njihovih nakaradnih vojnih strategija i silovanja. I iako sam išao u Zagreb na zagrebačku povorku ponosa i iako sam se obračunao s jednim pederom, Bog da mu dušu prosti, ja se nisam oslobodio straha od Srba i njihovog silovanja. Jer ja tako štitim svoj čmar i nikome ga ne dam. Jer ja se nakon nastupa nebinarnog Nema osjećam prestrašeno, zabrinuto i uznemiren sam. Za mene je to neprimjereno ponašanje.

Pa tako ja nisam nikakav monstrum koji je prebio pedera. Ja samo ne volim vještichenja, promociju homoseksualnih odnosa i rodne ideologije, demonizam, ružnu pornografiju i nepotrebnu golotinju. To nije u skladu s mojim moralom, i to šteti mom mentalnom i moralnom razvoju. Uz to ne znam jesam li ili nisam imunokompromitiran, ali da znam štošta pokupiti, razne bolesti, znam. Stoga idem u Bistrince i govorim gatari Leonidi:

„Na Euroviziji je pobijedila nekakva nebinarna osoba, ni žensko, a ni muško, obučena u haljinu i kao žena, da liči na kokoš, ma što to bilo i ma što to značilo.“

„Znate li da je više od 30 % LGBTIQ osoba barem jednom pokušalo samoubojstvo, a da su ostali suicidalni?“

„Brige me za to.“

„Znate li da je 10 % stanovništva LGBTIQ osobe.“

„Koliki postotak su pederi koji bi te naguzili u nekom haustiru?“

„Taj podatak nemam.“

„To su svi Srbi koji u ime svoje vojne strategije siluju žene i muškarce. Zbog njih ja osjećam strah, zbog njih ja idem na zagrebačku povorku ponosa i zbog njih se ja obračunavam s prvim pederom, bio on Srbin ili Hrvat. Briga mene tko će mi učiniti zlo i naopako.“

Odmah sam se sjetio filma: „Kad te moja čakija ubode“ i da naš narod čakijom rješava međusobne nesuglasice, čudne pojave i kontraverzne situacije. No ja ipak nisam takav, ja sam ipak suvremen. No Leonida progovara:

„Čula sam za to. Ali što ti imaš s tim?“

„Ja se bojim Srba silovatelja, čudaka i luđaka. Ne želim da me itko nacionalno i vjerski ponižava i podcjenjuje. Ne želim ja da netko sa mnom postupa kako on hoće.“

„A to Srbi rade?“

„Rade.“

„Što imaš ti s tim Švicaracem Nemom?“

„On se bore za svoja ljudska prava, on se bori za uvođenje opcije trećeg spola i da moraju biti zastupljeni u politici i u švicarkom parlamentu.“

„Misliš da su oni na tebe bacili uroke i svoje prokletstvo?“

„Zato sam ja išao u Zagreb na povorku ponosa. Zato sam se ja obračunao s jednim takvim frikom i nakazom. On mi je otkrio svoj horor, pokazao mi je svoje malo spolovilo, svoju guzicu i svoj čmar. Dodirivao se po svojem spolovilu, svojoj stražnjici i svom čmaru. Rekao sam: Guzičaru jedan, prekini s tim!“

Ali on ništa nije htio prekinuti. On je i dalje nastavljao svoje gnjusne radnje. A ja nisam znao je li to u skladu sa spolnim slobodama ili je protiv njih.“

„Nekome je to gnjusno, a nekome nije. Ima nas raznih.“

„Meni je to gnjusno i bludno. Što se toga tiče ja sam konzervativac i tradicionalist. Ne želim spolni odnošaj s pederom, bojim se da će on to učiniti bez mog pristanka. Znam da će on tvrditi da mu je to namješteno, ali ništa nije namješteno, ti pederi su po život opasni. Stoga je meni pao mrak na oči, pa sam ga premlatio, ali ni dalje se nisam izliječio i dalje osjećam strah od pedera. Bojim se da će me oni naguziti u nekom haustoru.“

„Tvoj strah je neopravdan. Srbi nama više ništa ne mogu.“

„Bez obzira na to, netko je bacio urok i prokletstvo na mene. Netko mi je učinio zlo, netko me je prokleo.“

„Reci ti meni: vodi li se prema tebi kakva istraga?“

„Policija tapka u mjestu. Uhitili su Antu Ustašu, od njega traže 1.000 eura, prekršajno je prijavljen zbog remećenja javnog reda i mira, ali on se nije pomakao iz svog rodnog mjesta, Imotskog.“

„Ali ti si kao kauboj, tog pedera fizički napao, nanio mu teške tjelesne ozljede, udario si ga šakom u glavu i slomio mu ruku, a onda si pobjegao?“

„Nego što da sam pobjegao, pa neću valjda čekati policiju? Nisam toliko lud. To mi je ostalo od Srba. Oni ne poštuju nikakve zakone.“

„Peder je ostao ležati?“

„Nego što, dobro sam ga izlemao. Nanio mu teške tjelesne ozljede.“

„Da nisi od njega dobio nekakvu boleštinu: majmunske boginje, kugu, ebolu, korona virus, mišju groznicu, gubu, španjolsku gripu, HIV, tifus, malariju, koleru, boginje ili crnu smrt.“

„Nisam.“

„Jesi li došao u optičaj s njegovom krvi i izlučevinama?“

„Nisam.“

„Jesi li se oslobodio svog straha od pedera? Jesi li se oslobodio svoje sramežljivosti? Jesi li se oslobodio intimnosti s njima?“

„Nisam, zato sam ovdje došao.“

„Da nisi dobio ebolu, ptičju gripu, korona virus, afričku svinjsku kugu, kravlje ludilo, streptokoknu sepsu ili legionarsku bolest?“

„Nisam. Bio sam na testiranju.“

„Jesi li donio pederske gaće?“

„Donio sam rukav od košulje tog perverznojaka. Pored toga što se želim riješiti tog straha od pedera, želim zaštititi instituciju braka.“

„Osjećaš li i strah od penisa? Osjećaš li neku vrstu vaginizma ili čmarizma? Bojiš li se da će netko penetrirati u vas? Osjećaš li nekakav grč ili nekakvu bol u predjelu čmara?“

„Osjećam da je to grešno, prljavo i sramotno. Osjećam strah od bezosjećajnih muškarca. Valjda sam tako odgojen. Bojim se karme, bojim se da ću mentalno i financijski propasti. Bojim se da ću od ljubimca i miljenika žena, postati ljubimac i miljenik muškaraca. Ne želim da muškarci i pederi padaju na moj šarm.“

„Seksati li se vi u Crkvi?“

„Ne seksam.“

„To je dobro. Dobro je da ne činite oskvrnuća vjerskih objekata, da oni ne moraju raditi obrede ponovnog blagoslova, škopljenje oltara i slično. Bitno je da vi prepoznajete simptome svoje bolesti.“

„Meni je bitno nešto drugo.“

„Što je tebi bitno?“

„Želim saznati hoće li se otkriti tko je premlatio onog pедера u Zagrebu i hoće li me zbog toga osuditi?“

„Mnoge se stvari kod ne otkrivaju. Mnoge stvari kod nas ne podliježu osudi. Policija se bavi prometnim prekršajima i prostitucijom. Mnoge se stvari kod nas zataškavaju. Mi nismo pravna država. Mi smo daleko od pravne države. Kod nas nema istine i pravde. Kod nas institucije ne funkcioniraju. Politika nema hrabrosti išta učiniti, a suci se tome prilagođavaju.“

Nakon toga je gatara Leonida gatala, razvlačila po stolu tarot karte, skidala vidljive i nevidljive uroke i prokletstva sa mene. I nekome ona pomogne, a nekome ne pomaže. Pa se taj na nju naljuti i proglasi je prevaranticom. Stoga se ja držim policijskih upozorenja:

„Ne vjerujte gatarama, vidovnjakinjama i nadriliječnicima! One umjesto blagostanja i pravih odgovora znaju opelješiti i prevariti

svoje klijente. Gatari previše pitaju, previše ispituju detalje iz života, a potom pogode deset posto. Problemi se znaju riješiti sami od sebe.“

„Koliko si to platio?“

„100 kuna ili sada po novom 20 eura. Sve je poskupjelo, pa tako i to.“

„Jesi li je pitao za novu ljubav?“

„Nisam. Briga me za moje soliranje. Uskoro idem u Paragvaj.“

„Zašto nisi? Zar te ne zanima neka zgodna žena s hipnotičkim pogledom koja će te oboriti s nogu?“

„Imam prećih stvari.“

„Ti vjeruješ toj gatari Leonidi?“

„Vjerujem.“

„Jedna naša književnica ju je tužila.“

„Čuo sam za to. Kad ti ništa ne pomaže, koristiš alternativne metode, a tada svakako prođeš. Briga mene za policijska upozorenja.“

Stoga, kad sam iscrpio medicinsku pomoć, kad sam iscrpio psihološku pomoć, ja sam se odlučio za gataru Leonidu, a ova je pokušavala otkriti nepoznate činjenice i moju budućnost vezanu za moj strah od homoseksualaca. Pa mi je gledala u ruku, pa mi je gledala u zvijezde, pa mi je gledala u tarot karte, pa mi je gledala u nekakva zrnca riže i graha. Pitala mi je hoću li piti kavu, pa će mi ona gledati u talog kave, a ja sam rekao da mi je kasno za kavu. Pa je ona

zapalila vatru i u nju je bacila nekakvo runo i životinjske kosti koje su počele smrdjeti. Pa mi je počela štošta proricati, a ja kažem: „Nemoj mi proricati sudbinu, to me ne zanima, riješi moj strah od pедера. Riješi moje pitanje ili-ili. Ili ja, ili taj srpski peder. Hoće li me on naguziti ili ću ga ja namlatiti? Pitanje je: hoću li ja biti jači i do kada?“

„Ne mogu ti to odgovoriti. Neka pitanja ostaju neodgovorena. Idi s milim Bogom, a ja se moram baviti tužnom naše eminentne književnice.“

A ja se osjećam kao nekakav mutant, kao nekakav psihopat ili sociopat, jer mi nitko ne može pomoći. Ne može mi pomoći ni Crkva, ni psihijatri, a ni gatara Leonida. Meni je sve to postalo zamorno i komplicirano. Odlazim od gatara, a da je uopće ne pitam: koliko košta ta njena usluga. Jer ništa nije džabe, ni kod stare babe, a kamoli kod gatara. Briga mene hoću li ja razumjeti moju sudbinu, briga mene hoću li ja proniknuti u moju budućnost, ja se brinem za moj strah od pедера. Brine me hoću li ja naletjeti na homoseksualca, hoće li me on naguziti ili ću ga ja namlatiti. Pitam se: jesam li ja žrtva psihološkog fenomena Schadenfreunde? Naime, pitam se ima li netko mračno zadovoljstvo uživanja u mojoj nesreći? Jer kako samo ja imam loša iskustva s pederima, kako samo meni oni smetaju. Samo se ja njih patološki bojim i osjećam strah od njih. Kako to drugi ljudi ne osjećaju? Pitam se kakva je to pravda i karma? Pitam se: zašto sam ja zlurad i zašto ne trpim pedere?

Pitam se: do kada će se kod nas moći slobodno mlatiti ljudi? Bojim se policije i suda, pa više ne namjeravam ići u Zagreb. Nemam namjeru prisustvovati Zagrebačkoj povorci ponosa. Nemam namjeru slušati homoseksualce, biseksualce, transrodne osobe, one binarne i one nebinarne, te osobe me uopće ne zanimaju. Stoga se moram pritajiti, jer ima ljudi koji podnose pedere, a ima ih koji ih ne podnose. Ali od pojave Domovinskog pokreta i Eurovizije i od pojave tog nebinarnog Nema, za mene više ništa nije isto. Ja sam postao

drugi čovjek, postao sam netolerantan i sklon rasizmu. Sve mi je to postalo naporno i neugodno, jer moram se odlučiti jesam li za pedere ili sam protiv njih. Jedino znam: neću se zbližavati s homoseksualcima. Samo ne kaže li se: kako zračiš tako privlačiš. Pa se svi pederi lijepe za mene, pa ih sve privlačim. Oni osjete svoju moguću žrtvu, pa sam ja tako postao ljepilo za pedere.

POGLAVLJE 15

Znam da ratne traume ne mogu nestati same od sebe. Sve drugo nestaje samo od sebe, sve drugo guramo u podsvijest, ali ratne traume ne. One su nekako nastale s tim srpskim ratnim djelovanjem, s njihovim ratnim cirkusom, s tom njihovom ratnom strategijom i ratnom doktrinom da oni siluju muškarce kako bi se silovani sramio, kako bi se osjećao okaljan i nedostojan poštovanja. Kako bi mu se uništilo ljudsko dostojanstvo, čast i dignitet, kako bi se on morao liječiti i izliječiti. A ja ne razumijem ni te srpske borce: kako im se da čačkati po neprijateljskom smrdljivom čmaru i guzici. Kao što znaju smrdjeti ženske vagine: kao crkute ribe, kao smrdljive gljive, kao pokvareno pivo, kao crveni i bijeli luk, kao trula turšija i kupus, kao smrdljivi Martin, kao trulo meso, ili po nekakvoj kiselosti i ustajalosti, tako i nečije guzice i čmar znaju neugodno smrdjeti. No, Srbi za to ne mare, njima je sve dobro. Daj što daš, pa tako Srbi dobiju neprijateljske guzice. Jer, ima nas svakakvih, ima nas onih kojima to pruža osjećaj moći, ima nas onih koji to smatraju zabranjenim voćem, a kažu da ima muškaraca koji bez obzira na sve vole ženske i muške stražnjice i ženske i muške smradove.

Muškarci vole zadovoljiti svoje životinjske nagone, a uz to se kaže da je analni otvor uži od vaginalnog, pa je to valjda zanimljivo Srbima. Inače, oni su sa Balkana, pa im ništa ne smeta. No, ništa za to, ili sve za to. Zar nije poznato da su se neki Srbi slikali kako pucaju po Sarajevu i u Krajiškim odorama, a sada sebe proglašavaju velikim humanistima, da oni nisu počinili nikakav zločin ili genocid. Oni se diče sudjelovanjem na stravičnim i brutalnim pokoljima, pa se diče da su uživali u tim seksualnim silovanjima. To im je izgleda u krvi, to im je u genima.

Stoga oni kažu:

„To nema veze s homoseksualizmom. Analni otvor je uži od vaginalnog, pa je užitak veći. To je životinjski čin, a mi ponekad

želimo biti životinje. To kod nas pobuđuje sirove i primitivne osjećaje, a mi ponekad baš želimo biti sirovi i primitivni. Pogotovo ako se napijemo ili se nadrogiramo. To je sve zbog turskog zuluma i balkanskog mentaliteta. Zbog turskog zuluma smo nastrani i promiskuitetni.“

„Što mi imamo s turskim zulumom, vašim užiticima, vašom nastranošću i vašim promiskuitetom?“

„Vi ste ubili milijun Srba u Jasenovcu. Moramo to osvetiti. Mi se tako osvećujemo svojim neprijateljima.“

„Vi ste Jasenovac tako prikazali zbog Nijemaca da dobijete što veću ratnu odštetu i ratne reparacije. Uvećali ste broj poginulih.“

„Nema veze. Vi ste naši krvni neprijatelji. Nećete vi nama držati moralne prodike i kako da se mi ponašamo.“

„Ali vi se ponašate nedolično i niste u skladu 21. stoljeća.“

„Takvi smo, kakvi smo.“

Ja znam da su Srbi histeričan narod, da drže do nekakve svoje povijesne ili nepovijesne istine i pravde, bilo ona istinita ili lažna, da se kod njih događaju razna patološka ludila i destrukcije, da oni u svemu vide kataklizme, pomračenja, apokalipse, propast i potope. Kažu da se u Češkoj dogodila makljaža nakon nogometne utakmice, njihov komentator je na sve to rekao:

„Skandalozno, kao da smo na Balkanu.“

Jer Balkan je sinonim za nekakvo definirano ili nedefinirano zlo, brutalnu tučnjavu, nered i kaotično poslovanje. Stoga kažem da su oni nesposobni za normalan svakodnevni život, barem njihov predsjednik Aleksandar Vučić. Oni govore:

„Mi nismo genocidni narod. Mi nismo počinili genocid u Srebrenici.“

„Pa tko je onda?“

„Ne znam, mi nismo.“

Stoga kažem da se kod njih gotovo svakodnevno događaju situacije iz filma: „Pasje poslijepodne.“ Jer oni raspolažu svojim činjenicama, a koje nisu u skladu ni sa europskim zakonima, a ni sa europskom regulativom i legislativom. Pa oni maksimalno muljaju, izvrcu činjenice i govore svoje laži.

Stoga sam ja išao kod psihoterapeuta, kažem mu: depresivan sam i osjećam posljedice ratnih djelovanja i PTSP – a, a kako su oni nestručni za svoj posao, nisu mi ništa pomogli. Naime, oni su mi dali nekakve lijekove, nekakve antidepresive, a ovi su mi uništili seksualni nagon, jednostavno se nisam uzbuđivao na žene u njihovoj blizini. Kud ćeš na mene, kažem ja nekom psihijatru, pa ja sam pastuh, pa ja sam alfa mužjak. Ako mi ne možeš pomoći, nemoj mi ni odmagati. A ja sam jadan izgubio interes za žene i za hopa – cupa, nas dva skupa. Odmah sam odustao od uzimanja antidepresiva, pa ja sam ipak seksualno biće, kud ćeš mi to oduzeti. Prvo neću se moći seksati, pa će me žena napustiti, pa ću biti sam. Doktor na to kaže:

„Možete šetati psa. Ima sada malih pasa, a ima ih i velikih, po izboru.“

„Ali ja ne želim šetati psa, želim se seksati.“

„Ja vam tu ne mogu pomoći. Tako je, kako je.“

A za mene je to živi užas. Ja ne želim biti tužan, ustrašen i depresivan. Ne želim imati probleme s mentalnim zdravljem. Ne želim da me pogode bolesti proistekle iz ratnih djelovanja. Ne želim se ja stidjeti tih bolesti, potražio sam liječničku pomoć, ali je

nisam nigdje našao. Pa se držim samog sebe, pa ne pokazujem da se ičega bojim, pa ne pokazujem da sam slab, pa ne pokazujem da se bojim srpskih pedera i srpske vojne strategije. No, sada si nikako ne mogu pomoći oko tog čudnog, nebinarnog Švicarca Nema. To je jače od mene. To je poremetilo strukturu moje ličnosti i osobnosti. Stoga ponekad idem nešto jače popiti, stoga planiram put u Zagreb, na zagrebačku povorku ponosa. Stoga se namjeravam dovesti u red bez farmakoterapije i suicida. Stoga želim prekinuti svoj začarani krug. Stoga želim prekinuti s neugodnostima. Stoga si ne želim prekinuti i uništiti seksualni život. Stoga pitam jednog svog prijatelja kao je riješio svoje probleme s PTSP – ijem:

„Uzimam lijekove i nemam posljedice PTSP –ija.“

„ A seks?“

„Što sa seksom?“

„Seksaš li se?“

„Na to sam zaboravio.“

A ja to ne želim zaboraviti. Ne želim da mi antidepresivi trajno unište seksualni život. Stoga ne pijem Xanax, Leksaurin, Normabel ili Amorex. Stoga ne pijem anksiolitike. Nemam ja potrebe da mi tableta blokira emocije i moju seksualnost. Jer kod nas su seksualni problemi obavijeni stigmom i sramom. A ja kad uzimam te tablete, odmah doživim erektilnu disfunkciju, smanjena ni je seksualna želja i jednostavno ne ejakuliram.

A ja kada ne pijem te tablete više puta dnevno pomislim na seks, a kažem uz te lijekove ja nemam seksualni želju i nagon, nemam erekciju, nemam sposobnost ejakulacije i ne mogu postići sladostrašće ni svoje, a ni partneričino. Stoga pitam psihijatra:

„Što si mi to učinio?“

„Liječim te od ratnih trauma.“

„Od tvojih lijekova testosteroni mi ne funkcioniraju, nemam seksualnu želju, a ni nagon.“

„Istina je, to je nuspojava ili kontraindikacija tih lijekova.“

„Što će mi izlječenje od posljedica rata, ako ću biti impotentan i erektilno disfunkcionalan? Pa moram ja nekako živjeti i popunjavati slobodno vrijeme.“

„Moraš se odlučiti što želiš. Ili ćeš biti psihički izliječen, ili ćeš biti impotentan i erektilno disfunkcionalan.“

„Jednostavno, ja ne mogu prestati misliti o seksu, opsjednut sam seksom, ne mogu ja biti biljka, pa i biljke se nekako razmnožavaju. Jednostavno moj mozak i moji hormoni mi ne dozvoljavaju da se ja odreknem seksa. Stoga, moram proizvoditi oksitocin i dopamin, da bi živio, da bi opstao.“

„Nije to tako drastično.“

„Kako nije drastično, zbog svega toga moja žena ima suhu vaginu, ona se ne uzbuđuje i ne vlaži. Ja znam za četiri tjelesne funkcije: kihanje, mokrenje, pražnjenje crijeva i otpuštanje plinova i ma kako oni bili važni, meni je bitna i peta tjelesna funkcija ispuštanje sjemene tekućine ili seks i zadovoljenje seksualnih potreba. U mom mozgu je uprogramiran seksualni užitak, ja ga moram doživjeti i jednostavno sam ovisan o tome.“

Uz put, posljedice PTSP- a su se meni naglo aktivirale gledanjem Eurovizije, kada se pojavio onaj čudni i nebinarni tip Nemo. On je mene isprovocirao na moje daljnje ponašanje pema pederima i

ostalim čudovištima i nakazama. Jer meni je sve to degutantno, da ne može biti degutantnije. Odmah se kod mene upalio moj balkanski gen, ma što to bilo i ma što to značilo. Kažu da je pojam Balkan izmislio njemački geograf August Zeune, 1808. godine, kao oznaku za Europsku Tursku, a tada Hrvatska nije bila pod Osmanlijama, pa se to valjda ne odnosi prema nama. Stoga ja ne znam kako se i meni upali taj balkanski gen, stoga si ja to moram objasniti jer naš čovjek je oduvijek pružao žestok otpor Turcima pri svođenju Hrvatske na Balkan. Stoga mi ljutito kažemo:

„Nismo mi Balkanci, mi smo Europljani. Srbi su Balkanci, oni seksaju sve što im dođe pod ruku, oni seksaju i muško i žensko.“

A neki Srbin kaže, ili se to meni samo učinilo:

„Sviđa mi se Željka Markić, privlači me seksualno.“

Ja samo mogu reći da je to za mene degutantno. Ali da su mi Srbi sa svojim ukusima čudni, čudni su. Zato se valjda kaže: sto ljudi, sto čudi i o ukusima se nikad ne raspravlja. Stoga kažem:

„Vodi je svojoj kući.“

„Što će mi komšije reći?“

„Onda je vodi Ani Brnabić ili Mariji Šerifović. Pa je kod njih posjećuj. Oslobodi nas od nje jednom zauvijek.“

Nekad sam ja volio europski duh, nekad sam ja volio Zapadnu Europu, ali sada je jednostavno ne razumijem, a kada mi to protumači Željka Markić, onda ja to posebno ne razumijem. Pogotovo ne razumijem pojavu tog švicarskog čudaka i nebinarnu osobu, tog Nema, tu osobu koja za sebe tvrdi da nije ni muško ni žensko. Jednostavno ne razumijem bradate LGBT žene, žene koje osjećaju averziju prema muškarcima ili koje se seksaju i žive s

drugim ženama. Ne volim ja ni našminkane muškarce koji hodaju u haljinama i sa drugim muškarcima. Ustvari njih se najviše bojim da me ne nague u nekom haustoru. Stoga kada hodaju u pederastim ružičastim tajicama, ja ih se ne bojim. Bojim se skupine pедера, jer oni su u stanju svašta učiniti. U stanju su napasti nas zdrave i potentne muškarce. Pa mi postajemo bijesni homofobi i ganjamo ostarjele transvestite.

Stoga, uopće ne znam je li to ispred našeg vremena ili je iza našeg vremena. Radi toga ja svoje vrijeme dijelim na ono prije rata i na ono poslije rata, na ono prije povorke ponosa i ona ono poslije povorke ponosa, na ono prije gledanja Eurovizije i poslije gledanja Eurovizije. Stoga ja ne idem ni na kakve komemoracije ili obljetnice nekakvih bitaka. Bojim se da će to nešto aktivirati kod mene. Prema navedenom ja želim nešto zaboraviti, stoga ja želim nekome nešto oprostiti i potisnuti ono nešto ružno u podsvijest. Ne želim se osjećati i biti žrtva ratnih okolnosti. Ne želim ja proživljavati roditeljske traume. Briga mene što te nebinarne osobe trpe nasilje, briga mene što homoseksualci trpe nasilje. Brige mene što te osobe moraju skrivati svoju seksualnu orijentaciju i rodni identitet. Mene brine to što napad na jednog pедера je napad na sve iz zajednice, pa oni formiraju zajednicu pедера i tada su jači.

A nama žrtvama rata, ostaju i dalje naše psihijatrijske traume s pederlukom, ostaju nam rane na duši. Nema nam oporavka, jer to naša medicina, farmakologija i apsihijatrija ne mogu izliječiti. Nekako sam izliječio zvuk ratnih sirena, eksplozija mina ili granate, zvuk zrakoplova koji izbacuje krmače. Kažu da je to veteranski sindrom, ali nikako nisam izliječio strah od silovanja i strah od pедера. I kažem da se to aktiviralo pojavom tog nebinarnog švicarskog Nema. Od tada sam nefunkcionalan, bez psihološke ravnoteže jer sam ponovno proživio svoj traumatični događaj. Jer me sastave flashbackovi, tremori, osjećaj krivnje, osjećaj srama i gubitak koncentracije. Jiš mi samo treba neka žena pa da mi umjesto erektilne disfunkcije kaže da sam peder. A kažu da je po našem

zakonu to kažnjivo. Da je to psihičko nasilje i povreda ljudskog dostojanstva.

A ja kažem: zar nije to psihičko nasilje i povreda ljudskog dostojanstva što se na Eurosongu pojavljuju pederi, vještice i nebinarne osobe? Zar to ne bi trebala biti zabava i vatromet ukusa i neukusa? A ne da te čudne i nakazne osobe manipuliraju rezultatima glasanja, pa ih žiri proglašava pobjednicima? I nemam ja što hvaliti pjesmu tog nebinarnog Nema, meni se to jednostavno ne sviđa. To je užas i katastrofa neukusa, to su lažni pobjednici. To kod mene stvara traume, stres i nesigurnost. To je moj okidač da postajem paranoik, to me vraća na mjesto i situaciju oko moje traume. To izaziva moju nasilnost, moju eskalaciju i eksploziju bijesa i moju ljutnju. I kolikogod si ja postavljao pitanja: kako si pomoći, pomoći nema. Nema te psihološke terapije koja mi može pomoći. Jer su stresni i traumatski događaji u djetinjstvu, u srednjoj dobi i za vrijeme rata aktivirale to moje bolesno stanje. A ja ne znam zašto obavljaju veliku akciju USKOK i slavonska policija u mojoj blizini? Pa nisam ja nikakav član zločinačkog udruženja, ne bavim se ja kriminalom, švercom stranih ilegalaca, prodajem droge i prostitucijom.

Ja sam ili nisam zbog toga od zdrave ljudske jedinke postao duševno bolestan. A sada bih trebao sputavati svoju seksualnu funkciju. Neće to ići. Stoga na našoj pijaci kupujem ljekovitu biljku piskavicu, jer kažu da ona efikasno pomaže kod erekcije i seksualne želje. Stoga se družim s ženama ne bi li aktivirao svoj libido. Stoga pokazujem da se ne bojim žena, stoga zatomljujem strah prema njima i želim biti intiman s njima. Stoga ne jedem masnu hranu, ne jedem zašećerenu hranu, ne pušim ne pijem alkohol i klonim se stresa i stresnih situacija. Time ću ja otkloniti sve moje neurofiziološke poremećaje, svoje neravnoteže i svoje nestabilnosti. A uz put ću dokinuti i nadimak da sam guzonja, ma što to bilo i ma što to značilo. A guzonja znači da sam ja onaj koji se voli guziti, da imam široke bokove i veliku stražnjicu.

U socijalizmu smo govorili da su guzonje oni koji su imućni, koji su glavonje, koji su smjestili svoje dupe u partijsku fotelju, koji su zaposlili svoje sinove i kćeri, koji su na visokim političkim funkcijama, koji su politički lešinari, koji su politički krpelji, koji su aparatčici ili partijski sekretari ili komesari. Koji su u biti neradnici, društveni paraziti, koji su gotovani, pa smo ih nekad posprdno zvali prdonje guzonje ili impotentnim demagozima. Jer što radi neradnik nego nesnosno prdi, smrdi, uvlači se nekome u guzicu i guzi se. U kapitalizmu su takvi postali guzonje opasnih namjera, tipovi opasnih namjera, naši navodni spasitelji koji su društvenu imovinu uzimali za jednu kunu, pa nisu znali što će s tim, pa su je upropaštavali i uništavali. Bili su navodni poduzetnici i tajkuni koji su od Dalmacije htjeli stvoriti veliki bordel, ali iz tko zna kojeg razloga, to im nije uspjelo. Stoga smo mi nesretni ili živimo nesretno. Jer jedino u Europi kod nas nije dozvoljena prostitucija i kurveraj, nisu dozvoljene kurve. Ali da se održao rodijački mentalitet, održao se. Uhljeba koliko hoćeš i želiš. Svi guzonjini sinovi i kćeri su se zaposlili i pjevaju:

*„U mojoj ulici ne prodaju se kifle, ne teče saobraćaj i dim.
U mojoj ulici nema fukare, jer ja sam guzonjin sin.
Okolo mene rastu čempres i drot, večeras imam party, a u jutro trim.
Lijepa žene dolaze kod mene, jer ja sam guzonjin sin.
Ja sam, ja sam guzonji sin.
Jede se kavijar, pije se gin, ima se para, ima se s čim.
Ponekad trava, nikad heroin, jer ja sam guzonjin sin.“*

Stoga kažem da su to deklarirani šupci, da imaju tu karakternu manju ili osobinu. Da su to dvolične i cinične osobe, jednom riječju pičke smrdljive, Možda sličje papku, ali su ipak različite od njega. I obožavaju velike guzičetine kod žena, ali i muškaraca. Oni kažu:

„Što veća guzičetine, to bolja. Ako je žena u pitanju, volim kobile, volim slonice, volim rospije ili žene guzare – muzare. Jednostavno

njima ne mogu odoljeti. Volim žene s velikom i masnom stražnjicom.“

„Većina muškaraca se plaši velikih guza, osjećaju se nedoraslim izazovu, oni kažu da samo hrabri jebu debele i guzate žene. Većina muškaraca se boji da će se izgubiti u bespućima velike, gojazne vagine i velike guzice. Ja volim žene koje imaju mjere: 90 x 60 x 90. Ne volim kobile i slonice. Žene ne moraju imati idealan struk, idealne bokove i idealne grudi. Volim prirodne i normalne žene. Volim žene koje ugodno mirišu.“

Jer žene brinu mirisi njene vagine, jer kad nešto smrdi, onda smrdi. Pa tako vagine mogu smrdjeti na crknutu ribu, na smrdljive gljive, kao pokvareno pivo, kao crveni i bijeli luk, kao trula turšija i kupus, kao smrdljivi Martin, kao trulo meso, ili mogu smrdjeti po nekakvoj kiselosti, gnjilosti i ustajalosti. Dotle, muškarce brine veličina njihovog penisa, jer kad je nešto malo, onda je malo. Ako je 13 ili 15 centimetara u erekciji nešto prosječno, onda je to prosječno. Sve ispod toga je malo. Ali ako je seks rijedak, ako ga nedostaje, nije ni to normalno, ustvari to je nenormalno. Pa se muškarci srame, pa muškarci imaju osjećaj krivnje i grižnje savjesti, pa si nešto predbacuju, pa ne prihvaćaju samog sebe, okolinu i raspoložene i neraspoločene žene.

POGLAVLJE 16

Svoje mračne tajne držim duboko zaključane u svojoj svijesti ili podsvijesti. Da imam više vremena bavio bih se Sigmundom Freudom i njegovom sviješću i podsviješću. Inače, nisam ja ni doktor Jekyll, a ni gospodin Hyde i nemam ja krizu identiteta. Stoga, nemam ja baš takve mračne tajne, ipak sam ja normalna osoba. Zato, sam zaključao u svoju svijest i podsvijest i taj napad i šaketanje jednog sudionika povorke ponosa, jednog homoseksualca. Jer ja ipak nisam homofobni fašist kakvim me društvo prikazuje, jer ja nisam zločinac iz mržnje, nemam ja ništa s španjolskim konkviskadorima, nisam ja baš tako sadista, nisam ja genocidan i nemilosrdan, ne bih se ja baš tako obračunavao s domorocima i domorotkinjama. Ne bih ja nikoga deportirao na neki drugi otok. Nisam ja lud ili u ludilu, ne podliježem ja masovnoj hysteriji, ne govorim da je sve kataklizma, propast i potop, ne govorim da mi nismo genocidni narod i ne naređujem da diljem zemlje zvone zvona.

Ja sam samo frustrirani građanin opasnih namjera. Mene je ta naša nakaradna privatizacija i pljačkaška pretvorba izludila do te mjere da se ne mogu kontrolirati. Pa sam ja postao žrtva neobjašnjivog prokletstva da kad se s nekim sretnem izgubim kontrolu nad sobom i želim nekoga tući, osakatiti ili ubiti. Stoga ne očekujem policiju na svome pragu, jer gdje bi oni došli kada bi mene takvog sumanutog uhitili, pa oni se moraju baviti prometnim prekršajima, kaznama zbog prekoračenje brzine, našim prostitutkama i našom prostitucijom. Briga njih za nasilje na našim ulicama, briga njih za našu mržnju prema manjinama, homoseksualcima i drugačijima. Briga njih za pedersku zastavu duginih boja, briga njih za jugoslavensku zastavu sa crvenom zvijezdom. Njih možda brine razdor unutar LGBTIQ + zajednice i ništa više i ništa manje.

Stoga, se ja bavim svojim mračnim tajnama. Nije da ih je mnogo, ali kao noćna mora mi se uvijek javlja Amoranta, izuzetno ružna žena – slonica, Guajira – Indijanka koja je u Buenos Aires došla jer je bježala

s roditeljima od nekakve ondašnje amazonske epidemije ili nekakve amazonske pošasti. Pa je tako i izgledala, kao da ju je amazonska poplava izbacila ili kao da ju je vlak pregazio. Bez lijepog dupeta, bez lijepih bedara i bez lijepih sisa. Ima mladih žena koje su prave ljepotice, vamp žene, a ona je posve nešto suprotno, ako to možete zamisliti. Jer ona je tako glomazna, nezgrapna i ružna da se ne može stopiti s okolinom, pa se ističe svojom ružnoćom, s muškim crtama lica. A ja što god činio nikako da probudim svoj uspavani libido i svoj seksualni nagon. Nešto ne ide, pa ne ide, nešto neće pa neće. Da li sam ostario, da li mi se smanjila razina testosterona i drugih hormona, ne znam. Da li živim zbog toga u stresu, živim. Jednostavno mi se ne pojavljuje seksualna želja. Ali problem je s Amorantom što ona ništa seksualno ne odbija, što ona ne govori da je boli glava, što ona ne govori da je neraspoločena, da je umorna, da je neprivlačna i da je debela ili da joj je vruće.

Ona je sebi zadovoljavajuća, ona je uvijek raspoložena za seks. Kod nje nema hormonalne neravnoteže i kroničnih bolesti i ona stalno govori:

„Moraš ići liječniku, on će ti štošta korisno preporučiti. On će ti izmjeriti razinu testosterona. On će ti preporučiti, plavu tableticu, viagru.“

A mene to ne zanima, pa je ja i dalje slušam:

„Znam barem 10 frajera koji bi rado spavali sa mnom.“

Kažem joj:

„Onda idi k njima. Ja ti to neću zamjeriti.“

„Ti mi se sviđaš.“

Ali ona se meni uopće ne sviđa. Jer ju je samo poplava mogla takvu formirati i izbaciti, pa ima i takvo stanje uma. Ili je takva estetski deformirana i luda kao nekakva nesređena žena koja sama vršlja po kući, koja ima mjesečnicu i koja je u PMS. Uz to, svi mlađi i potentni muškarci žele lijepe, zdrave i seksualno privlačne žene. Nitko ne voli ženu slonicu, nitko ne žele ženu koja izgleda kao da ju je amazonska poplava izbacila. Nitko ne želi duboko frustriranu osobu, neurotičnu i sklonu histeričnim ispadima, koja je uz sve to neugodna.

Neugodna je jer su je muškarci isključili iz prirodne seksualne selekcije, a ona se toliko trudi, da se pretjerano iscrpljuje. Pa je ona svoj seksualni nagon usmjerila na nešto drugo, ja ne znam na što, ali je ona zbog svega toga depresivna i istraumatizirana do krajnjih granica. Pa je svadljiva, pa više, pa histerizira. Pa je mentalno i tjelesno iscrpljena. Ja bih joj odmah ponudio vibrator prikladne veličine, ali se ne usudim. Pitam se zašto ona nije kao sve ostale normalne žene koje odbijaju seks. Pa sam i ja frustriran, pa želim ženu koja odbija pod svaku cijenu, seks. Zamišljam ženu koja ima glavobolje, migrene, valunge, teške i bolne mjesečnice, koja se osjeća napuhano, koja nije promijenila posteljinu, koja se osjeća debelom i umornom, kojoj je vruće, kojoj je hladno, koja ne želi uznemiravati djecu i susjede. A ja sam čuo da je Stormy Daniels tužila Donalda Tumpa, ne znam zašto ga je tužila jer je čovjek uredno platio tu njenu uslugu, a ona kaže:

„Želim ga vidjeti iza rešetaka!“

„Ali zašto?“

„Nije mi priuštio ništa. Nije mi priuštio višestruka sladostrašća.“

A ja se odmah sjetim lude Mice i kažem:

„Možda je u pitanju vaša anatomija?“

„Možda jeste, ali to Donald Trump ne zna. Stoga, neka bude dobrovoljna boksačka vreća u skloništu za žene.“

„Donald Trump to negira.“

„Ja sam to sve opisala u knjizi: „Potpuno razotkrivanje“ Knjiga je izdana. Knjiga je istinita i autentična.“

„Donald Trump kaže da ga niste uopće uzбудili?“

„Može on sada reći što hoće, ali zašto je onda platio 130.000 dolara da zataška taj naš seksualni odnos.“

A ja prekidam taj razgovor sa Stormy Daniels i posvećujem se mom odnosu s Amorantom koja kaže:

„Prekomjerno masturbiraš, prekomjerno se samozadovoljavaš, sam sebi si dovoljan i prekomjerno gledaš pornografiju, pa ne možeš zadovoljiti ženu kao što sam ja. Pa si za mene impotentan i erektilno disfunkcionalan.“

Ja na to kažem:

„Mi nismo niti po dimenzijama, a niti po Kama Sutri kompatibilni. Ti si žena slonica, a ja sam zec ili miš. Mi si uopće ne odgovaramo. Ne uzbuđuješ me, nisi mi privlačna, nisi mi ženstvena, nisi seksepilna i nisi mi simpatična. S tobom nemam potrebnu erekciju. Zato mi ne pričaj o impotenciji i o erektilnoj disfunkciji jer je to znak slabosti. Zato ne pričaj neprovjerene tvrdnje i poluistine. Anatomske si mi ne odgovaramo.“

„Ne želiš se sa mnom boriti? Još si mlad, još si u punoj snazi, nisu ti se smanjili testosteroni. Eretilna disfunkcija ne bi trebala biti posljedica tvoje starosti.“

„Ta borba je uzaludna.“

„Sve u životu je uzaludno. Nisu li i Sizifove muke uzaludne?“

„Sizif je mitsko biće. Ja nisam Sizif. Daleko sam ja od njega.“

I mogu reći da mi za neke žene pomaže viagra, a za neke žene ne pomaže. Za Amorantu mi ni viagra ne pomaže, jer je njena vagina preuboka i preširoka. To nije mentalni problem, to su činjenice.“

„Nabavila sam ti amazonskog lutajućeg pauka. Dovoljno je da te on ugrize i vratit će ti se libido i erekcija.“

„Ne želim ja nikakvog amazonskog lutajućeg pauka, ne želim da me nikakav insekt grize i ugrize.“

Ja više ne želim prolaziti kroz horor kroz koji prolazim. Ne želim trpjeti nečije seksualno nasilje. Proučavam razne studije ljudskog ponašanja, ali ni jedna ta i takva studija mi ne govori kako prekinuti sa mojom zlostavljačicom Amorantom. Sve su to iluzije da će se to razvrgnuti na miran način jer Amoranta sve interpretira na krivi način. Stoga ću morati je namjerno ili nenamjerno zanemariti, stoga ću morati pobjeći glavom bez obzira i neobavljena posla što se tiče prodaje strojeva za plastiku. Ne znam jedino da li da to navodim u moj poslovni izvještaj ili da to ne navodim? Pitam se: hoće li Amoranta na mene vikati, hoće li plakati i bacati stvari, hoće li pretjerano emocionalno reagirati, hoće li govoriti:

„Izjele ga pirane. Nije nikakav u krevetu.“

Jer tako su se svađali i vikali njeni roditelji, a ona ponavlja njihove greške i njihove modele ponašanja i tako nastavlja i produžuje obiteljsku tradiciju. Jer ona uopće nije realistična i kao da nije svjesna da ima dva metra i 150 kilograma. Da me ona ne uzbuđuje,

nije mi privlačna, nije mi ženstvena, nije mi seksepilna i nije mi simpatična.

A ja moram misliti da ne ostavim loš utjecaj na njenu psihu. Jer nitko joj ne prilazi i nitko ju ne zove van. Jer ona ima dva metra u visinu, ni ne znam joj širinu, a kilaža oko 150 kilograma. Kaže se da lijepa žena ima samo jednu manu, ako ti ne želi dati svoje tijelo, pa je ti zoveš arogantnom kučkom – ljepoticom. Dotle Amoranta nema tu manu, ona će ti dati svoje tijelo, ali tebi se neće dati išta raditi s njom. A i ja sam došao u Buenos Aires po zadatku, naime moja bivša tvrtka me poslala u Argentinu da izvidim zašto je stala prodaja strojeva u Argentinu. To su nekad bila naša zlatna vremena, kada se izvozilo na sve kontinente, a ja sam valjda bio zadužen za Južnu Ameriku. Pa sam ja neuspješno obučio nekog bitangu, bandita, probisvijeta i protuhu Pedra Gonzalesa da on to prodaje. Naime, njega smo dobili u sklopu ondašnje studentske razmjene, ni ne znam kako se zvala, ja sam ga obučavao, a on je slovio kao vrhunski student. Ali ništa od toga i umjesto prodaje strojeva, taj nakaradni tip Pedro Gonzales se bavio tko zna čim, samo ne prodajom strojeva za plastiku.

Ja uopće nisam shvatio čime se zapravo bavi beskrupulozni Pedro Gonzales i do dana današnjeg mi to nije bilo i neće biti jasno. A mogla mu je ta prodaja strojeva biti unosna, jer kada se proda samo jedan stroj od cca 200.000 eura i dobije se 5%, što ti treba više. Stoga ne znam kako su nam Argentinci mogli poslati takvu ništkoristi osobu, a mi kako smo postali plijenom takve osobe. Jer on se, kao Donald Trump otvoreno protivi Ustavu Republike Argentine, on ne priznaje vladavinu prava i dobre trgovačka pravila, on se smatra bogomdan i iznad Ustava i zakona. I pored toga iz tko zna kojeg razloga, on mi nameće tu ogromnu ženu, Amorantu. Njemu je to smiješno, ali meni nije. Ja se iz toga želim izvući. Jer Pedro Gonzales mi je kad sam ga našao, uvalio tu Guajiro –Indijanku, ženu od dva metra i sto pedeset kila. A ona kao da je sestra onog poglavice i Indijanca Bromdena iz „Leta iznad kukavičjeg gnijezda,“ a narav joj je bila kao u one sestre ili bolničarke Mildred Ratched.

Sve me je to podsjećalo na „Let iznad kukavičjeg gnijezda, jer kad bi se poštovale društvene norme i pravila Kama Sutre, ja nikad ne bih ništa imao s Amorantom. Jer mi nismo kompatibilni i ne odgovaramo jedno drugom. Ona je bila pohotna, štrokava, zapuštena, dlakava i znojna, a ja seksualno nezainteresiran i uplašen muškarac. Zaključio sam da je moje oružje premalo za tu ženu, a da je njena vagina preširoka i preduboka. Pa sam se ja gubio u bespućima njene velike vagine i u njoj samoj. Jer ja sam po Kama Sutri miš ili zec, a ona je slonica. Jer ona ima dva metra i sto pedeset kila, pa kad legne na tebe, ti se izgubiš ispod nje, i tražiš zraka kako bi mogao disati. Uz to mene plaše njena urođenička praznovjerja, vudu magija i animistički fetišistički obredi istjerivanja zlih duhova. Najgore je kad ona takva ogromna obuče toples i simulira seks, to je nešto nakaradno i grozno, to je pornografija bez upozorenja, a meni se to nikako ne sviđa i nanosi mi emocionalnu bol. Jer znam da će doći i vrijeme kada ću se morati seksati s tom ženom.

No što je mene najviše odbijalo od nje? Bili su to mirisi njene vagine, jer kad nešto smrdi, onda smrdi. Pa tako vagine mogu smrdjeti na crknutu ribu, na smrdljive gljive, kao pokvareno pivo, kao crveni i bijeli luk, kao trula turšija i kupus, kao smrdljivi Martin, kao trulo meso, ili po nekakvoj kiselosti i ustajalosti. I za mene je seks s njom bilo mučenje i zlostavljanje. Briga mene što se ona nije dugo seksala, a imala je potrebe i nagone. Ne želim ja stiskati njene masne guzove pune strija i celulita. Od toga sam dobivao panične napadaje, od toga sam se tresao i ubrzano disao. Jer moje društvene norme, nisu nikad bile i njene društvene norme. A uz sve to njena vagina je neugodno smrdjela. I bilo me je briga na što ona smrdi, kada neugodno smrdi, što je ona primitivna i bez kulture. Ja sam se nje stidio. Za njih sam ja bio gringos i nekakav poželjan suprug. I čini mi se da je Pedro Gonzales sklopio nekakav sporazum s Amorantinim ocem, samo mi nije ništa oko toga rekao. Stoga sam se ja morao napiti i nadrogirati kao Indijanac da bi s njom vodio ljubav i da se ne bih osramotio. Bio sam psihički nestabilan, neuračunljiv što se kaže i

zreo za psihijatra i psihijatrijsku uszanovu. Bio sam zreo za neko liječenje. Stoga ja kažem Pedru Gonzalesu:

„Moj penis je prosječne veličine, između 13 i 15 centimetara, a ta Amoranta je žena – slonica, njoj nije dovoljan ni penis od 20 centimetara. Uz to njoj divljaju hormoni, njoj divlja kortizol, ona mora prvo dovesti svoje hormone u red, mora uspostaviti svoju psiho – neuroendokrino – imunološku ravnotežu, mora se stabilizirati. Između nas nema ljubavne iskre i seksualne kemije. Uz to, ja joj jedva mogu ili ne mogu pružiti vaginalno sladostrašće, a ona bi htjela klitoralno, cervikalno, sladostrašće na g – točku i višestruka sladostrašća. A znaš kakva je njena anatomija?“

„Kakva je njena anatomija?“

„Ona je visoka dva metra, ni ne znam koliko je široka i teška je 150 kilograma. Ja sam jedva 180 centimetara i 90 kilograma. Penis mi je 13 do 15 centimetara, a njoj treba penis od 25 centimetara. Mogu joj ja trljati bradavice koliko hoću, mogu joj ja trljati ostala genitalna područja, mogu joj ja trljati dražicu i g – točku, od toga nema nikakve vajde. Uopće nismo kompatibilni.“

„Ona kaže da je ti uzbuđuješ.“

„Preširoka je, prevelika je i preduboka je.“

„Ona ima samo male ženske nesavršenosti. Možda ima široke bokove, preveliku stražnjicu, veliku i duboku vaginu, ali sve ostalo je u redu. Neki muškarci baš to obožavaju. Nekim muškarcima se baš to sviđa. Nekim muškarcima to i nisu neki nedostaci. Uopće ne znam zašto nepotrebno dramtiziraš?“

„Zašto joj ne nađeš takve muškarce? Uopće ne znam zašto se ti baviš njome? Zašto ne prodaješ naše strojeve?“

„Ona ima loše mišljenje o sebi, nezadovoljna je, a ona je samo malo punašnija i ima pokoji kilogram viška.“

I na iznenađenje svega, Pedro Gonzales je pita:

„Što ti je to g – točka?“

„Zovu je još Grafenbergova točka. To je nekakav mesnati brežuljak u vagini.“

„Ne znam za to.“

„Mnogi muškarci za to ne znaju.“

„I što se sa tim radi?“

„Stimulira se i nadražuje dok ne dođe do kontrakcije cijelog dna zdjelice.“

„I što onda?“

„Onda normalna žena doživi svoje sladostrašće.“

„Kod Amorante nije tako?“

„Nije.“

„A da joj kupiš vibrirajući dildo ili vibrator?“

„Kažem ti da me ona ne zanima. Kažem ti da me ne zanima njeno sladostrašće.“

„Ti sabotiraš i nju i moj trud.“

„Ja je se bojim.“

„Čega se bojiš?“

„Bojim se da će me ubiti svojom odvratnom guzičetinom. Ona voli twerkati iznad moje glave, ako padne, slomit će me, ima masivan gluteus.“

„Zanima li te ta žena ili ne zanima?“

„Uopće me ne zanima. Ne želim je. Neugodno miriše ili smrdi.“

„Reći ću joj da nabaci parfem.“

„Ne može se to riješiti parfemom.“

„A da joj ništa ne kažeš i da me ostaviš na miru. Možda ima neku spolnu bolest.“

„Reći ću joj da se opere, dotjera, našminka i nabaci parfem.“

„A da joj ništa ne govoriš. Umoran sam od žena i ne volim korpulentnije žene. Imao sam ženu u Buenos Airesu. Želim se odmoriti od žena. Od onih lakih, od onih senzualnih, do onih feministkinja i do onih muškobanjastih koje će te zadaviti ili ugušiti kada legnu na tebe.“

„Ona te voli na svoj način.“

„Ona me zlostavlja na svoj način. Ona je emocionalni vampir. Kod nje je nešto krenulo u krivo. Ona prvo mora izliječiti traume iz djetinjstva.“

„Dosta mi je tvog birtijaškog humora, dosta mi je tvog rasizma. Ako će te ona tužiti, neka te tuži.“

„Ja sam sredovječni i uštogljeni muškarac, nisam joj ja zanimljiv, ne mogu joj ja puno ponuditi, pogotovo što je ona rasna žena.“

„Ona želi tebe i samo tebe. Što ja tu mogu? Ti si joj isključivo zanimljiv zbog seksa, ona nije zaljubljena u tebe i od tebe ne očekuje romantičnu ljubav. Do sada je imala samo loša iskustva.“

„Ja ne mogu ispuniti njene seksualne potrebe. Ja sam živio u Hrvatskoj, a ne u Mauritaniji pa da volim gojazne i debele žene. Noj treba penis od 20 ili 25 centimetara. S mojim penisom joj ja ne dosežem do njene dražice i g – točke.“

„Takvog joj ja ne mogu naći.“

„Da nema toliko celulita, toliko sala i masnoća još bih možda nešto i mogao, ali uz tu kilažu ništa ne mogu. Jednostavno, ništa ne mogu s tom ogromnom Pocahontas.“

Briga mene za njenu nesreću i to što je ona dva metra i 150 kilograma. Pa nisam ja došao ovdje da ispravljam Božje nepravde i krive Drine. Ja sam je vodio na ples i voditelj plesa viče ili urla: „Zamjena partnera.“

Ali nitko neće Amorantu za partnericu. Ona je nesnošljivi krpelj, kojeg se ne možeš osloboditi pa moraš pobjeći od nje. Stoga je ja ne bih htio voditi ni u francuski grad Agde gdje se okupljaju i orgijaju svingeri. Jer tko bi normalan izabrao Amorantu za seksualnu partnericu? Ne želim ja nekome stavljati ljutu travu, na ljutu ranu. Ljudi tamo dolaze puni optimizma, zamjenjuju svoje žene za nečije tuđe, ali nitko neće odabrati Amorantu, ženu slonici. Divovsku ženu od dva metra i od 150 kilograma. Nije valjda nekog pamet ostavila. Jer zna se što je ženska ljepota. Nije ljepota samo u oku promatrača.

Ne mora ona imati idealne mjere 90 x 60 x 90, ali mora nečim zračiti i imati toplu krv.

Stoga, ja ne podržavam gojazne žene, meni one nisu simbol ljepote. A sada čujem da postoji otok s 3.000 pretežno gojaznih žena i negdje 10 neraspoloženih muškaraca. Muškarci su neraspoloženi jer žene od njih očekuju da obave svoje reproduktivne funkcije, pa oni ne obavljaju seks, nego razmnožavanje. A tamo se kaže: što je žena veća, to je veća i njena ljepota. Pa su tamo žene s velikim stražnjicama, širokim bokovima i trbusima. I ne bi to bila neka tragedija, da nema tako malo muškaraca, pa se oni skrivaju i bježe po okolnom drveću.

Naime te žene žele postati majke, kraljice i domaćice. Pa je život tih muškaraca više pakao, nego raj. Kažem da ja ne bih mogao živjeti na tom otoku, nemam ništa protiv žena – slonica, nemam ništa protiv visokih i debelih žena, ali nikako da zaboravim Amorantu i noćne more od nje. Nikako da zaboravim onu 190 centimetara visoku Ruskinju, miss tko zna čega. Ja se takvih žena bojim, izgubim želju za seksom, pa mi je normalno da je to veza bez seksa.

POGLAVLJE 17

Osjećam se zaglavljeno u svom svakodnevnom svijetu i ponekad gubim tijek svojih misli. Ne znam je li to u redu, ne znam je li to Alzheimer ili nije? Često osjećam nekakav čudan val aktivnosti u mozgu ili još mi je čudnije kad ne osjećam nikakav val aktivnosti, pa me to brine. Ne znam jesam li doživio raspad sustava, jesam li u fazi raspada sustava ili nisam? Mogu reći da je takva i naša država. Nad nama vladaju konzervativci – licemjeri i dok se oni materijalno i financijski ne namire, oni se ne smiruju, a naš premijer kad ne priča o lažnim statističkim podacima, on priča ni o čemu. On je stručnjak za pričanje o ni o čemu. Ti mu postaviš konkretno pitanje, a on ti odgovara ni o čemu. Nekad sam morao čitati: „Krik i bijes“, roman struje svijesti, ma što to bilo i ma što to značilo. Ja znam da tada u gimnaziji ništa nisam razumio i shvatio, a bio sam među iznadprosječnicima. Sada se isto tako osjećam. Kao onaj lik iz „Pasjeg popodneva“, kao neponovljivi Al Pachino. Nerazgovjetno urlam na svakoga, ne reagiram na zlo, ne slušam službene statistike, ne slušam našeg premijera Plenkovića i gutam svoju ljutnju. Jer nikako, a da ne spomenem prošla, sretnija vremena. Tada sam imao nekakvu ženu pored sebe, kakva god da je bila, ali bila je moja.

Jer ne mogu si protumačiti totalno neuspjelu ministricu poljoprivrede Mariju Vučković, kada ona govori protiv Državnog zavoda za statistiku, kada pravda svoje neuspjehe i govori da su to ustvari uspjesi. A ovi u svojim statistikama govore o katastrofalnom stanju u poljoprivredi, da se je loše radilo i upravljalo i ovi govore o velikom padu proizvodnje goveda, svinja, ovaca, koza, peradi i mlijeka. A ona bi uvela nekakav verbalni delikt, jer ona je kao svi HADZ – ivci radila izuzetno vrijedno, uspješno i pošteno. Nije ona kao neki drugi koji bi se obračunali sa socijalističkim totalitarizmom. Svatko nađe svoje polje djelovanja. Svatko ganja ono što ga muči i tišti. Nitko nema čistu savjest, pa se s nečim obračunava. Lako je ženama, za njih se kaže kad su ljute da imaju one dane u mjesecu, da imaju PMS ili mjesečnicu ili u najgorem slučaju da su u

menopauzi, da su zbog toga neurotične ili frustrirane. Uvijek si nađu nekakva opravdanja.

A ja ne želim tražiti nikakva opravdanja za svoju seksualnu neaktivnost. Jednostavno ne pronalazim pravi tip žene za sebe. Nije da ja tražim krotke i ponizne žene, ali da je žena ženstvena to tražim. I neću pjevati toj ženi silovateljske doskočice o ženama. Ali da ću tražiti da te žene kod mene izazovu erekciju, i to tražim. Što će mi žena koja stvara probleme i impotenciju. Stoga ja zagledam žene, pa ako imaju valunge ili valove vrućine, ako mijenjaju raspoloženje, ako im se suše usta, ako krvare iz desni, ja odmah znam da je žena u hormonalnim promjenama i da je u problemima. Pa ja bježim glavom bez obzira. Ništa me ne vuče i ne privlači k njima, nema magnetske privlačnosti, nema čudne tajne seksualne privlačnosti i kemije među nama, nema nikakvih tamnih i mračnih sila, sve je to netragom nestalo. Nema iskri da nas zapali, nema sinkroniziranog znojenja, nema reproduktivne biologije, nema mirisa za prepoznavanje, nema hormona i feromona. Na djelu su dvije pogrešne osobe i rijetko to drugačije završava nego katastrofom i noćnom morom. Meni moj doktor govori da ako sam seksualno neaktivan, da ću doživjeti rak prostate.

Pitam mog doktora: može li mi naći raspoloženu ženu, a on mi odgovara da se time ne bavi. Pitam ga: pomaže li tome masturbacija, a on mi ništa ne odgovara jer on je katolik, a Crkva ne odobrava masturbaciju. Mislim u sebi: ako masturbacija slična seksu i simulira ga, onda neću doživjeti rak prostate. Jer ja izbacujem sjemenu tekućinu, jer ja aktiviram svoje testise, testostosterone i što sve već ne, a nisam ja kriv što živim u maloj sredini gdje je većina žena neraspoložena za seks, gdje policajci revno suzbijaju prostituciju i gdje medicinske sestre ne obavljaju svoju osnovnu funkciju – zadovoljenje svojih pacijenata. Pa sam ja tako, u dobroj namjeri, jednoj geronto domaćici koja mi je došla pomoći u životu, predložio seks. Naime, čuo sam da se ona svježe razvela, pa da se ne

zapusti i zanemari, preporučio sam joj seks jer ima i doktora koji preporučuju seks u nekim prilikama. A ona kaže:

„Preporučujete mi seks? Ja sam ipak poštena žena.“

„Koliko sam čuo vi ste razvedena, dakle slobodna kao ptica. Najbolja terapija u vašem životu je ona seksualna ili redoviti seks. Time ćete potaći dotok krvi u vaginu, nećete doživjeti atrofiju vagine, neće vam se vaša vagina osušiti.“

„Nemate vi što brinuti o mojoj vagini, ja sam ipak poštena žena.“

„Vagina vam treba biti elastična i vlažna. Ne smijete dozvoliti da vam padne razina estrogena. Seks potiče prirodno podmazivanje. Ja samo brinem o tome.“

„Ja sam zdrava žena, u naponu seksualne snage i nisam u menopauzi. Ja imam redovite mjesečnice i PMS.“

„Nije da sada imate PMS? Valjda ste zato psihički i fizički nervozni?“

„Nisam psihički i fizički nervozna, nisam ni raspoložena za vas i ne namjeravam se s vama seksualno baviti. Nemam namjeru više dolaziti k vama. Umorna sam, neraspoložena sam i neispavana.“ A ja odmah zamislim neku zgodnu Japanku pored sebe. Naime, one u vrijeme PMS nisu lude kao šibe, one kao da nemaju PMS, one kao da nemaju ženske bolesti, njih ništa ne boli, nemaju bolove u mišićima, zglobovima zdjelici, one nemaju glavobolje, one su uvijek nasmijane i raspoložene, one kao da ne pate od tog zla koji nama muškarcima na Balkanu zagorčava život, pa su vrlo prikladne za život. I one jako vole seks, sa orgazmom ili bez orgazma, i uopće ne pitaju za orgazam. Daj što daš i trudi se oko njih. Dotle ta geronto domaćica kaže:

„Vama nije ništa, vaša prostata je posve u redu, vaše zdravlje je posve u redu, nema potrebe da ja više dolazim k vama. Bezobrazni ste, perverzni ste i nedolično se ponašate.“

„Moj doktor kaže da je preventiva važna.“

To kažem jer bih volio znati kako se ta žena glasa tijekom seksa, kakve zvukove ona proizvodi tijekom seksa. Da li stenje, uzdiše i kako se ta žena vokalizira. Kako doživljava sladostrašće ili ga ne doživljava.

Pitao sam se bih li kod nje probudio euforiju ili dosadu. Bi li ona uživala ili ne bi? Bi li bila tiha, glasna ili preglasna? Bi li rekla na kraju hvala ili ne bi rekla? No ona mi hladno odgovara:

„Onda se vi seksajte s vašim doktorom, danas je to moderno, muškarac s muškarcem i žena s ženom, sa mnom nećete. Ja vam nisam raspoložena za to. Previše sam neraspoločena i nesretna“

„Vježbao sam tantrički seks i kako žene podariti višestruke orgazme.“

„Kakve to ime veze s bilo čime? Ak ste tako uspješni u seksu, zašto niste uspjeli s Micom?“

„Ne uspijeva to sa svakom ženom. Neke imaju anatomske probleme.“

„Kakve anatomske probleme?“

„Mici je uretra jako udaljena od dražice.“

„To su bajke za malu djecu.“

„Nisu. Nisu. Možete vi usporavati partnericu koliko hoćete, možeš uzimati predah, možeš se ti opustiti koliko hoćeš, ako je partneričina uretra udaljena od dražice, ništa od višestrukih orgazama.“

„Što to ima veze s bilo čime?“

„Ženu ne može popustiti jedan orgazam da bi doživjela drugi.“

„Ja to ne želim doživjeti.“

„Kako hoćeš, ali to je dobro za tvoje fizičko i psihičko zdravlje.“

Geronto domaćica odlazi, a ja kažem tko joj je kriv što je tako frigidna. Normalno napaljena žena bi pristala na sve, pogotovo ako joj netko nudi višestruki orgazam. Normalno napaljena žena se ne bi suzdržavala. I tako je to završilo. Bilo me je briga za njene seksualne traume, za njene probleme s penetracijom i za njen strah od penisa. Nisam ja mogao apsorbirati te njene seksualne traume. Ja je nisam mislio silovati, jer nisam bio siguran u sebe i u svoje mogućnosti. Jer ona mi se u principu i nije sviđala. Radila je sve po svom i nije se obazirala na druge ljude. Bila je mlada, ali ne i lijepa. A ja sam zaključio da s drugom ženom trebam rješavati zdravlje moje prostate, mokraćnog sustava, erekcije, srca i imuniteta. Stoga nisam bio ljut, stoga nisam patio, stoga nisam bio tužan, ali da nisam riješio svoje probleme, nisam.

Pitao sam se gdje je nestala normalnost u muško – ženskim odnosima? Pitao sam se je li tome kriva Katolička crkva i desnica i njihovo inzistiranje na patrijarhalnom poretku i antirodnoj ideologiji? Stoga mi često pred očima preleti život, a kažu da je to tako pred moju ili nečiju smrt. Često mi se ukazuje film o Barbarelli, ukazuje mi se njen striptiz i oni muškarci koji je žele silovati. To je moja svakodnevna opsesija, pa ne znam trebam li brinuti ili ne. Naime, mene uzbuđuje to što glavnu junakinju svi muškarci i sve žene žele silovati i što onda ona postepeno sa sebe skida svoje

svemirsko odijelo, više otkriva, nego što skriva, time izaziva mnoge, pa i mene i u jednom trenutku biva gola. I ja bih tada trebao doživjeti vrhunac, ali ga više ne doživljavam. Pa se zbog toga brinem. Jer to je snimljeno 1968. godine, ne mogu ja živjeti kao Srbi u prošlosti. Jer kažu da živjeti u prošlosti je nekakav nesvjestan život, a ja ipak želim svjesno i sadržajno živjeti. No, ja sam rob svojih starih navika i zarobljenik prošlih vremena, pa ne uživam u sadašnjosti. Nesretan sam, nezaposlen sam, žena me je napustila, a i imam malu mirovinu, pa se pitam: kako u tome mogu uživati?

Brine me to što mi se smanjuje razina testosterona, što mi se povećava razina kortizola, što sam tjeskoban i što mi se smanjuje libido. Valjda je to uzbuđenje zbog Eura i naše utakmice s reprezentacijom Albanije. Kažu da su mnogi bijesno pobacali svoje televizore nakon utakmice i poraza od reprezentacije Španjolske, a ako bi mi izgubili i od Albanije to bi za nas bio smak svijeta, mnogi to ne bi mogli preživjeti tek tako. Jer mi smo kao Srbi koji zbog one rezolucije o Srebrenici svašta čine. Pa zbog toga naše žene i djeca drhte od straha, jer mi smo poznati udarači. Dođemo ljuti kući nakon utakmice i novog poraza, pa udri po ženi i djeci. Kažu da se u vrijeme naših nogometnih utakmica obiteljsko nasilje poveća za 30 %. A moj problem je taj što kod nas nema pедера, pa nemam koga tući. Nema mi ni žene, a ona se i tako ne da tući. Pa sam ja uskraćen za to naše zlo ili to naše dobro. A taman sam doznao za Abd Al- Amiz Al- Kharzajev priručnik u kojem on objašnjava kako treba fizički kazniti i tući neposlušnu ženu iz mržnje ili iz ljubavi. Pa on kaže kako treba disciplinirati žene:

„Udaraj lagano i bezbolno, jer to su batine iz ljubavi.“

A mi ovdje živimo u Šokadiji pa slušamo bećarce, dio kulturnog identiteta Slavonije i Baranje:

„Nema žene bolje od krmače, moš' je klati, a moš' je i jebati.“

Ali ne možeš to pjevati policajki, jer je sud donio konačnu presudu: „Valpovački bečar ipak kriv za uvredu policajke i ne može joj se pjevati:

„Ej ti mala u plavoj bluzi, skini gaće, pa mi se naguzi.“

A ja ni do dana današnjega nisam na čistu, trebam li uvažavati nečije učenje:

„Draga djeco, danas ćemo učiti kako tući ženu da se ne vide masnice. Sutra ćemo učiti o tome gdje je ženama mjesto i zašto su manje vrijedan spol.“

Možda bih ženu istukao kada bih saznao da je bila s ljubavnikom, kada bih se zbog toga razočarao, kada bih se zbog toga razbjesnio, ali ni za što drugo.

Kažu da su Romkinje neposlušne i promiskuitetne. Kažu da u romskoj zajednici nitko ne zna tko koga jebe, stoga je tamo najnormalnije da tamo muškarac tuče ženu. Da se tamo odvija brutalno obiteljsko nasilje. To je valjda u mentalitetu Roma. Ali zašto je moja bivša žena postala seksualno nasilna, zašto je ona mene seksualno zlostavljala, na to nemam odgovor. I pitam se: zašto sam ja bio pun iluzija u život s njom, pa ja sam joj trebao kad sam bio financijski moćan, kad sam financijski onemoćao, više joj nisam bio opcija, više joj nisam bio koristan i upotrebljiv. A ja sam od svega toga razvio simptome posttraumatskog stresnog poremećaja, mora da sam to dobio tijekom rata, a nakon rata i za vrijeme života s mojom boljom polovicom se to samo aktiviralo. Pa sam samo izgubio interes za moju bivšu ženu i seks s njom. I dobro da smo se razveli, dobro da smo se razišli i dobro da smo tako riješili naše seksualne probleme.

Najgore od svega toga je što nisam postao kršćanin, pa ne vjerujem da ću bolje živjeti na onom drugom svijetu. Nisam ja ni musliman pa

da vjerujem da me na drugom svijetu čekaju djevice. Stoga živim u prošlosti, stoga sam zarobljen u prošlosti, jer ne mogu uživati u sadašnjosti. Moj odgoj je nešto drugačiji, ali da se nisam odgajao pozitivno i u skladu sa socijalističkim moralom, nisam. Da nisam stekao pozitivne društvene vrijednosti, nisam. Jednostavno se nisam odgajao prema ondašnjem Sibirskom ili partijskom odgoju. Jer nakon svega, nakon te naše privatizacije i pretvorbe, nisam postao zločinac i kriminalac kao svi drugi. Jer su me uvijek odgajali i preodgajali partijski sekretari, da ne posrnem ili ne zastranim. Pa su ovi nada mnom obavljali svoju represiju i svoje jednoumlje.

Ali bilo je i drugih, pa me je tako neki majstor pokušavao nagovoriti da odustanem od gimnazije i posvetim se majstorskom zanatu. Pa je na tehničkom odgoju od mene tražio da postanem bravar, tokar, pekar, apotekar, vodoinstalater ili automehaničar. No, ja sam bio antitalent za to i samo sam to otaljigao i pobjegao glavom bez obzira. Valjda me je zato preuzeo u svoje ruke profesor iz fizike. On nije imao pojma o pedagogiji i odgoju, ali ništa za to, uzeo je mene u svoje ruke i valjda je htio stvoriti ispravnog, socijalističkog čovjeka od mene. I naravno da ništa nije bilo od toga, jer on nije znao jednostavno objasniti gradivo, a pogotovo nije znao jednostavno reći što želi od mene. A meni nije ni dandanas jasno što je on želio, koje su mu bile namjere. Jer njegova edukacija iz fizike nije uspjela, jer moje srednjoškolsko obrazovanje iz fizike nije uspjelo. A njegovo nasilno educiranje me užasavalo i dovodilo do ludila. I umjesto toga što sam jedini ja uspio shvatiti predavanje o elastičnoj sili, on me je ismijavao i na kraju bi mi zaključio dvojku, kao svim ostalim učenicima. Jer za pet zna samo dragi Bog, za četiri zna on, za tri dobri učenici, a svi ostali za dva. I to me je smetalo prve dvije godine, a druge dvije sam se pomirio s time.

Jednostavno sam zaključio da je za mene fizika apstraktno područje, nije mi pristupačna i nije mi razumljiva. Briga me je bilo za istine o svijetu oko sebe. Tko još u ovoj našoj truloj zemlji brine brigu za to? Koga još briga kako svijet funkcionira? Koga još brige za

fundamentalne zakone prirode? I onda, uz svu tu muku, jedna mi djevojka kojoj sam se ja sviđao, kaže:

„Ja studiram fiziku.“

„Nisi mogla nešto drugo?“

„Samo me to zanima.“

„Ja sam s time imao problema u srednjoj školi.“

„Onda ništa od naše veze.“

Stoga, bih se ja toga htio osloboditi i morao bih i ja nekud krenuti, a ne zapeti u mjestu ili stajati u mjestu. Moram bih se ja odblokirati, moram dokinuti svoje obezglavljeno stanje. Ja znam za zastrašujuće posljedice koje se događaju muškom tijelu ako se ne seksa. Pa se tako muškarcu može dogoditi atrofija penisa, smanjivanje genitalija, smanjivanje spermija i testosterona, rak prostate, pojava stresa, smanjuje se protok krvi, događaju se kardiovaskularne bolesti, šećerna bolest, masnoće i visok tlak i razne seksualne frustracije. Ako muškarac s vremena na vrijeme ne aktivira svoj oksitocin, dopamin i serotonin, svoje hormone sreće, tada je on neraspoložen, sklon samoubojstvu i depresijama. Ali što ja mogu, kad ja upadam u veze sa ženama – slonicama, vješticama, hajdučicama i nastranim ženama, kad ja upadam u vezu s neprikladnim ženama. Nisam ja kriv za tu situaciju, jer jednostavno, nemam sreće s ženama. Stoga putujem od nemila do nedraga jer tako upoznajem razne krajeve, jer tako bježim od krize muškosti, jer tako živim svoju sadašnjost.

Stoga ja svjesno ili nesvjesno proučavam ljudsko ponašanje. Proučavam nečiji psihološki okvir, melakoliju, nerazumne nade i očekivanja i pozadinu svega. Proučavam kako nekoga zavesti, ali s tim imam mnoštvo nesporazuma. Žene od mene očekuju drugačije ponašanje, jer ja uvijek zeznem situaciju da se nekoj sviđam ili se

meni neka sviđa. Jer ja sam još uvijek pun iluzija što se toga tiče, a žene moju neodlučnost interpretiraju na razne načine. Pa je tako bilo i sa mojom zadnjom partnericom, koja kaže:

„Imam spuštenu maternicu, ne znam hoću li ići na operaciju ili neću?“

A ja ni ne znam što to znači, ni ne znam je li to dobro ili je loše, ili koliko je to dobro ili koliko je to loše, i ne znam može li se ta žena seksati ili ne može. Najbolje da je ja ostavim na miru. Jer ja znam da se ženama kada rode spusti guzica, ili da im se uneredi stražnjica, stoga bih ja tim ženama preporučio plesni aerobik Jane Fonda.

Kažu da se time učinkovito učvršćuje tijelo, trbušni mišići, leđa, bedra, stražnjica i grudi. Time se dobiva joga guza i savršena stražnjica, jer time se jača gluteus maximus, medius i minimus. Time se jačaju mišići zdjelice i kukova. Međutim, ja ne znam odnosi li se to i na žene koje više puta rode.

Uopće ne znam što se s njima događa i što one doživljavaju. Da li im se zbog toga spušta maternica, ja to ne znam, pa kažem:

„Gdje ti se spustila maternica, nije ti valjda došla do koljena? To ni bilo grozno za vidjeti. To bi stvarno bilo nefunkcionalno.“

„S tobom se stvarno ne može razgovarati. Ti si jedna neozbiljna osoba. S jedne strane si intelektualac, a s druge strane si primitivac.“

„Čuo sam za rak vrata maternice, ali za tu spuštenu maternicu nisam čuo.“

Pa je tako završio naš susret, a ja i dan danas ne znam što se događa s ženama kada im se spusti maternica. Stoga odgovaram onima koji me pitaju imam li raspoloženu ženu za sebe:

„Sam sam kovač svoje sreće, naletjet ću ja na pravu. Već ću ja ozdraviti svoje srce i dušu. Riješit ću se ja svojih kompleksa, svojih rana i svojih ožiljaka. Naći ću ja za sebe neku glamuroznu ženu za sebe. Jer sve je to nešto neurofiziološko. Ako treba bavit ću se ja i nadnaravnim, neprirodnim i paranormalnim, bavit ću se ja tantričkim seksom, samo da sretnem ženu za sebe. Nekad sam volio Barbarellu, nekad je svijet bio seksistički, nekad je postojao futuristički uređaj za orgazme, ali sada takvih žena i takvih uređaja nema ili ih ja ne nalazim. Stoga ću ih ja i dalje uzaludno tražiti. Jer ja želim gledati taj Barbarellin striptiz. Ali ako toga nema na programu, gledat ću „Posljednji tango u Parizu“ i Mariju Schneider.“

Jer se meni i to sviđa, jer briga mene za negodovanja i osude svijeta.

A glavni moj problem je bio taj što sam ja cijelog života bio financijski moćan, a onda sam gubitkom posla, odjednom osiromašio u glavi moje bivše žene. Tome se nisam znao suprotstaviti, to nisam znao otkloniti. Naime, ja sam tek naknadno doznao da je moja bivša žena za vrijeme našeg seksa, maštala o tome da ide u trgovinu ili šoping i da tamo troši novce, dok sam ja penetrirao u njenu vaginu. Ona je kao i naš premijer koji kaže da ne zna motive zašto se jedan jadan čovjek zapalio ispred njegovih prozora. Ja bih mu to vrlo lako i jednostavno mogao objasniti: „Životni troškovi i režije su 150 eura, lijekovi su 50 eura, razlika za mamin dom je 150 eura, a ja dobivam prijevremenu mirovinu u vrijednosti 400 eura. Svaki mjesec mi ostane 50 eura za ostale troškove, a treba jesti, treba se hraniti, a donedavno sam imao i auto.“

„Kako si uspio živjeti i preživjeti?“

„Prodao sam apartman na moru, djedovinu i očevinu. Nitko ne zna za to i svi se čude kako ja preživljavam.“

„I što bi ti poručio našem premijeru Plenkoviću?“

„Da bih se i ja ubio ili zapalio na Markovu trgu, ne iz objesti, nego od siromaštva. Skupio bih mnoštvo očajnika tu iz Slavonije i spalio bih se na Markovu trgu. Jer on mi je oduzeo ljudskost i dostojanstvo, jer on me je dehumanizirao, on me je psihički rastrojio, on me je doveo u to stanje.“
Samo to njega ništa ne tangira, za njega je nečija smrt nebitna, za njega nečija smrt nije tema, on je bez srca i duše, pa bih ja organizirao samospaljivanje više nas gubitnika. Možda bi ga to zabrinulo. Možda bi prestao govoriti lažne i neistinite statistike.

„Njega samo brine da to samospaljivanje nema političku pozadinu. Da to nije kao spaljivanje Jana Palacha.“ “

„Mene brine to da novinari neće reći da sam propali kockar, ovisnik o drogama i da me je žena napustila.“

Jer mi se žena razočarano požalila:

„Ne mogu više uživati seks s tobom, ne mogu doživjeti sladostrašće kada više ne maštam da trošim novce. Ne mogu ni glumiti sladostrašća, ne želim nešto započinjati, kad od toga nema koristi. Ti si nezaposlen, ti si ništkoristi, a ja sam se nekad liječila time što si imao novaca. Do sada te nisam htjela povrijediti, ali sada me briga za to.“

Ja znam da je to složen proces, to njeno sladostrašće. Da je to pod mojom ingerencijom, ali da više puta to nije bilo tako, jer tko zna o komu je ona tada maštala, tko joj je bio na pamet. Jer sve zavisi o tom njenom religioznom katoličkom ili socijalističkom odgoju. I ne znam da li je važnije to što joj je jedan stric bio svećenik i tumačio svoju istinu o seksualnosti ili joj je bilo važnije to što joj je otac bio partijski sekretar, pa je on tumačio svoju istinu. No dosta o prošlim vremenima. Mogu reći da u posljednje vrijeme me progoni luda Mica na javi i Čučuk Stana u snovima. Kažu da je Čučuk Stana bila opasana s kuburom i jataganom za pasom, da je stoga ona postala

nekakva srpska legenda, da je bila neustrašiva ratnica s ljutom paprikom na usnama, da je bila feministkinja, ali i hajdučica, da je s puškom baratala kao pravi ratnik. Inače, ona je bila mala rastom, a na turskom mala znači čučuk ili kučuk. Kad mi neko spomene kučuk, ja se odmah sjetim Hašima Kučuk Hokija i njegove pjesme:

*„U očima krijem tugu, samoća mi dušu para.
Pijem da je zaboravim, a želja se veća stvara.
Nazdravite drugovi, sa mnom i sa tugom.
Otišla je voljena u zagrljaj drugom.
Tako dane je provodim i besane svoje noći.
A srce mi ne vjeruje da mi ona neće doći.“*

A sve je to zbog toga što su žene u socijalizmu bile sretnije i zadovoljnije. Sve je to što smo i mi bili nekako sretniji i zadovoljniji u socijalizmu. Nekako smo zadovoljavali svoje potrebe, a sada samo neki zadovoljavaju svoje potrebe, a drugi se snalaze na razne načine. Kažu da je u ondašnja vremena 80% žena doživljavalo svoje sladostrašće. Dakle, tek svaka peta žena je bila nezadovoljna i nezadovoljena, a ja u mladosti i nisam sretao takvu ženu. Pojavom kapitalizma sve se stubokom promijenilo, sada je obrnuta situacija, sada je 80 % žena nesretno i nezadovoljeno.

Valjda zato mladi dečki padaju na starije, zrelije žene. Valjda zato su im te starije žene privlačnije, uzbudljivije i neodoljivije. Te žene su seksualno slobodnije i spremne na eksperimentiranje. Te žene su nekad doživljavale svoje sladostrašće, pa znaju svoje potrebe, svoje granice i želje, pa se nadaju da će sladostrašće i sada doživjeti. Pa su takve žene ležerne i zabavne. Pa su te i takve žene optimističnije i sklonije su zavodjenju.

**Kletva
moderne
vještice:**

**Dabogda ti
svaka dala, a
ti ne mogao!**

JOZO

POGLAVLJE 1

Ne znam što mi je, pa se bavim onim što je kod nas zabranjeno ili nije dozvoljeno, a kod nas nije dozvoljeno ili je zabranjeno nešto neprirodno i bludno, nego je zabranjeno ono HDZ kaže da je zabranjeno, a to je prirodno i zdravo. Naime, kod nas se ne razotkriva pohlepa naših ministara i HDZ uhljeba, kod nas se ne razotkriva moralna i materijalna degradacija i devastacija, kod nas se ne razotkriva naša bijeda, propast i naša katastrofa. HDZ nam je odredio da ako nismo članovi njihovog patrijarhalnog, rodijačkog muškog kluba još zvanog: ruka ruku mije, da se tada moramo pridržavati njihovih nesuvislih i suludih pravila. Oni imaju pravo odlučivanja kako ćemo se mi ponašati, a ako se tako ne ponašamo, tada će nas oni kazniti po kratkom postupku. Tada će nam oni uskratiti napredovanje, ili će nas netko prekrižiti za nešto ili će nam se nešto uskratiti financijske prirode. Tako nas društvo kontrolira i disciplinira gore nego u socijalizmu jer sada je valjda došao red na patrijarhalni i tradicionalni način razmišljanja bez vanbračnog seksa. I zato oni koji to ne mogu izdržati bježe glavom bez obzira.

Jer HDZ redovno nad nama trenira strogoću, a mi moramo trpjeti njihovo licemjerje, kriminal i korupciju. Pa tako kod nas ništa ne funkcionira kako treba. Jer sve je privid i nekakva fatamorgana. Govore nam o našem uspješnom kreditnom rejtingu, govore nam o našem dobrom i boljem životu, ali uzalud samo mi znamo kako nam je, a ne govore nam da se kod nas ne može živjeti, da 50 % građana živi bijedno i siromašno. I valjda se takvi građani, umirovljenici, djelatnici u privatnim tvrtkama i studenti stide pa se pokrivaju ušima i šute. A dovoljno je otići u našu trgovinu i otkrit će se prava istina, cijene nekih proizvoda su porasle 700 ili 1.000 %. Pa nešto što je nekad koštalo jednu kunu, sada koštaju jedan euro ili 2 eura.

Provodi se otimačina nama sirotinji i to se udjeljuje bogatima. I laže se da pijemo ispravnu vodu, a ona je zamućena i žuta. Mi moramo trpjeti blisku suradnju kriminalaca i naše policije, političara i tajkuna. I svakog dana se otkrije nekakva financijska afera od takvih ljudi, jer oni su pohlepni i bez morala. Pa tako oni nad nama krše naša osnovna ljudska prava, pa nam oni uskraćuju ono što smo mi zaradili, pa tako oni dominiraju nad nama.

Inače bi me bilo briga za njih, ali kad nemam dovoljno za sebe, onda prigovaram, onda sam bijesan. Onda bih se nekom suprotstavio, ali ne znam kome jer je narušen državni autoritet i kredibilitet. Mi ćemo prepoznavati njihova pravila ili ih nećemo. Stoga, ćemo nekom iz HDZ – a prebacivati krivnju za naš neuspjeh, za naš pad i za naše katastrofe. Jednostavno se tu ne da ništa učiniti, jednostavno smo na sve rezignirani, ništa se ne može spriječiti, sve nas vodi u propast i katastrofu. Jer drugi odlučuju o nama, a to ne znaju i uopće im se ne da to raditi.

Kod nas se provodi i provelo nasilje što se toga tiče i što se drugih stvari tiče, a to nasilje ili zlosilje i dalje provode prvoborci HDZ – a i njihovi simpatizeri. Oni to zovu vožnja biciklom, u kojoj padaš, ako ne voziš naprijed. U svijetu to zovu privatizacijski kriminal, rodijački kapitalizam, bestidna pohlepa ili grabež. A da je stvoren nakazni i čudovišni gospodarski sustav, stvoren je nakazni i čudovišni gospodarski sustav u kojem ništa ne valja, u kojem ništa nije funkcionalno, u kojem se snalaze jedino HDZ- ovi uhljebi, u kojem samo njima odgovara trenutna situacija. Zbog toga nam majstori, stručnjaci i nestručnjaci odlaze glavom bez obzira, jer kod nas vladaju poražavajući uvjeti i razlozi. Jer naša politička elita nije zainteresirana za nas sirotinju i Bogu tešku. Jer naša nam politička elita ne želi pomoći, nego nam svakim danom, u svakom pogledu sve više odmažu.

Međutim tu se ne zna tko je dobitnik, a tko gubitnik, jer na kraju sve propada. Pa su neki od tih tajkuna pali, ostavljali pustoš, a za nas

ostale je to bila jedna velika tragedija. Jer što reći kad se u devedesetim godinama po sili zakona društveno vlasništvo mijenjalo privatnim vlasništvom i kada je stvorena nova klasa tajkuna. I to smo mi sa pilećim pamćenjem nazvali pretvorba i privatizacija. Valjda je od tada kod nas zabranjen vanbračni seks, ili je on nestao iz našeg optičaja ili iz javne uporabe. A ja za seks mislim da je naša nasušna, prirodna potreba. Pa smo mi postali takvi kakvi jesmo, neurozni, neraspoloženi i nesretni. No drugi ne misle tako, drugi, kojima je dobro, misle da je i nama dobro, i govore:

„Da je bolje, ne bi valjalo. Kod nas je bolje nego u Africi. Neki u Africi bi poželjeli naš društveni standard.“

A ja i mnogi drugi žalimo za vremenima kojih više nema kada je na kioscima bilo golih žena, jer nema ih ni na televiziji, nema ih u javnom životu, kao da su u zemlju propale. A i iz političke stranke „Most“ ili iz stranke „Suverenista“ ili iz „Domovinskog pokreta“ smatraju da će nas muške žene spaliti na lomači, pa ih se moramo bojati i strepiti od njih. Mora da su oni na tragu našeg blaženika, mučenika i svetca, Alojzija Stepinca koji je slobodne žene obučene u hlače proglašavao đavoljim okotom i koji je dao spaliti Starokršćansku crkvu u Harkanovcima. Pa je tako nastavljena ta naša tradicija tlačenja i proganjanja žena kao drugotnih osoba, koje nas izazivaju na blud i grijeh i koje se mogu ubijati bez neke krivnje i bez kajanja. Jer na kome drugom ćeš iskaliti svoj bijes o svoje frustracije, nego na ženama, nego na svojoj obitelji, svojim neprijateljima i na kraju na svim ostalima.

Stoga, bih ja trebao šutjeti i trpjeti i ništa ne pitati. Nekad se govorilo da je zabranjeno voće najslađe, ali danas se više tako ne govori. Naime, Crkva, razne udruge i naši političari su nam zabranili da se mi bavimo seksom ili zabranjenim voćem. Pa nam je nepoznat netko od svega toga stvorio stid, sram i nekakvu tabu temu. Uz to, ili paralelno s tim, nema više ni golih žena na kioscima, vanbračni seks je zabranjen, a i pornografija je zabranjena ili nije dopuštena. Možeš

i moraš se ti baviti seksom unutar svog braka i unutar svoja četiri zida, i to u reproduktivne svrhe, ali ne možeš u tome javno ili tajno uživati, ne možeš se hvaliti i govoriti o tome. Ne možeš nešto slobodno reći i govoriti o seksu, ne možeš, jer je to zabranjeno ili nije dozvoljeno. To nije u redu i nije dozvoljeno. Valjda stoga smo postali rasisti i ekstremisti, valjda stoga smo postali desničari i ustašoidni, valjda stoga mrzimo strance, Srbe, homoseksualce, biseksualce i transvestite.

Zašto ja o tome pričam? Ja to pričam jer smo mi takvima postali od nedavno, od naše divljačke tranzicije i naše pljačkaške pretvorbe. Od tada smo takvi, kakvi jesmo, nekulturni, nepristojni, drski i zli. Izgleda da smo bili drugačiji u socijalizmu, pa je takav bio i Jozo. On je imao opsesivnu želju za seksom i tada mu je njegova žena bila dovoljna. Valjda su uživali jedno u drugom. Sada mi je on neprepoznatljiv, promijenio se i postao drugi čovjek. Doživio je ljubavni krah i otkaz na poslu i to ga je promijenilo. Uz to je doznao da ima rak, pa je pisao instrukcije kako ga treba sahraniti. Prvo što je učinio, smanjio je broj onih koji trebaju doći na pokop, a ja ne znam je limeni otkazao dolazak ili me je naveo da se sa mnom želi oprostiti. Jer s nekima se želimo oprostiti, a s nekima ne želimo. Jer neke želimo na našem pokopu, a neke ne želimo. S nekima nismo raščistili račune, s nekima bi se borili, a s nekima ne bi. Sve je to stvar nečije prosudbe, sve je to stvar nečijih afiniteta.

Uz to, Jozo je imao želju, da mu se tijelo zapali i stavi u čamac i pusti niz Dravu. To je naš stari slavonski običaj i netko ga štuje, a netko ne. Samo to nije ostvarivo, ustvari to je zabranjeno. Stoga kada on umre, netko će već organizirati njegov normalan i uobičajen sprovod. A i njegova žena se promijenila, od nekad simpatične djevojke, postala je neurozna i nesimpatična ženturača i vještica. Pa mi ne moramo izmišljati neprijatelje, jer sve se raspalo ili sve se raspada, pa su svi neprijateljski raspoloženi. A ja sam volio svoju bivšu ženu, sve dok nisam mogao podnijeti njena pitanja:

„Kako ćemo sada živjeti bez tvojih prihoda? Bit ćemo bijeda i Bogu teška. Bit ćemo siromašni.“

„Nećemo biti bijeda i Bogu teška. Nećemo biti siromašni. Dobio sam otpremninu, od nje ćemo živjeti dok se ne snađemo.“

„Ja sam navikla na tvoja primanja. Ne mogu ja živjeti bez njih. Najbolje da sve rasprodamo, podijelimo i razvedemo se.“

Ne samo da me je to pogodilo, ne da me je pogodila njena financijska nevjera, ne samo da je to uništilo međusobno povjerenje, nego me je pogodilo njeno skrivanje dugova i njeno posuđivanje novaca od lihvara. Kada mi je rekla koliko je dužna lihvarima, ja sam odmah, bez čekanja, odlučio podijeliti imovinu i razvesti se. Jer ne želim ja čekati, da mi dođu lihvari, jer ne želim ja slušati njihove prijetnje. Pa sam ja isplatio moju bračnu družicu, a je li ona isplatila lihvaru, ja ne znam, ne želim ništa znati i nije me briga. No, da ona i dalje ima problema s kontrolom trošenja novca, ima. I da mi više nismo intimni, da smo izgubili seksualni interes jedno za drugo, da mi više seksualno ne funkcioniram, ne funkcioniramo. Briga mene za njene glavobolje, križobolju, raspoloženje, mjesečnicu, PMS i da će nas netko čuti ili neće. Briga mene za njene šokantne vanbračne izlete i nevjeru. Briga mene za njenu alarmantnu statistiku oko nevjere. A ona kada me vidi kaže:

„Opet si s onom šupljačom?“

„Kojom šupljačom?“

„Onom perverznom dominom.“

„Ne poznajem nikakvu nastranu i perverznu dominu. Hoćeš li mi reći na koga misliš, pa da se javim toj sadomazohističkoj ženi.“

Moja bivša žena tada zašuti, a ja bivam uskraćen za informaciju o nastranoj i perverznoj domini. I da bih to prekinuo, da ne bih besciljno lutao, idem na Jozin sprovod, koji je umro od tko zna čega, nečeg nedefiniranog i tajanstvenog. Koga god pitam od čega je Jozo umro, svi me utišavaju i kažu:

„Šuti! Ne talasaj! Nemoj biti remetilački faktor.“

Ja sam zato svima htio reći ili nisam htio reći da su ništarije, kukavice i podlaci, pitao sam se kako mogu tako sa mnom, ali nedugo zatim mi je prišao jedan moj stari i dobri prijatelj i rekao:

„Jozo je umro od raka prostate.“

„Od raka testisa ili raka prostate?“

„Za mene je to isto. Umro je od raka tamo dolje.“

„Pa što onda svi to tajite, rak testisa ili rak prostate je također za ljude. Nije to ništa zabranjeno. Ne treba se toga stidjeti. Nije li Jozo do nedavno htio rušiti mit o alkoholu i seksu. Nije li on govorio da je za njega alkohol blagotvorni tonik za zdravlje i dugovječnost i da njemu što se tiče seksa uopće ne škodi.“

„Možda je to govorio, ali sada na kraju Jozo više nije bio seksualno funkcionalan, suzila mu se mokraćna cijev, postao je impotentan, pa se njegova žena pustila u promet i prokurvala. Sve je to sramota nad sramotama. Nije mogla čekati da on umre. Zbog toga njegova žena nije došla na sprovod.“

A ja sam se pitao: kako se Jozo snalazio u ovim kompliciranim situacijama, kako se on snalazio sa tim spolnim varijacijama, sa tim dvosmislenim spolovilima. Je li ga nešto u svemu tome bunilo, je li ga dovodilo u neprilike. Jer toga do nedavno nije bilo. Do nedavno se znalo što je žensko, a što je muško. A danas bi žene bile muškarci,

a muškarci žene. Sada se ne zna ni tko pije, a ni tko plaća. Teško je s nekim imati leptiriće. Stoga ja kažem:

„Što se tiče mlohave čune: ne uzrokuje li nju visok šećer, krvni tlak, lijekovi, alkohol, problemi u vezi, nezainteresiranost, stres i umor, vaskularne bolesti i debljina? Nisam čuo da rak testisa i rak prostate uzrokuju impotenciju.“

„Ne znam. Tako kažu.“

„Zar se Jozo i njegova žena nisu razveli?“

„Jesu. Jozinoj ženi je smetalo što je on postao neplodan, što je imao reproduktivne probleme, što mu se smanjio broj spermija, što mu se smanjila razina testosterona, što su mu se poremetili XY kromosomi i što nije mogao postizati erekciju. A njoj je otkucavao biološki sat, htjela je dijete.“

„Pa zar oni nisu imali dvoje djece?“

„Ona je htjela treće.“

„A on joj to nije mogao dati?“

„Nije. Znaš li koje su bile njegove riječi u susretu sa ženama?“

„Koje?“

„Sezame, otvori se!“

„Ne znam što ti to znači.“

„Jozo je bio s ženama kojima se vagine nisu otvarale.“

„To je nekakav mit, bio sam u muzeju vagina, ali tamo nitko o tome nije govorio. Da je to istina, onda bi se o tome govorilo.“

„Žene kada rađaju ne mogu se dovoljno otvoriti.“

„To je nešto drugo.“

„Možda je Jozo gurao svoje spolovilo u Bartolinijevu žlijezdu?“

„Što ti je to?“

„Nemam pojma, ali znam da se vagina dovoljno otvara tijekom intimnog odnosa.“

„Ali što ako naletiš na ženu kojoj se vagina ne otvara, kojoj je vagina suha? Ako je žena depresivna, onda ona ima i depresivnu i nesretnu vaginu koja se ne otvara.“

„Briga me za sve to. Ja znam da je Jozo bio razvratnik i bludnik, da su ga ljudi kao takvog pamtili.“

„Bio je swinger, razmjenjivao je ženinu sestru, ženinu majku i ostale žene, ma što je to bilo i ma što je to značilo. To je tajna njegovog uspješnog braka. Sa svojom ženom je upražnjavao otvorenu vezu.“

A ja ne mogu suditi o tome što je to razvrat, blud i perverzija. Jer dovoljno je da se ne ponašaš kako treba, pa te odmah proglašavaju razvratnikom, bludnikom ili perverznejakom. Ljudi imaju razne seksualne želje i potrebe, ali u našem društvu to ne mogu i ne smiju realizirati. Ne kaže li se: sto ljudi, sto čudi. Ljudi osjećaju fizičku privlačnost jedni prema drugima. Stoga, ne mogu ja suditi ni o swingerima, jer to nisam. A za njih kažu da pomažu ispuniti seksualne želje jednih prema drugima. Moj problem je što ne dijelim partnerice u seksu, jer je nemam. Nisam ja ni za križ i svetu vodicu. Za mene to nije psihički poremećaj, jer i ja bih htio praktcirati

besplatan seks sa svim i svakim, ali izgleda da mi to nije suđeno. Nije da to ne bih želio, ali nemam partnericu za to. Bez obzira na to, ne slažem se s nekim našim gradonačelnicima da se to dokine i zabrani. Stoga kažem:

„Sve ste nam oduzeli i zabranili. Ništa nam ne date. Sve nam uskraćujete. Za vas je to sve neprihvatljiv oblik ponašanja, za vas je to trn u oku. Zato nikako ne damo swinganje i otvorene veze.“

Stoga ja kažem tom mom prijatelju:

„Briga mene za to Jozino swinganje, briga mene za njegove probleme s ženama. Mene brine nešto drugo.“

„Što te brine?“

„Što se Jozi ustvari dogodilo?“

„Jednog dana se on osuo crvenim točkicama.“

„Tada je saznao za rak testisa?“

„Ne tada je saznao da ima sifilis.“

„Nemoj me zezati, pa to je bolest srednjeg vijeka.“

„Tako sam ja čuo. Primio je penicilin, ali mu je zato žena okrenula leđa. Navodno je taj sifilis uzrokovao krizu u njihovom braku.“

„Nije valjda Jozo posjećivao prostitutke, žene sumnjiva morala?“

„To ne znam. Ali znam da je on jednu prostitutku pretukao i ozlijedio. On nije volio prostitutke.“

„Izgleda da ga je slomio taj rak prostate ili testisa. Taman je dobio orden zaslužnog branitelja, kad su ga poslali na magnetnu rezonancu gdje je doznao da ima agresivan i neizlječivi rak testisa ili prostate.“

„To se svakom moglo dogoditi. Zar taj rak testisa ili rak prostate ne može biti posljedica obiteljskog naslijeđa?“

„Može. I ja sam to čuo, ali ne znam je li to čula Jozina žena, naime ona je postala raskalašena ženturača ili vještica? Naime, ona mu je zamjerala druženje s prostitutkama ili ženama lakog morala.“
„Je li za to bilo osnova ili nije?“

„S jednom je ljubavnicom Jozo doživio seksualnu ozljedu.“

„Kakvu ozljedu?“

„Doživio je frakturu penisa, pa je i zbog toga morao ići na operaciju.“

„Čuo sam za dugotrajnu erekciju zbog korištenja viagre, čuo sam da su se nekim muškarcima zaglavili penisi u vagini, ali da je netko doživio frakturu penisa, to nisam čuo.“

„Tako je to bilo s Jozom. Nakon toga je nestalo ljubavnog ljepila između njega i njegove žene. I ona je potražila sreću. Ljubav i seksualno uzbuđenje s drugim muškarcima. Otkrila je da joj drugi muškarci mogu aktivirati hipotalamus i oksitocin ili hormon ljubavi.“

„Izgleda da se Jozo nije smio tako ponašati?“

„Zašto nisu išli na bračno savjetovište?“

„Nisu. Sve je kod njih bilo narušeno.“

„Nije bilo sadašnjosti i budućnosti u tom braku. Previše su jedni drugog iscrpljivali. Previše je bilo frustracija i nezadovoljstva.“

„Pa su se oni razveli?“

„Pa su se oni razveli.“

„I što je bilo s njim?“

„Izliječio se od sifilisa, ali je onda dobio rak testisa. To ga je dotuklo. To je bilo neizlječivo za njega.“

„Koji je uzrok tomu svemu?“

„Kažu nezdrave životne navike, genetika, svađanje sa ženom i kroničan stres. Dobiješ male kvržice ili otekline na testisima, pa ti se utvrdi rak testisa. Ako je taj rak u ranoj fazi, onda još ima šanse za tebe, a ako je u kasnoj fazi, onda ti nema spasa. Za Jozu nije bilo spasa, zato smo mu danas došli na sprovod.“

Jer izgleda da su Jozu prisilno liječili i neadekvatno su mu pružili zdravstvenu zaštitu. Njemu se jadnom nije dalo živjeti, dosta mu je bilo i njegovog prljavog veša, ali i ženinog. I kad je doznao za taj karcinom nije se htio liječiti. To je bio njegov protest na ovo nepodnošljivo stanje i na to da je on imao primjedbe na mnogo stvari, ali se te primjedbe nisu uvažavale. Njegov onkolog ga je iznenadio da je njegov rak testisa ili rak prostate posljedica njegove nezdrave prehrane i štetnih i nezdravih proizvoda. Uz to, iz Zagreba su umjesto njegovog mrtvog tijela poslali nečije drugo tijelo. Navodno im se to često događa, jer navodno tamo na Merkur radi nekakvi pijani HDZ - ovac. Ali su to neki drugi u nekakvom razumnom roku zamijenili, ali za sve je to bio čisti i potpuni užas. Umjesto svog pokojnika, dobiješ nekog drugog.

Sretan vam Dan pobjede i domovinske
zahvalnosti

WWW.DIREKTNO.HR

POGLAVLJE 2

Inače, mene je baš briga za našu današnju stigmatu i sram zbog seksa i zbog seksualnih problema. Ničemu se ja ne čudim, ali da se jednom vukovarskom branitelju uskraćuje i ne financira pokop, to ne mogu shvatiti. Briga mene što se javno ne govori o spolnim bolestima, briga mene što se javno ne govori o raku prostate i testisa, što je to tabu tema. Naši moralizatori su jaka stranka u našem društvu, barem u našim malim sredinama, ali ni u Zagrebu nije ništa bolje. Jer Jozini prijatelji su pisali Ministarstvu branitelja da im se barem refundiraju troškovi Jozinog pokopa, ali dugo nisu dobili odgovor, a onda nakon šest mjeseci stiže odgovor da Jozo nema pravo na refundiranje sprovoda, da bi to bilo u sukobu nečijeg interesa. Ja imam mišljenje s tim, ali ono nije za javnost. Jer tu netko istjeruje svoju pravdu i trenira strogoću nad Jozom. Jer on je u svom nekakvom pijanstvu nešto govorio protiv našeg neprikosnovenog prvog predsjednika Franje Tuđmana, našeg sekularnog sveca. Stoga su mu rekli:

„Što trijezan misli, to pijan govori. Nema opravdanja, nema financijskih sredstava za pokop.“

A on je zamjerao Franji Tuđmanu pljačkašku pretvorbu i privatizaciju s tajkunima, sljedbenicima, podobnicima i uhljebima. On je bio naš Marko Veselica i bio je poznat njegov slučaj verbalnog delikta ili što je to već bilo. Jer proglasili su ga za hrvatomrzitelja i da je država dobro reagirala u njegovom slučaju. A njegov slučaj je sankcioniran po ondašnjem jugoslavenskom 133 članku da je zlonamjerno i neistinito prikazao društveno političke prilike u zemlji, pa nije zbog toga kažnjen zatvornom, nego su mu uskraćena neka prava, kao pravo na sprovod o državnom trošku. Pa je naša UDBA ili što je od nje ostalo, krenula u zaplašivanje, zlostavljanje i maltretiranje. Ali to Jozu nije omelo da i dalje priča protiv Tuđmana, jer mi smo slobodna država, barem na papiru. Možeš pričati što želiš, ali te ne

smiju čuti oni na vrhu. Njima se ne smiješ zamjeriti, protiv njih ne smiješ pričati.

Jer Srbija odmah reagira ako pričaš protiv srpske politike, protiv Srebrenice, Jasenovca, Oluje, ako pričaš nekakve svoje istine koje nisu u skladu sa srpskom istinom ili ako pričaš za Tuđmana. Oni odmah zabrane ulazak u Srbiju ili te odmah proglašavaju za špijuna. A ja se sjećam da kad sam išao prodavati svoj apartman na more, vodio sam sa sobom zainteresirane kupce, pa ih pitam: „Stigli smo pred jasenovački spomenik, da ga posjetimo?“

„Ne zanima nas to. Vozi dalje, dalek je put pred nama.“

Kad smo došli u Knin, pitam ih da posjetimo kninsku tvrđavu?

„Ne zanima nas to. Vozi dalje. Želimo se okupati u moru.“

Takav je naš narod, samo bi uživao, i nezainteresiran je za ljudske patnje drugih, ali i svoje patnje. Naš narod je kratkog pamćenja i još kraćeg sjećanja. Uvijek bi uživao, pa i ovog puta. A kad se Jozo vratio iz rata, kad je došao iz rata, kad su ga časno ili nečasno otpustili, nije se imao kamo vratiti. Njegovo radno mjesto su ukinuli, njegovo zaposlenje je nestalo, a njegovu tvrtku su otjerali u likvidaciju i zatvorili. I ja sam tako prošao. Nekad sam radio na izvozu strojeva za plastiku po cijelom svijetu: po Južnoj i Sjevernoj Americi, po Aziji, Australiji i Africi, po Zapadnoj i Istočnoj Europi. I sve je to nestalo, nestala je i Istočna Europa, pa je nestala i potreba za mojim radnim mjestom, referentom izvoza, a netko od HDZ –ovaca je rekao:

„Nećemo mi izvoziti, nećemo mi izvoziti u druge zemlje, mi ćemo biti sami sebi dovoljni. Sve ćemo imati, bit ćemo Švicarska.“

I kad se Jozo napijao, tada bi govorio, ne izravno protiv Tuđmana, nego protiv pljačkaške pretvorbe, menadžerskih kredita, kriminala i

nakaradne privatizacije. Stoga je Jozo pričao protiv uništavanja poduzeća, protiv likvidacije i zatvaranja radnih mjesta, protiv naše nezaposlenosti jer ja ne vjerujem u podatak da je 90 % poduzeća u ondašnjoj Jugoslaviji radilo s gubitkom, radije vjerujem da je ondašnja Jugoslavija ostvarivala značajan gospodarski rast. Međutim, ne znam zašto su se onda tiskali novci u neograničenim količinama i zašto je zbog toga bila galopirajuća inflacija i 1.000 % godišnje. Ne znam zašto je tada došlo do rata, ako je onda sve valjalo? Pa je ta pretvorba, tranzicija i privatizacija bila prijelaz iz planskog gospodarstva u tržišno gospodarstvo. No kod nas to nikako nije išlo, dogodio se drastičan pad industrijske proizvodnje, gubitak stranih tržišta i nikako se nismo uklopili u svjetske gospodarske tokove. Valjda zato proglašavamo izdajicama one koji nam nešto spočitavaju. Mogu oni biti heroji domovinskog rata, ako to pričaju, onda su izdajice. Onda ih se vrijeđa i omalovažava na sve moguće ili nemoguće načine, onda im se uskraćuju financijska sredstva. Jer oni se ne pokoravaju ni jednoj ideologiji, pa su zbog toga nepoćudni. Jer sve nam se to događa kada smo ukinuli tehnologije i industriju. Jer to nam se događa od kad smo postali religiozni

Stoga, mnogi od nas imaju poremećaj ili rascjep ličnosti i osobnosti. Stoga mi u početku iskrivljujemo realnost, sebe smatramo žrtvama sustava, a onda sve to završi u našoj patologiji i mnogo drastičnije i mnogo tragičnije. Jer ne može se pomoći čovjeku koji osjeća unutarnju prazninu. Govori se: više nisi na pravoj liniji, pa si izvan podjele financijskih sredstava. Oni na vlasti te na taj način kažnjavaju što nisi s njima. A Jozo je bio bolestan i pitanje je da li se pravilno liječio ili je od svega odustao, jer mu je svega bilo dosta i ove države i borbe sa vjetrenjačama i njegove žene i raznih moralizatora. Inače, on je omalovažavao tekovine ove HDZ – ovske vlasti, osilio se, skaredno se izražavao i širio je nemoral, a ovi današnji vlastodršci su mu valjda zato uskratili status dragovoljca domovinskog rata, pa su mu uskratili pokriće troškova pogrebnih usluga i vojne počasti tijekom sprovoda. A kad su čuli od čega je umro, da je to od raka testisa ili od raka prostate, da je postao

seksualno neupotrebljiv, dva puta su zabranili vojne počasti. Jer hrvatski branitelj ne može umrijeti od raka testisa ili od raka prostate. Jer kad kod nas muškarac nije muškarac, nije ni za što i bolje da ga nema, kad je takav kakav je Jozo postao.

Pitanje je li se on osjetio uskraćen zbog erektilne disfunkcije, prijevremene ejakulacije i smanjenih seksualnih mogućnosti. Jer kod nas su seksualni poremećaji još uvijek tabu tema, pa tako ni ja nisam ništa saznao o tome. A je li u pitanju nečiji verbalni delikt, ja ne znam. I ne znam je li Jozu trebalo kazniti ili nije. Jer on nije pozivao na obaranje sustava, jer on nije pozivao na protuustavnu promjenu sustava, jer on nije težio svrgavanju nadležnih organa vlasti. On je samo govorio protiv nakaradne privatizacije i pljačkaške pretvorbe. Protiv ukidanja njegovog radnog mjesta, protiv njegove nezaposlenosti i protiv likvidacije njegove tvrtke. On se nije namjeravao baviti politikom i biti politički lider. I nije pričao viceve na Tuđmanov račun, ali je dospio na HDZ – ovsku crnu listu. A kad jednom dođeš na tu crnu listu, onda nemaš nikakva prava, onda si siromašan kao crkveni miš. A ja ne znam je li to prekoračenje ovlasti, javašluk, neznanje ili manjak odgovornosti. Pitam se je li to pravi put u demokraciju i demokratske promjene.

Do kada će sve to trajati? Do kada će nas HDZ kažnjavati, za ono što smo krivi, ali i ono za što nismo krivi? I dokada ćemo mi trpjeti te nepravde? Do kada ćemo mi trpjeti rasističke uvrede, primitivce i bolesne umove. Ja sam mislio da Jozo zbog godina koristi viagru i to je sve. I mislio sam reći njegovoj ženi da puno ne kritizira njegovu naviku odmaranja nakon seksa. Ako joj Jozo omogući da ona luči endorfine, serotonin, dopamin, oksitocin, onda neka se smiri i uživa u tome, a Jozi omogući duboki san. Jer mi smo baš zbog toga postali takvi kakvi jesmo. Briga nas je bilo kakvi su bili naši roditelji. Takva je naša struktura ličnosti, takva je naša osobnost. Ako već nismo pristojni članovi društva, onda smo nepristojni. Ne robujemo razumu, nego našoj biologiji.

A ja ne znam čemu robujem, iz protesta se nisam učlanio u veteransku braniteljsku udrugu jer tamo treba platiti članarinu, jer od toga ja nemam nikakve koristi, jer meni nisu ništa priznali. Ja u biti nisam ni dragovoljac domovinskog rata, a ni branitelj, ja sam ostario i postao sam jad i bijeda. Iako sam i ja sudjelovao u obrani neovisnosti, teritorijalne cjelovitosti i suvereniteta Republike Hrvatske, ništa od toga nemam. Nemam ni dodatak na mirovinu, nemam ni druge pogodnosti i naravno da ću se sam sahraniti. Jer ja sam sirotinja i Bogu teška i primam 400 eura prijevremenu mirovinu, od koje dajem 150 eura za režije, 50 eura za lijekove i 150 eura razlike za mamin dom. I naravno da nemam za dodatne troškove. I ne uvažam upozorenje kardiologa da ne jedem: crveno meso, mesne prerađevine, juhu iz konzervi, pomfrit, gazirana pića i čips. Briga me hoću li dobiti karcinom, meni se i tako više ne živi. Briga me hoće li mi onkolog umjesto karcinoma reći da je to cista, a ta cista može narasti. A ja sam se pripremio i spreman sam za odlazak na onaj svijet. Ne želim ja ulaziti ni u kakve kvote za spaljivanje karcinoma.

Nedavno me nazvala veteranska udruga branitelja, ili me je nazvala udruga invalida, ili udruga umirovljenika, pa me pitaju;

„Hoćete li primiti labradora?“

„Što vam je to?“

„To su dresirani psi za vaše invalidske potrebe.“

„Koliko to treba platiti?“

„Ništa.“

„Dajete ga besplatno?“

„Dajemo ga besplatno. Trebate samo doći po njega.“

„Gdje trebam doći?“

„U Zagreb.“

„Imam li pravo na besplatnu kartu za Zagreb?“

„Nemate.“

„Tko će snositi troškove prehrane tih životinja?“

„Vi.“

„Nemam ja novaca za to. Taj pas može pojesti kvalitetne hrane za 200 eura, a ja tih novaca nemam.“

„Onda ništa.“

„Onda ništa.“

Ali mene muči to što Jozi nisu priznali da je on bio dragovoljac domovinskog rata, pa mu nisu priznali pravo na pokriće troškova pogreba i sprovoda i vojne počasti tijekom sprovoda. Stoga, meni vrag ne da mira, pa pitam:

„Zar Jozo nije bio dragovoljac domovinskog rata i branitelj?“

„Bio je branitelj, ali nije zaslužan branitelj.“

Nama uvijek nešto fali ili nedostaje, nama uvijek nedostaju financijska sredstva i mi bi najradije da troškovi pokopa budu na nečiji tuđi trošak, na trošak općine, grada ili branitelja. Ali svi se bore da tako ne bude. A ja ne znam je li se Jozo izliječio od svojih trauma iz djetinjstva. Je li se on izliječio od crnila i nezadovoljstva iz djetinjstva. Ja to nisam znao jer nisam bio u kontaktu s njim. Ja nisam znao je li on ispunjavao svoje potrebe ili nije.

Drugim riječima ja sam zbog svega toga depresivan, nisam jak kao lanac, imam ja i najslabijih karika, pa kažem:

„On je dakle kao ja, bez ikakvih vojnih beneficija. On ne zaslužuje pogreb uz vojne počasti, prema njemu to nije zakonska obaveza, on ne zaslužuje počasni vod i tri plotuna, on od vojske neće dobiti ni vijenac, a ni zastavu. On nije dao sve za domovinu Hrvatsku.“

„Meni je to čudno. Pa zar Jozo nije bio branitelj i 1992. i 1995. godine?“

„Bio je, ali 1992. mu nisu priznali.“

„On je jedan od onih koji su za Republiku Hrvatsku više dali nego što su uzeli. Zato on od vojske nije ništa dobio. Nego, mi smo mu platili sprovod, vijenac i svećenika, možeš li što priložiti?“

A ja od svoje prijevremene mirovine od 400 eura, od koje mi režije iznose 150 eura, lijekovi 50 eura i razlika za mamin dom iznosi 150 eura, dajem tih posljednjih 50 eura i kažem da više nemam. Mogu moji prijatelji misliti što hoće, mogu misliti da sam cicija, ali ja stvarno nemam. No, ja sam u drugim razmišljanjima, ja i dalje mislim da je ova naša država za nekog majka, a za nekog maćeha. Nedavno je umro ili se utopio Budimir Lončar ili Buda Mumija, pa su mu neki zapjevali poznatu pjesmu Meri Cetinić: „Zato ti more hvala“, jer ga nisu voljeli i jer je po nekima Hrvatskoj učinio više štete nego koristi. Jer je počinio razne zločine protiv hrvatskog naroda, počinio je. Jer je bio OZNAŠ i odgovoran je za smrt nedužnih Hrvata i Hrvatica i da ih je nakon tog svog pira bacao u more, izgleda da ih je bacao. I da će se njemu odati zaslužena počast i sućut od premijera i da će njegova sahrana biti na račun ove nesretne države, odat će mu se i dobit će premijersku sućut.

Slično je i sa Borom Đorđevićem. Mnogi u Hrvatskoj bi mu na sprovodu pljunuli i poželjeli:

„Dabogda trunuo u paklu.“

Jer nekad smo ga slavili, nekad smo slavili njegov mračni talent, nekad nam je on bio najpopularniji i najznačajniji rock pjesnik, sve dok nije počeo slaviti četnike, dok nije počeo veličati velikosrpski ratni pohod, dok nije išao u Knin svirati Kninđama i dok nije slavio četničku ideologiju. Dok on nije postao četnički vojvoda i pripadnik tog pokreta. Ali mi smo civilizirani i kažemo:

„O mrtvima sve najbolje!“

Briga nas što su mu na posljednjem ispraćaju bila dva osuđena ratna zločinca. Nakon toga ga je i Republika Hrvatska zabranila i nestao je s javnih medija, a i mi sami branitelji, koje je on zvao Ujkama, prestali smo ga slaviti, odavati mu počast i slušati ga. Dosta nam je bilo njegovih pjesama, njegovog novog četničkog govora i njegovih novonastalih postupaka.

Naime, promijenio je pokrovitelja i od Tita, prešao na četnika Dražu Mihailovića i njegovu zločinačku ideologiju. Pa više ne pjeva ili pjeva: „E moj družo zagrebački“. Jer on je postao šovinista, netko pun mržnje prema nama i netko tko nam želi zlo. Stoga mu ja ne odajem počast, stoga se ja neću moliti za njega, neka se nikad ne smiri, neka ide kuda ga god vode nose. Pitam se da li je to zbog toga što je Jozo volio Boru Đorđevića, pa je neumjereno živio, bio poročan i bludan i volio pjesmu Riblje čorbe: „Volim, volim žene.“ Da li je zbog toga dobio rak testisa ili rak prostate i od njega umro. Pitam se da li je to bilo zbog toga što je on bio seksualno nenormalan, perverznan ili infantiln? I ja mislim da bi on na sprovodu Bore Đorđevića rekao:

„Pogodila me vijest o tvojoj smrti. Počivaj umiru, družo.“

Jer je Jozo postao kršćanin, pa se prema svemu tome odnosio s krivnjom, kajanjem i grešnošću. Da li je on nešto potiskivao ili nije? Svi o tome šute, pa sam i ja zašutio. Pitao sam se: zašto Jozu nisu

kremirali i prosuli pepeo u Dravu? Zašto mu nisu spalili tijelo kad crkva to dopušta, ali sam doznao da se pokvario krematorij u Osijeku, a vožnja u Zagreb je skupa, da boli glava. Sve u svemu 2.000 do 5.000 eura. Inače, Jozo je imao čamac i njegova želja je bila da ga se stavi u čamac i pusti niz Dravu. To je drevni, slavonski običaj i on ga podržava.

Bilo mi je krivo što na sprovodu nisu bile hrvatske Oružane snage, što nije bio počasni vod i što nije nikog bilo iz Ministarstva branitelja. To i mene čeka, ako mi moji prijatelji nešto ne organiziraju, umrijet ću kao pas. Neće me imati tko sahraniti, neće mi tko izreći posmrtnu riječi, neće mi tko imati organizirati sprovod. Ali baš me briga za to. Ne brinem se ja zbog toga. Ne bojim se ja smrti, moram oboljeti, moram onemoćati i to je sve. Bit ću mrtav, pa će mi sve biti svejedno. Ne vjerujem ja u zagrobni život. Ne čeznem ja za vječnim životom, ne čeznem ja za besmrtnošću, ne tražim ja utjehu ni od koga. Stoga, neću ja od nikoga tražiti i moliti ni oprost mojih grijeha, neću ja tražiti ni uskrsnuće tijela ili duše. Nisam ja nikakav katolik i vjernik, ne vjerujem ja u evanđelje i u drugi svijet. Ne vjerujem ja ni u pakao, ali ni u raj. Ali se nadam da me nitko neće mučiti i kažnjavati, ako ipak postoji taj drugi svijet. Kažu da su se neki vratili sa tog drugog svijeta, ja se ne želim vraćati u ovaj život pun nesreće, tragedija i tuge. Takav sam, takvog me je majka rodila i nadam se da ću takav ostati. Stoga, će mi biti svejedno što mi počasni vod neće pucati na groblju, što neće biti nikog ni iz Ministarstva branitelja, što neće nikog biti iz hrvatskih Oružanih snaga. Što nitko neće staviti hrvatsku zastavu na moj lijes. Stoga mi se ne da živjeti, stoga bih išao na onaj drugi, bolji svijet jer ne volim život na ovom svijetu. I briga mene što mrtvozornik neće moći utvrditi moj uzrok smrti, što će to proglasiti službenom tajnom.

POGLAVLJE 3

Kažu da je Freud tvrdio da potisnute seksualne želje dovode do duševnih poremećaja, do histeričnih stanja u žena i do raznih psihičkih bolesti. Jer ne smije se sprječavati i suzbijati seksualne aktivnosti, ma kolika postojala seksualna represija u društvu. Ne smiju se sprječavati i suzbijati prirodni nagoni. Ne smije se nametati krivica, grižnja savjesti i grijeh. Ne smije se osuđivati seks izvan braka. Ne smije se osuđivati seks kao slobodna aktivnost i isticati samo seks kao reprodukciju. Ja odmah to radim preko volje i reda radi. Jer mi moja životna partnerica stalno nešto zvoča i govori protiv mene: „Kada ćeš naći novi posao? Kada ćeš se zaposliti? Biti ćemo siromašni i u neimaštini. Nećemo imati što jesti.“

A to djeluje na moju psihu i na moju seksualnu želju. Pa joj uzaludno i uludo govorim: „Dobio sam dobru otpremninu, imamo dovoljno do moje mirovine.“

„Meni to nije dovoljno, ja bih živjela, ja bih se provodila.“

A ja sam svojevremeno radio u tri tvrtke, ni ne znam kako mi je to uspijevalo, ali mi je uspijevalo. I sve je bilo dobo, dok moj direktor nije opljačkao tvrtku u kojoj sam bio zaposlen, pa su strani gazde odlučile ju zatvoriti, brige ih je bilo i za ukradeni novac i za mog direktora. Stoga sam ja bio deprimiran, ali kad sam dobio otpremninu, bilo me je brige za bilo što. Naime, čekao sam mirovinu i zbog žene sam slao molbe za posao. Kod jedne tvrtke sam se zanimao za posao i doznao sam da je moja molba na 1001 mjestu, onda sam odustao od slanja molbi. Zaposlenje kod nas je čista bajka, ali ne za mene, nego za nekog drugog. Stoga, sam ja nekakvim kompromisom htio doći do seksa sa mojom bivšom ženom, ali što god poduzeo, nije išlo. Koliko god davao, ništa nisam primao. A onda sam uočio da moja bivša supruga ima ili poprima uredsku stražnjicu od previše sjedenja, da doživljava hormonske promjene, da je suha tamo dolje, da je često za mene umorna, pa mi je i to bilo

destimulirajuće i ogavno. Jednostavno, nije nam išlo, bio ja normalan ili bio nenormalan. Jer daleko sam ja bio od neke seksualne norme, nisam mogao probuditi sirove strasti u mojoj bivšoj ženi.

Ja nisam uspijevaao voljeti moju bivšu ženu onakvu kakva je bila. I dobro je da me je ona napustila i razvela se od mene. Pa ja tako nemam razloga za zabrinutost, imam dovoljno za sebe, svog sam tijela gospodar, jedino što nemam redoviti seks. A to što je moja bivša žena ubila naš seksualni život, to joj nije na ponos, diku i čast. Jer dobar seks, zna popraviti raspoloženje i dobar je za zdravlje. A ja unatoč tome svemu jedem masnu hranu, pijem alkohol, prekomjerno unosim šećer, živim u stresu i sa erektilnom disfunkcijom. Barem to pokazujem mojoj bivšoj ženi, kako mi se ne bi vratila. Jer ona je shvatila da joj ja nedostajem i rado bi se vratila, a meni nije do toga. Ja se brinem za svoju tjeskobu, rak prostate i gubitak volje za seksom. Briga mene hoću li biti u pravu ili neću, a ne mogu prihvatiti ni pravo moje bivše žene da ona bude u pravu. Može ona istjerivati svoju pravdu, ali to se mene ne tiče. Stoga ne želim raditi, biti zaposlen i ostvarivati prihode i dohodak, jer osjećam se destruktivno i osjećam seksualnu averziju prema mojoj bivšoj ženi.

Istina je mi smo inače našom pretvorbom i privatizacijom ljude doveli do krajnjih granica za potiskivanje seksualnih želja, do stvaranja poremećaja i do raznih psihičkih bolesti. Pa nam tako pored svih seksualnih zabrana postaje blizak Edipov kompleks, Elektrin kompleks, kastracijski kompleks, kompleks svetice i kurve i svih drugih mogućih i nemogućih kompleksa. Jer čovjeka oduvijek pokreću temeljni i urođeni instinkti, a društvo na sve moguće i nemoguće načine želi obuzdati i kontrolirati našu svijest, našu podsvijest i našu nesvjesnost. Pa mi tako nikako ne ulazimo u genitalnu, erogenu fazu, ostajemo u vječnom pubertetu i adolescenciji ili ostajemo neuravnoteženi, nastrani ili perverzni. Stalno imamo seksualne fantazije i nikako da se odlučimo s kime,

kada, gdje i koliko često da vodimo ljubav sa svojim partnerom. Iako smo gledali: „Spolni odgoj“, „Euforiju“ i „Pedeset nijansi sive“, to nam ništa nije pomoglo i dalje smo u svojim seksualnim traumama.

Mi muški smo tako u vizualnim, pornografskim i seksualno eksplicitnim sadržajima i fantazijama, dok su žene u emocionalnim fantazijama. Jer neki kažu da je seks korijen svega, da je seks početak i kraj svega. Stoga neki kažu da trebamo proučavati i Jungove arhetipove: sjenu, animu, animusa i jastvo ili kažu da smo sami krivi što tražimo ljubav na krivim mjestima i od krivih ljudi i od krivih žena. A treba znati da je seks tjelesna potreba, a ne tema za moraliziranje. Iako je seks bio uzrokom za Trojanski rat. Naime, Parisu se svidjela lijepa Helena, pa nije mogao kontrolirati ni svoj um, ni svoje tijelo. To je znao i Freud, pa je ili nije bio opsjednut seksom, pa je ili nije vjerovao da erotski nagon stoji iza većine ljudskog ponašanja. A ja ne znam što se dobiva provjerom psihe i raznim testovima, jer kako god vi odgovorili sve se svodi na to da ste seksualno ugroženi. Zato odgovorite, bez obaveza, na ovaj test (što vam išta od toga znači):

- Zvoni vam telefon
- Dijete zaplače
- Netko vam kuca na vrata
- Rublje se vani suši, a počinje kiša
- Voda vam curi iz slavine
- Rješenje:
- Telefon predstavlja posao
- Dijete predstavlja obitelj
- Vrata predstavljaju prijatelje
- Rublje predstavlja novac
- Slavina predstavlja seks

Pa ako tako kažu stručnjaci, onda ću i ja dublje ući u psihologiju naše seksualnosti, proučiti ću Freuda jer za to kažu da treba proučiti čovjekov razvitak od ranog djetinjstva, da treba proučiti čovjekovu

ranu biologiju. Pa tako i ja proučavam Jozinu ranu biologiju. Ne znam za njegov Edipov kompleks, ne znam za njegov strah od kastracije, ali znam da je on jednom prilikom osjetio seksualni nagon prema našoj učiteljici. Ona se jednom namještala ili guzila, a to je kod Joze izazvalo erekciju, penis mu je bio napet kao puška, nije znao što da radi, pa je krenuo na našu učiteljicu. Normalno da se ova iznenadila i šokirala jer to nije od ovog očekivala. Ona je imala sasvim drugu percepciju o svemu tome. I dobro da se on nije skinuo pred njom, jer ona bi mu se mogla nasmijati i reći:

„Ne kreći u boj s malim oružjem, to mora biti puno veće oružje.“

Ali naša učiteljica nije ništa rekla. Nije ona bila dovoljno pohotna da bi obljubila svog učenika i obavila neprimjereni spolni čin.

A mi ostali smo bili plašljivi i bojažljivi dječarci. Dok je, barem po našoj učiteljici Jozo bio egomanijak, sociopat, psihopat i imao je predatorski instinkt. Imao je antisocijalni poremećaj osobnosti, uvijek mu je bilo dosadno, pa je tražio uzbuđenja, bi je prijevremeno seksualan, bio je sadist, patološki tip, neodgovoran, nekontroliranog ponašanja i psihički neuravnotežen. Najgore od svega je to što ne pokazuje žaljenje, a ni krivnju. Nama je to sve sa našom učiteljicom bilo nelagodno, sramno i neugodno. Mi smo se bojali žena – slonica, jer one su bile ogromnih proporcija. Naime, po našoj procjeni naša učiteljica je bila baš takva i mi plašljivi i bojažljivi dječaci smo se nje bojali. Imala je ogromno međunožje, pa je nama nedoraslim dječacima utjerivala strah u kosti. Nismo htjeli poduzimati nikakve drastične seksualne korake, kao Jozo. Naime, bojali smo se da nećemo postići zadovoljavajuću erekciju, ali smo ipak doživljavali leptiriće, lupanje srca, crvenilo lica, knedle u grlu i drhtanje ruku. Bojali smo se da ćemo se osramotiti i da ćemo ispasti glupi, pa nas je to kočilo na daljnje korake. Dogle su naše djevojčice bile neizgrađene i nepopunjene, kost i koža, bez grudi, bokova i stražnjice. A ja, a ni Jozo, to nismo voljeli.

Pa se tako Jozo jednom prilikom uzbudio kada je se naša učiteljica pokazala svoju nevjerojatnu figuru u crnom kompletu donjeg rublja. Ona se naime sagnula i naguzila, a ja ne znam je li Jozo tada zapjevao poznatu pjesmu: „Barbara“, ali joj je on tada prišao s nabrekлом erekcijom, uhvatio za stražnjicu i srušio na zemlju. Pa su se oni hrvali na zemlji i učiteljica je izašla kao pobjednica. Njoj nije do vulgarne erotike. Nju to uznemirava, zastrašuje i plaši. Za nju je Jozo vuk u janjećoj koži, on nema ukopani penis, nego penis u erekciji. Istina, nije to velik penis, ali je i takav dovoljan. No naša učiteljica kaže:

„Ne želim to više raditi. Ne moram ja pristat na seks. To je povreda mog spolnog i ljudskog identiteta. Ne dam se ja tek tako slobodno dirati i pipati. Neće mene svatko seksati.“

A Jozo nije bio ni svjestan da radi bludnje radnje, jer on je to radio nagoni i instinktivno. Psihijatri bi u svom vještačenju napisali da je bio potpuno neuračunljiv. Njemu je učiteljica bila privlačna i ne znam je li on veselo i razdragano zapjevao:

Barbara bješe bijela boka, Barbara bješe: čvrsta, široka.
Barbara bješe naša dika, Barbara, Barbara lijepa k'o slika.
Kad si je vidio, Gospe draga, kako je stasita sprijeda i straga.

Naša učiteljica je samo tada rekla:

„Uh, što me to snađe! Meni je to neugodno i nelagodno. Pa zar si to ti nezahvalniče. Ja sam te oduvijek smatrala pristojnim, kulturnim i civiliziranim, a ti si primitivan i vulgaran. Morat ću razgovarati s ravnateljem, školskom pedagoginjom i psihologinjom i tvojim roditeljima. Ne možeš ti mene dirati za stražnjicu i za moju vaginu. Ja sam osjetljiva na to. Vidiš da nešto radim i da se znojim. Vidiš da sam se upalila i osjećam se kao da sam se upiščila. Ja sam inače tradicionalna žena, držim se društvenih pravila i kršćanskih vrijednosti. Vjerna, poslušna i pokorna sam svom mužu i ne volim

švrljati. Mužu ne uskraćujem intimnosti, ne oskudijevam u seksu i seksa imam dovoljno. Držim do svog intimnog i vaginalnog zdravlja i ne volim kada me netko seksualno napastuje. A to što sam se razvila u grudi i stražnjicu, nije moja krivnja.“

Jozi nije bilo ni do čega, on je vidio oblu guzu i htio ju je dotaknuti.

Nije on bio svjestan da 70 % naših žena pati od seksualne disfunkcije, da imaju nizak libido i da se teško uzbuđuju. Inače Jozo je nedavno čitao u Zum Reporteru da su naše starije žene nakon šezdesete godine života uskraćene za orgazme, pa se on smilovao našoj učiteljici, pa je tako reagirao. Uočio je on kod nje utjecaj bioloških, hormonalnih i životnih čimbenika. A i bilo mu je dosta mršavih i nedoraslih djevojčica. Stoga je on očekivao da njegova učiteljica želi seks. Stoga je on to fiksirao. Pa mu se usjeklo u pamćenje ili u sjećanje kako se učiteljica naguzila, kako je istakla svoju fenomenalnu stražnjicu i velike grudi, kako su joj se istakle obrisi njenih gaćica. Pročitao je on knjigu Erice Jong: „Strah od letenja“ i u njoj je uočio da to žene rade kad žele seks. Nema tu poniženja, krivnje i grižnje savjesti. Jednostavno on to nije doživio kao nesretni incident, on nijemogao ni zamisliti da je naša učiteljica toliko uštogljena, zadržta, puna predrasuda i stereotipa i toliko konzervativna. A i Jozo nije znao da naša učiteljica voli i gleda saponice, ma što to značilo i ma što to bilo.

Pa bez obzira što je i ona pokazivala da u tome uživa, da otpušta estrogen, feromone i ostalu žensku kemiju, pokazala je svu svoju licemjernost i povikala:

„Zaustavite tog seksualnog monstruma i predatora. Zaustavite tog patološki posesivnog mušjaka. Vodite ga dalje od mene. To njegovo ponašanje je sramno, prljavo i grješno. Ne želim ja to.“ A jadni Jozo nije mislio svojim mozgom nego svojim nagonima i svojim penisom, a to naše društvo osuđuje kao bolestan način neuspješnih muškaraca. Eva Ensler kaže da i žene ponekad ne

razmišljaju svojom glavom, nego svojim hormonima i svojom vaginom, ali to nije tako drastično, kao taj Jozin postupak. Jozo nije ni razmišljao o reprodukciji i prijenosu svojih gena na nove generacije. Jednostavno ga je sve to ponijelo, jer se uzbudio, jer mu se otvorila sklonost prema osobi suprotnog spola i prerano je ušao u genitalnu fazu života.

Jer sve je počelo time što mu se učiteljica bezobrazno naguzila. Ne znam zašto ali žene vole kad ih se zatekne kako nagužene peru svoje donje rublje. Žene vole da ih se zatekne kako provokativno peru svoje gaćice i grudnjake. Žene vole da ih se uhvati za kukove. Pa je tako i naša učiteljica mislila da to može imati takav opterećujući i toksičan učinak na desetgodišnjeg Jozu i njegovo mentalno i duhovno zdravlje. Što on može pomisliti da je to idealan položaj za doggy style i što je on navalio na učiteljicu pred cijelim razredom, a ona se samo borila sačuvati brak, svoj moralni dignitet i svoje dostojanstvo. A Jozo je u njoj vidio njenu nesreću, umor, iscrpljenost i nezadovoljstvo svojim brakom i svojim suprugom. Vidio je Jozo da ona potiskuje emocije, da ponekad nije funkcionalna, da je ona anksiozna, da je ona tjeskobna, da se ona povlači u sebe i sve drži u sebi. Znao je on da ona živi u nezdravom braku i patnji, da je ona u krajnjoj liniji zburnjena, pa joj je on htio podariti sretan i ispunjen život. On će biti ljubav njenog života.

Kad bi našu učiteljicu sastavile ženske tegobe ili hormonalne glavobolje, kada bi je sastavila niska razina estrogena, kada bi ona bila razdražljiva, kada bi je sastavila niska razina serotonina ili hormona sreće, kada bi ona mijenjala svoja raspoloženja, kada bi doživljavala pad koncentracije, kada bi ona lako zaplakala, kada bi je zasvrabila ona stvar, ona bi se tada voljela obući provokativno i zanosno. Obukla bi tada haljinu s velikim dekolteom iz koje bi joj ispadale velike grudi, istakla bi tada svoje obline i svoju stražnjicu. Voljela bi ona tada tverkati, guziti se i provokativno se ponašati. Tako bi ona uz nas učenike četvrtih razreda regulirala menstrualne cikluse, PMS i kemikalije u mozgu. Tako bi ona rješavala fizičke,

psihičke i emocionalne probleme sa svojom mjesečnicom, PMS i svojim mozgom. Možda bi jela masnu hranu, možda bi jela grickalice, možda bi jela i zašećerenu hranu, možda bi i nešto popila, ali tako bi ona rješavala svoje menstrualne probleme.

No, ovaj puta nije sve bilo idealno. Pored glavobolje, bolnih grudi, bolnih prepona i bolova u mišićima, kostima i zglobovima, dogodio se i taj slučaj Jozo. A mi smo društvo koje, barem deklarativno, ukidamo predrasude i stereotipove vezano za diskriminaciju žena i ukidamo seksualno nasilje. Istina je da nikada to nećemo ukinuti, nikad nećemo ukinuti počinitelje seksualnog nasilja, ali radimo na tome. Pa se nad Jozom proveo hitan i ubrzan postupak. Jer seksualno nasilje ostavlja brojne psihičke i fizičke posljedice na zdravlje. A uz to naša učiteljica je doživjela šok i nevjericu, sram, osjećaj krivnje i samooptuživanje. Nije ona to negirala, nije to ona potisnula u podsvijest i nije ona rekla da to nije bilo pravo silovanje. Jer ona se nije vratila na nekadašnje funkcioniranje. Ipak je ona mislila da nije za sve to sama kriva. Jer u našem patrijarhalnom društvu je silovanje čin pokoravanja i čin ratne strategije, a silovane žene silovanje ne prijavljuju zbog nepovjerenja u institucije.

Jer silovana žena je nečim izazvala pohotu silovatelja. Pa ju se pita kako se je obukla, kako se ponašala, je li izazivala silovatelja. Pa tako u Bosni i Hercegovini smatraju da su žene same krive za silovanje. Da su svojim izgledom i ponašanjem izazvale silovatelja. A u Italiji opravdavaju silovanje time ako žena nije dovoljno glasno vrištala i ako nije dovoljno lijepa. Ali ja ne znam je li to sve femicid ili nije? Ja samo znam:

„Pa Jozo ima deset godina. To je učinio u trenutku slabosti. Oprostite mu. Mi ostali ni ne znamo što je to seks i erekcija. Mi ni ne znamo za pećinsko ponašanje.“

„Nema oprosta, Jozo je bezobrazan, on se nameračio na ono ispod učiteljicine haljine, on mora odgovarati za svoj postupak. Učiteljica

je doživjela šok i nevjericu. Nju je sve to iznenadilo. Istražujemo je li to sve učinjeno iz mržnje, iz seksističkih razloga ili iz ljubavi. Dosta je bilo spaljivanja vještica.“

Jozo nije ni znao što mu se dogodilo. Doživio je nekakav atavistički, praiskonski i instinktivni poriv kojeg nije bio svjestan da postoji u njegovom životu i nije ga mogao kontrolirati. Prema Freudu u dječacima živi atavistički nagon da ubiju oca i spavaju s majkom. Jozo je samo zamijenio majku za učiteljicu. Stoga ne trebaju optužbe za seksualno uznemiravanje, seksualni napad i zlostavljanje. Jer to nije sadistička razbibriga superiornijih nad nemoćnima. A stručnjaci i tako kažu da prosječne seksualne aktivnosti traju 35 minute: predigra, igra i maženje nakon seksa. A kod nekoga to traje: dvije minute predigra, tri minuta igra i pola sata ispričavanje. Međutim, našoj učiteljici od svega toga drhte noge. To je valjda nekakva posljedica. Ona se osjećala preopterećeno i neraspoločeno, ona nije mogla svoje mentalno, fizičko i psihičko zdravlje držati u ravnoteži, pa je posjetila psihijatra.

POGLAVLJE 4

Uostalom, što drugo, a ne reći da su Jozi svidjele učiteljčine velike grudi i velika stražnjica, odmah je on počeo lučiti hormone ljubavi, a učiteljica se pravila kao da tverka baš za njega ili za nekog drugog zainteresiranog. Čim ju je Jozo spazio tako prsatu i guzatu, tako sočnu, zanosnu i veselu, odmah je u njoj vidio surogat majku, ili neku ženu koja bi se parila. Odmah se njome htio utješiti što ga je majka nekad davno odbacila. Nije ni mislio da je naša učiteljica u promjeni, da ima problema s štitnjačom, da polako gubi libido, estrogen, feromone i testostosterone. On je mislio da je ona išla na nadomjesnu terapiju hormona, da je kompletno resetirala svoj metabolizam, da se ona seksualno transformirala, da je ona išla promijeniti svoj seksualni život i genetiku, da ona uspješno balansira proteine, ugljikohidrate i masti, te da će ona uživati s njime. Jer on je smatrao da je ona u najboljoj dobi za seks, i da će s njim doživjeti vrhunac u seksu. Nije on ni znao da ona govori da više nije gipka kao prije i da je njen najugodniji seks iza nje.

Pa je ona tako reagirala kako je reagirala, vrlo loše po Jozu. Više ona nije bila seksipilna, više ona nije bila u hormonskom ludilu, više ona nije bila toliko napaljena da bi glavom udarala o prozor automobila prilikom seksa sa svojim partnerom. Više ona nije uživala u seksu kao prije. Nije ona htjela glumiti orgazam da bi muškarci rekli da je ona pristojna. Jednostavno njeno tijelo više ne luči hormone ljubavi ili oksitocin, jednostavno se ona ne može riješiti glavobolja i hormonalnih nuspojava. A da li je to zbog toga što joj je metabolizam prirodno usporen, što joj metabolizam ne sagorijeva dovoljno kalorija, što joj hormoni dobro ili loše rade, ja ne znam. Ali znam da bi žene trebale prilagoditi svoju prehranu i svoje tjelesne aktivnosti da bi bile u životnoj ravnoteži. A ja se pitam ima li ona povećani ili smanjeni seksualni nagon? Osjeća li ona nešto ili ne osjeća? Osjeća li se ona ugodno ili neugodno u svom tijelu? Pitam se da li joj pravilno radi estrogen i progesteron? Je li ona raspoložena za seks, ima li ona potrebnu energiju za to? Jer kod Joze pravilno

radi libido i njegovi testosteroni. On je uzbuđeni pastuh, a čuo je da se suprotnosti privlače, kao noć i dan, kao Mjesec i Sunce, da se oni nadopunjuju, ma što to bilo i ma što to značilo.

Meni također žene nikad nisu bile jasne, ako nakon seksa plaču, pitao sam se jesu li uživale, pa plaču zbog toga, muči li ih osjećaj krivnje i gržnje savjesti ili je nešto drugo posrijedi. Stoga mogu reći da sam i ja imao loša iskustva s pijanom, ljigavom i vulgarnom Majkom Omladinom, a kad je ona zaplesala na narodnu glazbu, sve mi se ogadilo, umjesto da je proradila biologija i moji nagoni, ja sam pobjegao glavom bez obzira. Jer sam ja u Majci Omladini vidio neku transrodnu osobu, nešto između muške i ženske osobe. Nisam je doživio kao neku uzbudljivu ženu. Stoga ja ni dan danas ne volim transrodne osobe, one binarne ili nebinarne ili homoseksualne osobe. I da ne bih doživio nekakvu zavjeru, ja provjerim radi li se o muškarcu ili ženi. Kada sam siguran da se radi o ženi, poduzimam druge korake. Posebno vodim brigu za malo starije žene. Kažu da su malo starije žene osjetljive kad ih se dira za stražnjicu i vaginu. Jer one ne znaju imaju li kisele ili lužnate vagine. Jer one ne znaju jesu li zdrave ili su bolesne. One ne znaju jesu li radile svoju higijenu ili nisu? A ja baš nisam bio načistu što je tu bilo neprirodno, nepristojno, nekulturno i necivilizirano. Učiteljica se naguzila kako treba, a kod Joze se aktivirao nagon i seksualni instinkt. Sve je tu bilo prirodno i normalno. No postoje norme ponašanja i Jozo to nije smio učiniti. On još nije sazrio za seks. Pa su ga vodili kod školske psihijatrice.

Školska psihijatrica je utvrdila da je takvo ponašanje posljedica Jozinog Edipovog kompleksa i Jozinog straha od kastracije. Stoga je on prišao svojoj učiteljici straga, stoga joj je on pokazao da voli kad se ona naguzi. Jer kažu da su starije žene iskusnije, emocionalno su stabilnije i vole dominaciju. Barem je to Jozo na svoj način protumačio, a može li to funkcionirati, nije o tome razmišljao. Nije on razmišljao o prednostima i manama svega toga. On je kliknuo i bilo mu je sve to milo. Sve mu je to bilo jednostavno, da nije moglo

biti jednostavnije. No njegova učiteljica je bila ona ruskog tipa, bez humora i vica. Pa je odlučila Jozu lomiti i slomiti, pripitomiti i naučiti disciplini. Htjela ga je pripremiti za ozbiljniju ulogu u društvu, ali je stvorila kontraefekt, stvorila je ogorčenu odraslu osobu kojoj je potrebna ljubav i seks. A kako je njegov otac vikao:

„Uhvatio je učiteljicu za guzu. To se ne smije. Pokazat ću mu ja. Odrezat ću mu jaja i pišu.“

Pa se Jozi aktivirao kastracijski strah. Pa je postao fetišist i perverznojak, jer su ga jednom prilikom uhitili policajci sa ukradenim ženskim donjim rubljem.

Ali onda je on, tijekom svih tih godina, stvorio obrambeni mehanizam protiv tih odvratnih i traumatičnih situacija. Nije se upuštao u takve i slične situacije kakve je imao s našom učiteljicom. Jer je naša učiteljica pomislila da je on seksualni monstrum, psihički i emocionalni zlostavljač i psihopat. Za nju je sve to bilo skandalozno, ona nije očekivala opasnost za svoje postupke. Ona, bez obzira što je voljela flertovati, nije očekivala da dječak od 10 godina dira svoju učiteljicu za guzu. A on u tom slučaju ne shvaća kada mu netko kaže ne, i misli ne, umjesto da kaže da. On je očekivao da će ona izričito reći da, umjesto ne. Jer ne možeš se ti u njegovoj blizini tako naguzivati, bez posljedica. Jer Jozo je već tada bio seksualan, za razliku od nas plašljivih dječaraca. Jozo je već tada bio potentan i prerano seksualno sazrio.

A sada on mora razmišljati da mora što više puta ejakulirati da smanji rizik od raka prostate ili testisa. On mora ejakulirati barem jednom dnevno i povećati protok krvi kroz prostatu, a kako će on to učiniti: masturbacijom ili seksualnom aktivnošću, na njemu je. Mora se redovito seksati, a koliko je to, to nitko ne zna. Valjda to zavisi o tome tko ima kakvu potrebu i ima li koga da to zadovolji. Imaš li u blizini raspoloženu i zainteresiranu ženu koja nema mjesečnicu, PMS, doživotni stid, krivnju, sram i koja ne osjeća poniženje ako joj

prst staviš u guzu. Koja se odmah uspali, a ima i žena koje ti odmah kažu:

„Ti si životinja. Ti si tako prljav.“

Pa sam ja zato čuo da neki muškarcu odustaju od žena. Jer čuo sam ja da neki mladići u nedostatku žena znaju napastvovati kravu ili kozu. Čuo sam ja da zbog toga neki muškarcu varaju svoje partnerice, a i žene varaju svoje partnere

Ja ne znam, da li je to bilo slučajno ili nije da sam jednom naletio na jednu djevojčicu, a ona mi je rekla:

„Ja sam tatina princeza, ostavi me na miru. Prijavit ću te razrednici.“

„Slučajno sam naletio na tebe.“

„Nema veze. Nisam zainteresirana.“

„Nedostatak uzbuđenja može imati smrtonosne posljedice.“

„Ti me uopće ne uzbuđuješ.“

Ja sam malo razmislio, pa nisam ja pervertit. Shvatio sam da se ni meni nije uključila biologija, pa sam nekako zaključio:

„Ni ti mene ne uzbuđuješ.“

Stoga sam ja odlučio pročitati „Vaginine monologe“ Eve Ensler. Želim i ja nešto znati o seksualnim tegobama koje nas muče. Ne osjećam ja sram i predrasude. Jer tamo se govori o seksualnoj neusklađenosti, a ja želim biti usklađen s ženama. Jer tamo se govori da seks treba biti uzbuđljiv i da se uvijek može planirati bolji seks. Tamo nema smetnji u odvijanju seksualnih odnosa. Tamo nema erektilne disfunkcije. Sve se odvija s razlogom i uz blagoslov Boga ili

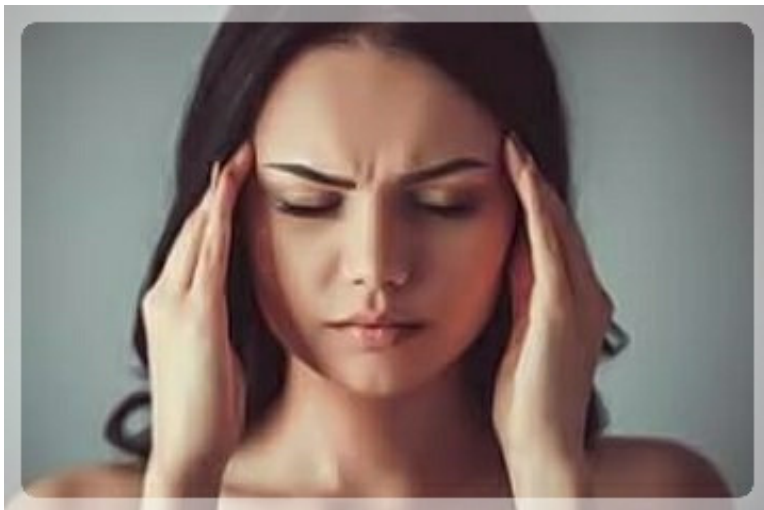

Svemira. Nema tu nikakvih genitalnih infekcija, alergija, crvenila, otekline i dekubitisa, nema tu nikakvih nezgodnih bakterija. Seks ovisi isključivo o vašoj osobnosti. Pa ako ste neurotični, ekstrovertirani ili ugodni, to ovisi o vašoj osobnosti. Ako smo zarobljeni u društvenim normama srednjeg vijeka i to ovisi o vašoj osobnosti. Kao što je dio naše osobnosti imamo li mi prirodan ili neprirodan odnos prema seksu.

Iz svega toga sam zaključio da je naša učiteljica imala neprirodan odnos prema seksu. Stoga ona nije pristala na spolni odnos s Jozom. Navodno bi razgovor prije seksa narušio seksualni užitak, navodno je to loše za živčani sustav ili je nešto drugo posrijedi. Jer ona želi biti zdrava, pa kao svaka žena voli izazivati, ali ne voli snositi posljedice toga svega. Ona želi biti čista, ali iza sebe ostavlja smeće i traume. A je li joj to greška u odgoju, ja ne znam. Ja samo znam da u toj dobi nisam ni masturbirao, još nisam prepoznao vlastitu seksualnost, a Jozo je iznenadno dospio u pubertet. I tko je imao zdrav ili nezdrav pogled na seks i međuljudske odnose, ja ne znam. Ja samo mogu reći da su me moji roditelji zanemarivali što se toga tiče, držali su me neinformiranim, da nisu vodili brigu o meni, a Jozo je o tome svemu saznavao iz Zum Reportera i iz Eve i Adama. Jer on je to kupovao i pažljivo pratio. Stoga je sve to bilo traumatično za mene. S jedne strane je bila Majka Omladina, a s druge strane njena vulgarnost i njene cajke.

Stoga smo mi ispali svakakvi: nastrani, aseksualni, ali većinom smo se doveli u red i postali heteroseksualni. Koliko sam čuo među nama nema svećenika, ekstremnih vjernika, homoseksualaca i biseksualaca. Svi smo ipak zacijelili rane iz prošlosti i iz djetinjstva. Zanemarili smo tuđa mišljenja o seksu i životu. A jesmo li to učinili uz Sigmunda Freuda ili Alfreda Kinseya, ne znam. Samo znam da za Alfreda Kinseya nismo govorili da je otac seksualne revolucije, niti da je perverznejak i zločinac poput Mengelea. Bili smo za to nezainteresirani. Također znam da sam i ja dao obol u rušenju patrijarhalnog društva, da ni meni nisu odgovarale lažne vrijednosti

nevinosti i srama, da sam se i ja borio protiv krivih vrijednosti na razne načine. A i Jozo se smirio, no da nije dobio nadoknadu za sprovod, nije dobio. Ipak je on neprijatelj ove države. Ipak je on govorio protiv Franje Tuđmana, a što mu je ovaj oduzeo zaposlenje, što mu nije priznao borački staž, što mu nije priznao braniteljstvo, to nikome ništa, maca ti pojela jezik.

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

2020. godina - „Moja Biblija", „Made in China", „Korona virus"; „COVID - 19", „Meni se još ne umire", „Dama s psetancetom" .

2021.godina – „Budi s nama", „Emigrantica"

2022.godina - „Vodič za tantru“; „Mica Trofrtaljka“; „Nogometni menadžer“; „Cajka“; „Bliski susret s talibanom“.

2023.godina – „Idemo u Botswanu“; „Viva Mexico“

2024.godina – „No Bullshit“; „BARBARELA“

SADRŽAJ

PREDGOVOR	05
„ BARBARELLA”	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	21
POGLAVLJE 3	29
POGLAVLJE 4	43
POGLAVLJE 5	55
POGLAVLJE 6	65
POGLAVLJE 7	75
POGLAVLJE 8	85
POGLAVLJE 9	91
POGLAVLJE 10	105
POGLAVLJE 11	115
POGLAVLJE 12	123
POGLAVLJE 13	137
POGLAVLJE 14	151
POGLAVLJE 15	163
POGLAVLJE 16	175
POGLAVLJE 17	189
„JOZO”	203
POGLAVLJE 1	203
POGLAVLJE 2	215
POGLAVLJE 3	225
POGLAVLJE 4	235
BILJEŠKA O PISCU	241
SADRŽAJ	243

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja*(download), sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

BARBARELLA

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: 095/853-03-40
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

Urednik:

Nenad Grbac

Stručni savjetnik:

Greysi the Bokser

Golić, Boris

BARBARELLA

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-348-2

Boris Golić

Barbarella

www.digitalne-knjige.com